

Giới thiệu Tương Tư Cơm Nấm

Truyện Tương Tư Cơm Nấm của tác giả Điền Tâm với ngôn từ đáng yêu dí dỏm luôn đem lại những nụ cười sảng khoái.

Với nhân vật Thư Mi dễ thương vô cùng, tuy có bề ngoài ngây thơ hiền hậu nhưng lại là người tinh nghịch phá phách làm nam chính nhiều phen chịu đòn chưởng của cô, lúc giận dữ thì lại không hiền chút nào.

Nam chính tuy bề ngoài thô bạo hung dữ nhưng lại là người hiền. Cùng đó là người mẹ cũng vui tính, lúc cả trần "bắt gian tại giường" tạo cảm giác hài hước không tả nổi...

Bạn đang đọc truyện *Tương Tư Cơm Nấm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1

Mở đầu

Trên đường cái ở trung tâm khu phố phồn hoa, một tòa cao ốc màu lam cao chót vót.

Giá xây dựng cao ốc kinh người, bên trong trang hoàng tráng lệ, có thể thuê chỗ này, đều là những xí nghiệp tiếng tăm lừng lẫy trong ngoài nước. Đá cẩm thạch màu đen lốt ở tường ngoài thang máy, biểu thị các tầng tương ứng của các công ty. Trong đó, "Phúc Nhĩ Ma Sa" chiếm hết ba tầng.

Đình!

Thang máy dừng lại ở tầng 9, hai bên cửa thang máy mở ra.

Đế giày dầy cũ bước ra khỏi thang máy, cô tiếp tân vội vàng đứng dậy, còn chưa kịp nói ra miệng, người tới đã ngang ngược xông vào.

Trong phòng làm việc vô cùng bận rộn, hẩn lại nhìn như không thấy, đi đến trước phòng họp, tự đẩy cửa ra.

Cửa gỗ đánh lên vách tường, phát ra tiếng ầm ầm. Hội nghị bị gián đoạn, tiếng nói dễ nghe lay động trong phòng bỗng ngưng lại, tất cả mọi người quay đầu, kinh ngạc nhìn về phía cửa.

Đó là một người đàn ông cao lớn.

Hắn đứng trước cửa, lạnh lùng nhìn mọi người, thân hình to lớn gần như chắn hết khung cửa, trên khuôn mặt ngăm đen mang vẻ mệt mỏi nồng đậm, chẳng những quần áo tả tơi, ngay cả râu cũng không cạo sạch sẽ, đáng vẻ chất vật lỗ mẫm, quả thật giống như tội phạm mới trốn ra khỏi trại.

"Cậu đến muộn." Lăng Vân mở miệng, trên môi có nụ cười nhẹ tảo nhả.

Trả lời hẩn, là một tiếng hừ lạnh.

Người đàn ông cất bước đi vào, thô lỗ kéo ghế dựa, đặt mông ngồi xuống. Tiếp theo, cặp chân dài mà mạnh mẽ nhấc lên, đế giày cứ vậy mà đặt lên bàn.

Gần như lúc hẩn ngồi xuống, vài vị cán bộ đột nhiên nhảy dựng lên, lăn một vòng trốn đến chỗ khác của bàn hội nghị, rúc vào một chỗ run lẩy bẩy.

Cách vài chỗ trống, Hường Cương nhường mầy rậm, tò mò đặt câu hỏi.

"Ngoại trừ thô bạo cùng sức phá hoại, cậu có thể dùng phương pháp khác mở cửa hay không?"

"Ít nhiều lời đi, tôi phải chạy làm việc mấy ngày mấy đêm, đến bây giờ còn chưa được chộp mất đầu." Người đàn ông không hề thân thiện nói nhỏ, hai mắt đỏ bừng mang vẻ không kiên nhẫn, hung ác liếc. "Cái hội nghị chết tiệt này, tốt nhất thật sự đáng giá để tôi bỏ giấc ngủ, suốt đêm lái xe tới đây."

Lăng Vân mỉm cười, trong giọng nói hơi có sự uy hiếp.

"Thực có lỗi gián đoạn phân tích của cô. Hiện tại, tất cả thành viên đều đến đông đủ, mời cô tiếp tục." Hẩn nhìn về phía trước, ngữ điệu không nhanh không chậm, lễ phép không chê vào đâu được.

Kì Thư Mi một mình đứng ở phía trước bàn hội nghị, chớp chớp đôi mắt to sáng, mỉm cười, ngón tay thon nhỏ lật tài liệu.

"Mời các vị xem phần tư liệu tiếp theo. Đây là tất cả hàng hóa công ty chúng tôi bán được ở các đại lý trong vòng ba năm qua." Về mặt cô tự nhiên, tiếp

tục giới thiệu, một chút cũng không bị ảnh hưởng. “Về phần hàng hoá của quý công ty, chúng tôi có kế hoạch hoàn thiện khác.” Khi thanh âm để nghe kia vang lên lần nữa, thì lực chú ý của mọi người, toàn bộ bị cô bắt làm tù binh.

Kì Thư Mi tuy rằng trẻ tuổi diện mạo xinh đẹp, nhưng không có nghĩa lý lịch của cô lại nông cạn trái ngược (ý nói là ko phải ko có tài năng), cô chính là thương nhân đại diện ưu tú nhất những năm gần đây, từng tranh thủ đến những nơi hàng hoá bán chạy, có tình hình đột xuất gì xảy ra, cô đều có thể ứng phó tự nhiên, thành thạo.

Không cần biết là bản kế hoạch tuyệt hảo mà cô đưa ra, hay là vẻ đẹp của cô, tất cả đều làm cho người ta không thể kháng cự.

Hội nghị thuận lợi tiến hành, thẳng đến nửa giờ sau, giải thích kết thúc, cô mới đặt văn kiện xuống, môi đỏ mọng khẽ nhếch, lẳng lặng nhìn mọi người xung quanh.

“Xác thực thật hấp dẫn người.” Lăng Vân lẩm nhẩm tài liệu trước mắt, ngón tay thon dài gõ gõ trên mặt bàn.

Người đàn ông ngồi một mình đằng kia cũng mở miệng tán thành.

“Tôi đồng ý.” Đôi mắt đen sâu không lường được nhìn theo khuôn mặt nhỏ nhắn tinh tế, chuyển qua dáng người yếu điệu ẩn dưới bộ đồ tơ tằm. Ánh mắt lộ liễu kia, mang theo tính xâm lược mạnh mẽ, hoàn toàn khác với ánh nhìn chăm chăm của những kẻ lẽ độ kia.

Lăng Vân cười nhẹ vài tiếng, nghe ra ý tại ngôn ngoại (ý ở ngoài lời).

“Cậu tới quá trễ, bỏ lỡ phần tự giới thiệu của Kì tiểu thư.” Hần đặc biệt giới thiệu, từng chữ từng câu nói đến phá lệ thông thả mà cẩn thận. “Vị này là tiểu thư Kì Thư Mi, đại diện cho xí nghiệp Lam thị ở nước Mỹ, đến Đài Loan bàn bạc hợp tác công việc.”

Đôi mắt đen sẫm nheo lại, đảo qua gương mặt xinh đẹp.

“Kì Thư Mi?” Hần nhẹ giọng chứng thực.

“Chào ngài.” Cô nở ra nụ cười chuyên nghiệp, đưa tài liệu tới trước mặt hắn. “Đây là bản kế hoạch của công ty chúng tôi, mời xem qua.”

Hần không liếc mắt một cái, đôi mắt đen vẫn khóa trụ cô, tìm kiếm manh mối mà chỉ có hắn biết.

Bỗng dưng, một chút ánh sáng thấp sáng đôi con ngươi.

“Là cô.” Hần đưa xuống kết luận, khóe miệng nhếch lên, nở ra một nụ cười quỷ dị.

“Hả?” Cô không hiểu ra sao, bị nhìn đến da đầu có chút run lên.

“Cô không nhớ tôi sao?” Hần nhui mày hỏi, hai tay chống lên mặt bàn tròn nhẵn, nghiêng người đi lên phía trước, đem khuôn mặt tuần tú tiến đến trước mắt cô.

Gương mặt tươi cười của Thư Mi cứng đơ!

Ánh mắt kia lóe ra tức giận, quét nhìn cô giống như đùa cợt lại như kiêu căng cười lạnh, hiệu quả khiến cô nhớ lại. Cô hít một ngụm khí lạnh, hàng mi nhanh chóng buông xuống, che dấu khiếp sợ trong lòng.

Không thể nào? Là hắn? Là hắn? Thật sự là hắn?!

Lúc cô đang ngạc nhiên nghi ngờ, khuôn mặt tuần tú kia tiếp tục tới gần hơn.

“Tôi là anh trai thân yêu nhất của cô, Trương Triệt Nhất.” Hần khẳng khái cung cấp đáp án, ngữ điệu mềm nhẹ làm cho người ta run run, nụ cười cũng trở nên dữ tợn mà tàn khốc.

Bingo!

Đôi vai mảnh khảnh nhẹ nhàng run lên, tuy rằng đã sớm sợ tới mức hồn phi phách tán, nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn duy trì mỉm cười.

“Tôi không có anh trai.” Thư Mi trấn định nói. Hết sức dấu điểm sơ hở, cúi cái cổ trắng mềm yếu xuống, tránh đi tầm mắt bức người kia, còn chậm rãi thu lại tài liệu quan trọng vào cặp.

“Phải không?” Lời nói của Trương Triệt Nhất mang về châm chọc, đôi mắt bắn ra ngàn tia sáng lạnh. “Vậy dù sao cô vẫn nên nhớ rõ, mười lăm năm trước từng có một kẻ, thiếu chút nữa bị cô hạ độc hại chết.”

“Trương tiên sinh, khẳng định là anh nhận sai người rồi.” Thư Mi liều chết không chịu nhận nợ, dùng động tác tao nhã khóa cặp tài liệu. “Đây là danh thiếp của tôi, mời anh cẩn thận xác nhận một chút.” Cô đưa ra danh thiếp, vô tội chớp mắt mấy cái, còn thần nhiên mỉm cười với hắn.

Nụ cười tuyệt mĩ kia, lại thật sự làm hắn có chút xao động, hần hồ nghi nhưong mảy, thu lại ánh mắt sắc bén, đảo qua danh thiếp kia ——

Có sơ hở!

Cô bắt lấy cơ hội, trong nháy mắt thừa dịp hấn để tâm, trước đem quần áo cất vừa người, xé chiếc váy lên trên đầu gối để tiện cho việc chạy trốn. Tiếp theo, cô nắm chặt cặp tài liệu, đôi chân thon dài mở ra, chạy như điên về phía cửa.

Ai, cái gì mà buồn bán, quyền đại lý, lúc này đều bị cô quăng lên đến chín tầng mây. Ký kết gồm nhiều công việc, có thể thông qua bản sao chép đến xác nhận, chi tiết cũng có thể để cho người khác thay mặt đến đàm phán, tóm lại tình huống nguy cấp trước mắt, cô chạy thoát chết quan trọng hơn!

Cô vội vàng chạy qua văn phòng, dưới ánh nhìn chăm chú kinh ngạc của cô tiếp tân, lao thẳng tới cửa thang máy, tay run run bấm nút.

“Nhanh lên nhanh lên! Làm ơn, nhanh chút đi!” Cô thở gấp, hai mắt nhìn chăm chăm vào đèn hiển thị, quả thực là một giây mà như kéo dài cả năm.

Đình!

Cửa thang máy chậm rãi mở ra, cô vội vàng chen vào, khẩn cấp nhấn nút đóng. Cửa dần dần đóng lại, cô mới dựa sát vách tường, run run thở ra một hơi.

Hô, thật là quá nguy hiểm! Hoàn hảo cô chạy trốn rất nhanh, vừa kịp trốn thoát, nếu không, nếu thật sự lọt vào tay Trương Triệt Nhất, cho dù không bị bóp chết tươi, cô cũng sẽ bị lột da —

Một bàn tay to lớn đột nhiên thò vào, suýt nữa giữ chặt bả vai của cô.

“A!” Thư Mi kinh hãi khẽ hét một tiếng, té lui đến góc, còn đem cặp tài liệu làm tấm chắn che trước ngực.

Cửa thang máy sắp đóng, nhưng lại bị Trương Triệt Nhất đáng sợ thô bạo đẩy ra, bị mạnh mẽ vạ bụng từng tắc một, khuôn mặt tuần tú xanh mét kia, lại lần nữa đánh vào mắt của cô.

“Cô trốn không thoát đâu.” Hấn hung tợn lườm cô, môi mỏng giờ lên, cất chân bước vào thang máy. Cửa thang máy vừa đóng, hấn liền vung một quả đấm, dễ dàng đánh vỡ thiết bị hỏa hoạn.

Thang máy không chịu nổi kiểu đối xử thô lỗ như thế, phát ra tiếng ầm vang trầm đục, sau chớp lên vài cái rất nhỏ, chính thức tuyên cáo bãi công, thuận tiện cũng cắt đứt đường chạy trốn của cô.

Bốn phía im ắng, chỉ còn lại có tiếng tim đập dồn dập của cô. Cô co rúm thân mình lại, biết rõ cuộc tránh không khỏi, lúc này mới thu nhặt chút dũng khí còn sót lại, cứng rắn ngẩng đầu lên.

“Tôi chờ ngày này đã lâu rồi.” Trương Triệt Nhất nhẹ giọng tuyên bố, hai tay chống giữ bên gáy cô, không có ý tốt đến gần. Trong lúc khẩn cấp ánh đèn màu bạc yếu ớt chiếu xuống làm nụ cười của hấn có vẻ dữ tợn hơn bình thường.

Toàn thân Thư Mi rét run, trong đầu trống rỗng, căn bản không dám tưởng tượng, người đàn ông này chuẩn bị phương thức gì trả thù cô —

Ô ô, ông trời, ai tới cứu cô đi?!

Chương 1

Quen Trương Triệt Nhất năm ấy, Thư Mi mới chín tuổi, vừa mới vào tiểu học.

Đó là một buổi chiều mưa bay tán loạn, trời âm u, mặt trời lặn mất không thấy bóng dáng, gió lạnh thổi vù vù, trong con đường tắt không thấy bóng người.

Nơi này gần khu vực trường học, môi trường cực kì yên tĩnh mà trang nhã, cửa lớn của mấy hộ nhà riêng sân riêng kiểu Nhật được khoá kỹ, nóc nhà ngói đen như mực, trong sân bóng cây thật sâu, rất giống mấy cảnh trong phim hoạt hình của Nhật, phảng phất thật sự sẽ có Totoro [1] ngẫu nhiên đến lộ đầu ra nhìn.

[1] Nguyên bản cv là Long Miêu (龙猫) bạn tra gg trans nó cho ra phim hoạt hình Nhật Bản “Hàng xóm của tôi là Totoro”

Một chiếc xe tải vận chuyển hoa cỏ, theo đường tắt kia mà chạy nhanh, đến trước căn nhà Nhật Bản mái bằng ở hướng Nam thì dừng lại. Cửa xe mở ra, một thân ảnh nho nhỏ mang chiếc mũ màu cam nhảy phốc xuống xe.

“Cám ơn anh ạ.” Thanh âm non nớt, lễ phép chu đáo nói lời cảm ơn, còn kèm theo tiếng thờ dộc.

“Có cần giúp đỡ không?”

“Không cần ạ — em, em — hãy ya, em chuyển được — hãy ya —” Thư Mi hít sâu một hơi, cử động cánh tay gầy nhỏ, cố gắng suy nghĩ đem cái vali to bằng da kéo ra khỏi xe vận tải, hai bím tóc dài bởi vì động tác của bé, không ngừng lắc lư sau lưng.

Cái vali da quá nặng, cho dù bé có dùng hết sức lực bú sữa, mỗi lần cũng chỉ có thể xô dịch vài cm. Bé quật cường cắn chặt hàm răng, khéo léo từ chối giúp đỡ, kiên trì một mình đem vali da mang ra, trong đầu còn hiện lên giai điệu nhạc thiếu nhi “Đô ta đô ta nhỏ củ cải”.

Rốt cục, 3 phút sau, cái vali to “bịch” một tiếng rơi xuống.

“Cám ơn, cám ơn ạ.” Bé lại nói lời cảm ơn, trên khuôn mặt trẻ con trắng nõn thanh tú mỉm cười ngọt ngào, đôi lông mi dày dài cùng cánh môi hoa hồng hơi hơi mở ra, khiến người nhìn thấy lần đầu, liền thích cực kỳ.

Thanh niên ngồi trên khoang lái gật đầu, thò người ra đóng cửa xe, sửa lại mấy cành hoa cúc tươi rồi rời đi, chỉ để lại trong không khí mùi hoa nhàn nhạt.

Thư Mi trước tiên vẫy vẫy cánh tay hơi đau, rồi mới kéo cái vali da có chiều cao không khác biệt mấy so với bé đi xuyên qua một đường hàng rào tre xanh, tiêu sái đi vào sân nhà.

Nhà mái bằng cũ kĩ lại rộng lớn vô cùng, phong cách có vẻ cổ xưa mà thoải mái, trước nhà sau nhà khoảng đất lớn như vậy, trước cửa hiên chật ních các bồn hoa do phụ huynh của các học sinh đưa, sau nhà có cây tương tự với phiến lá nhỏ, bóng cây có thể che gió che mưa, còn có thể che đi ngày hè nóng bức, bức tường màu trắng trên lát ngói đen chứa đầy dây trường xuân, cảnh vật xem ra u tĩnh hợp lòng người.

Nơi này, chính là chỗ ở tạm thời của bé.

Thư Mi đứng ở ngoài cửa, cái đầu nhỏ nhìn trái nhìn phải, lại nhìn không thấy bóng dáng chuông điện. Bé bám vào khung cửa, kiễng mũi chân, duỗi thẳng cổ, kêu to vào phía trong.

“Xin chào, xin hỏi có ai không ạ?”

Không có phản ứng.

“Cô giáo Kha, cô có nhà không? Con là Thư Mi.”

Trong nhà vẫn im ắng, nghe không thấy một chút tiếng động nào.

Kì quái!

Lông mày cẩn thận nhướng lên, bé thối lui từng bước, thử kéo cánh cửa, phát hiện cửa lại không có khóa.

“Cô giáo Kha, con vào nhé!” Bé giương giọng kêu, cời giày da, kéo vali da đi vào.

Chân nhỏ đi một đôi tất trắng, được giặt rất sạch sẽ, lại nhìn ra có chút cũ nát. Nó vốn có thể bó sát chân nhỏ, nhưng sau tính đàn hồi thay đổi, chỉ trông vào hai cọng dây chun miễn cưỡng giữ lại.

Đi không đến vài bước, đôi tất trắng nhỏ liền đi vào trong nước, cảm giác lạnh lẽo ẩm ướt, một đường chạy theo gan bàn chân, làm hai bả vai bé run lên.

“A!” Thư Mi hô nhỏ một tiếng, lùi lại mấy bước, đôi mắt quay tròn, tìm kiếm đầu sỏ gây nên, phát hiện trên sàn gỗ tràn đầy nước đọng, như là vừa mới trình diễn một trận đại chiến bóng nước.

Ai nha, thế này sao được! Loại sàn gỗ này sợ nhất dính nước, bình thường khi vệ sinh, khăn lau đều phải vắt khô, sao có thể giống như vậy, vẩy nước ăn mừng hay sao mà nước khắp nơi thế này? Còn cứ để mặc như vậy, sàn sớm hay muộn cũng sẽ bị mục rữa.

Bé quyết định thật nhanh, cời chiếc mũ nôi màu cam, lấy dây chun ra buộc lại mái tóc dài cho gọn, tiếp theo liền thích thích thích vọt vào phòng bếp, thuần thục tìm ra khăn sạch, quỳ rạp trên mặt sàn thu dọn hậu quả.

Một lát sau, phòng ngủ phía cuối hành lang truyền ra tiếng kêu sợ hãi.

“A, sắp 1 rưỡi rồi! Cút ngay cút ngay.” Giọng nữ mềm mại quát, ngay sau đó chính là tiếng đàn ông kêu rên, cùng với tiếng vật nặng rơi xuống đất, giống như có người bị hung hăng đá xuống giường.

Tiếng bước chân dồn dập vang lên, ở trong phòng ngủ loạn vòng.

“Váy của em đâu? Có phải bị anh đè hay không? Đây, đừng nằm bất động trên đất nữa, mau đứng lên chuẩn bị, chúng ta và cục xã hội đã đồng ý hẹn, 3 giờ phải đi đón người.”

“Quyên, thời gian còn dư dả.”

Cửa phòng mở ra, người phụ nữ mặt đỏ bừng đi ra, vội vàng cài cúc áo.

“Ga trải giường còn chưa trải, sàn còn chưa lau khô, ngay cả hoa baby mới mua còn để trong hộp. Trời ạ, sao em làm xong kịp được?”

Người đàn ông trung niên cũng bước ra cửa phòng, lười biếng mặc lên chiếc quần dài, một bên thấp giọng cười khế.

“Coi như có đủ thời gian, anh cũng không trông cậy vào em có thể làm xong mọi chuyện.”

Cô quay đầu lại, trừng mắt nhìn chồng một cái, tuy rằng tuổi không còn trẻ nữa, nhưng mũi mao vẫn như cũ, giờ tay nhắc chân đều có phong thái của một phụ nữ trưởng thành.

“Đều do anh, quý em cả buổi, nếu muộn, để Thư Mi đợi lâu, vậy ——”

“Cô giáo Kha.” Thanh âm nhỏ như muỗi kêu từ phía sau ghé sô pha truyền đến, còn kèm theo tiếng thờ dốc.

Một nam một nữ đồng thời ngáy ngẩn cả người.

Chỉ thấy sau sô pha có một cái đầu nhỏ, đôi mắt đen to chớp chớp, cái tay nhỏ của bé còn đang cầm khăn lau, chậm rãi tiêu sái đi ra.

“Đừng lo lắng, con đã đến đây.” Bé mỉm cười, lau mồ hôi trên trán.

Kha Tú Quyên hô nhỏ một tiếng, vội vàng trốn phía sau chồng, chỉ hé ra khuôn mặt đỏ bừng, hai tay còn thu trên cổ áo.

“Á, Thư Mi, con, sao con tự mình đến đây?” Cô thấp thỏm không yên, cúi đầu kiểm tra dung nhan, chỉ sợ quần áo không chỉnh tề, khiến cô gái nhỏ đoán ra, vợ chồng bọn họ vừa rồi tránh ở trong phòng làm chút “Việc” gì đó ——

“Có vị Hường tiên sinh đưa hoa đến trong cục, chị xã công nói, anh ấy vừa vặn ở gần đây, nhờ anh ấy tiện đường đưa con tới, các người đỡ phải đi một chuyến.” Bé nhu thuận báo cáo, bởi vì trong lúc vô tình gặp được hình ảnh vợ chồng thân mật, vẻ mặt cũng có chút không được tự nhiên.

“Không xong, mẹ còn chưa thu dọn tốt!” Kha Tú Quyên ảo não nói, mới cúi đầu, không ngờ phát hiện tám ván gỗ lúc đầu vốn ẩm ướt, lúc này đã được chà lau sáng bóng.

“Sàn phòng khách là con lau?” Cô hỏi.

“Vâng, ngay cả hành lang con cũng lau xong rồi.” Đầu nhỏ nhẹ cúi xuống, cái tay nhỏ còn đem khăn gấp gọn gàng, nước đọng trong thùng.

“Xin hỏi, còn có chỗ nào cần thu dọn lại ạ?”

Trương Chấn nhượng mây, đánh giá sàn nhà không nhiễm chút bụi.

“Quyên, năng lực làm việc nhà của em, không bằng một cô bé 9 tuổi.” Hần nói ra cảm nghĩ, đôi lấy một đá của vợ yêu.

Xác định cục áo đã cài chỉnh tề, váy cũng đã được kéo khóa, Kha Tú Quyên mới từ sau lưng chồng đi ra.

“Không vội, mau để khăn lau xuống.”

“Không sao ạ, là thói quen của con.” Bé cong môi mỉm cười, để thùng nước sang bên trái, nhìn về phía bên phải, tìm kiếm mục tiêu kế tiếp.

Bé trời sinh rất đáng thương, mới sinh ra không lâu, ba mẹ liền bị tai nạn xe cộ mà mất, từ đó về sau bé bắt đầu kiếp sống của một quả bóng cao su, bị đá tới đá lui ở nhờ nhà thân thích.

Ấn nhờ ở đậu, chỉ có thể phụ thuộc sống qua ngày, tuổi bé còn quá nhỏ, không có nửa điểm hiệu quả và lợi ích về kinh tế, chỉ có lãng phí lương thực và tiền của, thân thích không nở mặt tiền, vì bù lại tổn thất, ngược lại ép bé phải lao động, vài năm qua, lại khiến bé tôi luyện ra một thân công phu tốt, hễ là giặt quần áo, nấu cơm, vệ sinh quét tước, mọi thứ đều không làm khó được bé.

Không lâu sau, trong nhà thân thích, có thằng con trai chơi bởi lâu lỏng gặp phải rắc rối, bị người mật báo buôn lậu thuốc phiện, sau đó bị cảnh sát truy nã, nhân viên xã công tìm tới cửa, lại phát hiện ba mẹ nuôi của bé đã cao chạy xa bay, trốn biệt không thấy bóng dáng, bỏ lại đứa bé gái là bé, ở nhà tự sinh tự diệt.

Người giám hộ thứ nhất, người giám hộ thứ hai hoàn toàn chạy trốn không thấy bóng. Thư Mi còn nghĩ rằng, lần này khẳng định sẽ bị đưa vào trại mồ côi. Không nghĩ tới, cô giáo Kha Tú Quyên giúp đỡ, còn chủ động với cục xã hội, xin tòa án quyết định, phải trở thành gia đình nuôi bé.

Người nhà họ Trương đơn thuần, chỉ có một chồng một vợ một con. Vợ chồng đều đảm nhiệm giáo chức, mấy năm qua chỉ giáo dục anh tài, dạy không biết mệt, người dân trên trấn chỉ cần nhắc tới nhà họ Trương, ai cũng giơ ngón tay cái lên khen ngợi.

Xã công tới chơi hỏi qua vài lần, vô cùng vừa lòng, xác nhận gia đình này thật sự có đầy đủ tình yêu cùng kiên nhẫn. Kết quả, quan toà quyết định, Thư Mi nhỏ bé đáng thương không nhà để về, biến hóa nhanh chóng, trở thành thành viên mới của nhà họ Trương. Từ hôm nay trở đi, chỗ này chính là nơi che gió tránh mưa của bé.

Nhìn cánh tay gầy nhỏ, miễn cưỡng để trong thùng nước, còn cẩn thận lau đồng chùi tây mọi nơi, rất bận rộn, Tú Quyên nhin không được một trận đau lòng.

“Ngừng lại đi, tới bên này xem đã, nhìn xem chúng ta chuẩn bị phòng cho con.” Cô dặt tay cô gái nhỏ, đi vào trong phòng, còn vội ném cho chồng một ánh mắt, ám chỉ hẳn nhanh chóng đem khăn lau, thùng nước cất đi.

“A, cô giáo Kha, con ——”

“Về sau đều là người một nhà, đừng một cô giáo hai cô giáo nữa, con ấy à, cần phải sửa lại nhanh chút, mẹ nghe không quen đâu.” Tú Quyên vuron ngón trỏ lắc lắc, mở cửa phòng.

“Đến đây, về sau nơi này chính là phòng của con.”

Thư Mi đứng ở cửa, mắt nhỏ thoáng chốc tròn tròn.

Phòng bố trí đơn giản nhưng ấm áp, bàn, giường bằng gỗ, tỏa ra hương gỗ thoang thoang. Đệm phía trên được trải ga vải màu hồng phấn, trang trí đầy họa tiết con mèo, một con gấu Teddy to ngồi ngay ngắn ở đầu giường, chờ chủ nhân mới đi vào.

Tâm ý hoan nghênh bé của người nhà này, rõ ràng đối lập mạnh mẽ với ba mẹ nuôi ác độc của bé.

Cảm giác ấm áp cảm động đột nhiên trào dâng, bé ôm lấy con gấu Teddy mềm mại, hai mắt đầm lệ lưng chừng, gần như muốn khóc —

Phanh!

Cửa bị người đóng sầm thật mạnh, các gian phòng như vừa bị chấn động, tiếng bước chân nặng nề vang lên, theo đó là tiếng bóng rổ bình bịch.

Nha, là anh ấy sao? Thật là anh ấy sao?

Tìm Thư Mi đáp nhanh, hai mắt sáng lên, khẩn cấp ôm chặt gấu Teddy vào lòng, khuôn mặt thanh tú nhỏ nhắn bởi vì căng thẳng mà hồng bóng lên.

“Cái thằng không biết lễ phép này, mắng nó mấy trăm lần rồi, vào nhà vẫn dùng chân đá cửa!” Tú Quyên không phát hiện ra biểu tình khác thường của cô gái nhỏ, chau mày xoay người, đi đến phòng khách, chuẩn bị trách mắng đứa con thô lỗ.

Thư Mi cũng vội vàng ném gấu bông, ba bước thành hai hướng ra bên ngoài, bộ dáng nhảy nhót kia, quả thực như dân đối muốn lao vào bữa tiệc Noel lớn.

Một thanh niên tay dài chân dài bước vào trong phòng, đôi giày thể thao thật to, bị cậu tùy ý đá vào góc tường, bóng rổ thì xoay tròn trên đầu ngón tay.

Trên khuôn mặt đẹp trai, tràn đầy ngạo nghễ ngông cuồng, mái tóc đen hơi ẩm ướt, không biết là do mắc mưa hay là mồ hôi sau khi vận động —

Đúng là Trương Triệt Nhất!

Bé hưng phấn đến chân như nhũn ra, nhìn cậu chăm chăm, đôi mắt nhỏ luyến tiếc không dám chớp dù chỉ một chút.

Trương Triệt Nhất này, là một nhân vật làm mưa làm gió ở trên trấn nhỏ.

Cậu chẳng những có thành tích nổi trội xuất sắc, còn là đội trưởng đội bóng rổ trung học hiện nay, chuyên đánh tiên phong, người cao to lớn, kỹ thuật chơi bóng hạng nhất, khi thi đấu trên sân bóng, mị lực bức người cùng đẹp trai đến không ai đỡ nổi. Ở lân cận, các thiếu nữ trung học, lú rú thảo luận đủ loại về cậu, phàm là ngày sinh tháng đẻ, chòm sao nhóm máu, thậm chí ngay cả nhãn hiệu quần lót cậu mặc, đều là thông tin bí mật các thiếu nữ khao khát biết đến.

Nhưng, cậu tuy rằng anh tuấn mê người, tính tình lại làm cho người ta không dám khen tặng. Theo như lời đồn, khuôn mặt tuấn tú kia, chỉ lộ ra nụ cười, là khi đối thủ bị đau đớn hoặc khi huấn luyện viên của đối phương ôm đầu khóc thét.

“Sao về sớm vậy?” Trương Chấn ngồi ở trên sofa, lật xem báo.

“Có một thầy giáo dạy toán muốn đổi mới hoàn toàn lớp phụ đạo khóa sau, cho nên được về sớm.” Cậu nhún nhún vai, cầm vạt áo chơi bóng lau mồ hôi trên mặt.

Một cái khăn mặt ném tới.

“Có khăn mặt con không dùng, cứ thích dùng áo lau mặt, con ngại quần áo chơi bóng chưa đủ bẩn sao?” Tú Quyên lải nhải.

“Sao ba mẹ còn chưa đi đón người?” Cậu đem khăn mặt được ném tới, tùy ý để ở trên vai, đối với những lời dạy bảo của mẹ già ngoảnh mặt làm ngơ.

“Không cần.” Tú Quyên quay đầu, hướng cô bé ở cửa hành lang đối diện ngoác tay. “Lại đây. Ngoan, đừng bị khuôn mặt thôi của nó hù dọa, mẹ cam đoan thằng bé sẽ không cần người.”

Cậu đảo tầm mắt qua, chuẩn xác giống như chim ưng lợi hại. Thư Mi cố lấy dũng khí, tay nhỏ bé nắm chặt vạt, chống đỡ đôi chân như muốn nhũn ra, chậm rãi tiêu sái tiến lên.

Bé trước hít sâu mấy hơi, ngưng tụ dũng khí, rồi mới thẹn thùng ngẩng lên, ngó nhìn thanh niên trước mắt. Ánh mắt kia không phải sùng bái, không phải ái mộ, lại nhiệt tình mệnh mệnh, kích động vô cùng, chỉ có hơn chứ không kém.

A, đúng vậy đúng vậy, chính là khuôn mặt đẹp trai này, khiến cho bé hưng phấn mấy ngày mấy đêm không ngủ được!

Nghĩ đến những ngày sau này, được ở chung một mái nhà với Trương Triệt Nhất, Thư Mi nằm mơ mấy ngày đều cười ra tiếng.

Trương Triệt Nhất ngồi xuống trên sofa, nheo ánh mắt lại, mặt không chút thay đổi nhìn bé, sau một lúc lâu sau mới mở miệng.

“Trong tủ lạnh còn có gì ăn không?”

“Có, giữa trưa còn nửa nồi thịt bò nạm.” Tú Quyên trả lời.

“Sao, con lại đói bụng hả?” Mới vài giờ trước, thằng bé mới ăn xong ba bát cơm trắng đó! Cô bắt đầu hoài nghi, có phải con trai ở tuổi này, đều có cái bụng không đầy hay không.

Cậu lắc đầu, tiến lên vài bước, một tay xách cái vật thể nhỏ bé kia, nâng lên trước mắt.

Đứa bé gái này, ngọt ngào giống như viên mứt hoa quả sáng long lanh, bất luận kẻ nào nhìn vào đôi mắt to vô tội kia, liền phát sinh ý muốn bảo vệ khó có thể khắc chế. Khuôn mặt trắng nõn, hình dáng tinh tế, đáng yêu khiến cho lòng người như nhũn ra, ngậm trong miệng thì sợ tan, nâng trên tay thì sợ rớt.

Nhưng, trọng lượng nhẹ như lông tơ kia, khiến cho Trương Triệt Nhất không chút vui vẻ nhướng mày.

“Nhanh đi làm cái gì cho con bé ăn, nó xem chừng đói bụng đến không đứng được nữa.” Cậu hoài nghi người chăm sóc trước kia của bé, có phải chưa từng cho bé ăn cơm hay không. Nhìn ánh mắt của cô nhóc này, quả thực như con thú hoang nhỏ thấy thịt tươi, thêm ăn sắp chảy nước miếng.

Bộ đáng thêm ăn của mình bị người khác nói ra, bé vội vàng cúi thấp đầu, khắc chế không để cậu nhìn ra biểu tình “đói khát”.

Không nên không nên, bé phải khắc chế một chút, trăm ngàn không thể lộ ra dấu vết!

Nếu để cho bất luận kẻ nào nhìn ra cái ý đồ không thuần khiết bé giấu ở trong lòng kia, lúc đó đừng nói là được ở cùng Trương Triệt Nhất, nói không chừng còn thành “hàng trả lại” tội nghiệp, bị trả về cục xã hội.

Nhưng mà, nói trở về, lúc cậu nhắc đến từ “đói”, bé mới phát hiện, bản thân thật sự rất đói bụng.

Từ sáng đến giờ, bé tựa như con quay làm đồng làm tây, lúc thì thu thập hành lý, lúc thì cùng mấy chị trong nhóm xã công ôm tạm biệt, căn bản không có thời gian ăn cơm, lúc này trong bụng trống trơn!

Ừng ục —— ừng ục ——

Âm thanh vang dội rõ ràng, thay thế câu trả lời.

Tú Quyên tự trách muốn đi nhảy lầu.

“Trời ạ, mẹ vậy mà lại quên không hỏi con đã ăn cơm chưa!” Để bù lại, cô vội vàng vào phòng bếp, ba chân bốn cẳng mở tủ lạnh lấy nồi ra, đặt lên bếp gas. “A, nóng quá!” Tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Trương Chấn thờ dài một hơi, bỏ báo xuống, đứng dậy đi vào phòng bếp giúp, chỉ sợ lát nữa đồ ăn còn chưa có trên bàn, phòng bếp đã bị vạ thiêu mất.

Phòng khách to như vậy, giờ chỉ còn hai người.

“Cái kia —— anh, anh trai ——” Bé nhỏ giọng kêu, nhẹ nhàng vận vẹo thân mình, chân nhỏ vung loạn. “Có thể cho em xuống dưới không?” Nếu “đo cân nặng” xong rồi, cậu có thể buông tay thả người chứ? (Edit bởi Diễn đàn Lê Quý Đôn). Bé cũng không phải thật khó, không cần treo ở giữa không trung để hong a!

Trương Triệt Nhất đi qua, bàn tay to buông ra, đặt bé xuống sàn, xoay người ngồi trở lại sofa, không phát hiện ánh mắt xinh đẹp kia, chính là đang lén lút nhìn cậu.

Oa, không chỉ có gương mặt anh tuấn đẹp trai, ngay cả dáng người cũng rất đáng nhìn nha!

Thân hình thon gầy ngồi dựa vào ghế sofa, chân dài giao ở mắt cá chân (kiểu duỗi thẳng chân bắt chéo qua), tư thái xem ra thông dong thanh thản. Cho dù gió lạnh mùa đông vù vù thổi, cũng chỉ mặc cái áo chơi bóng không tay, cánh tay trần rắn chắc để trong không khí lạnh như băng, xem ra gầy gò mà mạnh mẽ, có thể làm cho con gái thêm nhỏ dãi ——

A, không xong, nước miếng lại sắp nhỏ xuống!

Thư Mi hít sâu một hơi, vội vàng chuyển tầm mắt, tránh đi dụ hoặc to lớn kia. Tiếp theo, bé bước đôi chân nhỏ, thịch thịch thịch chạy đến chỗ để hành lý, trước đem cái vali thật cẩn thận đẩy ngã, rồi kéo khóa, tay nhỏ ở bên trong sờ soạn một lúc, rút cục mang ra một cái máy ảnh thời cũ cồng kềnh.

“Anh trai.” Bé rụt rè kêu.

“Hử?” Cậu nhú mày, cảm thấy danh hiệu này, có chút dễ nghe.

Tuy nói cậu mang tiếng ác thiếu niên bắt lương bên ngoài, làm không ít người đau đầu, khi nghe danh cậu, hai chân như nhũn ra. Nhưng, khi ở nhà, cái tính tình thô lỗ tối tăm kia, thế nhưng lại biến mất, con người đen lợi hại cũng không làm người ta hoảng sợ nữa.

“Đây là cái máy chụp ảnh ba để lại cho em.” Bé cố hết sức khiêng máy chụp ảnh, đi đến sô pha, khát vọng vô hạn nhìn cậu. “Xin hỏi, anh, anh có đồng ý cho em chụp một chút được không?” Cậu thân cao hơn người, cho dù là ngồi, xem ra ở trong mắt bé, vẫn cao lớn như ngọn núi.

“Anh không thích chụp ảnh.” Cậu từ trên cao nhìn xuống, liếc bé một cái.

“Nha ——” Khuôn mặt nhỏ nhắn cúi xuống, uể oải như là đến ngày tận thế.

Cảm giác tội lỗi ác cảm trong thoáng chốc nảy lên trong lòng. Trương Triệt Nhất nhú mày, nhìn khuôn mặt nhỏ bé đáng thương đang chực khóc, cảm thấy chính mình như vừa đập một con thú nhỏ đáng thương.

Sau một lúc lâu sau, cậu rửa mặt một tiếng, không tình nguyện mở miệng.

“Em thích chụp ảnh?”

Nha nha, có hi vọng !

“Thích.” Thư Mi thỉnh thoảng chạy đến, về mặt ai oán biến mất, cái đầu nhỏ dùng sức gật vài cái, hai mắt trong suốt lóe sáng như chòm sao phía chân trời.

Ánh mắt và vẻ mặt như vậy, cho dù là người có ý chí sắt đá, cũng không thể nào cự tuyệt.

Trương Triệt Nhất không nói một lời, yên lặng xem xét bé, sát xua nay không muốn thành kính, dưới đôi mắt nhỏ cầu xin kia, lại giống núi băng gặp gỡ mặt trời, từng giọt từng giọt hòa tan.

“Quên đi, em chụp đi!” Cậu không kiên nhẫn vẫy vẫy tay, khó có lúc phá giới. Chính là, khuôn mặt tuần tú đen lại, khó coi không giống như chuẩn bị chụp ảnh, ngược lại giống như sắp chịu khổ hình.

Thư Mi hoan hô một tiếng, nếu không phải lần đầu gặp mặt còn có chút mới lạ, có khi bé đã đi đến dâng tặng vài nụ hôn cảm kích.

Tiếng chụp máy ảnh liên tiếp vang lên, tia chớp lóe liên không ngừng, bé nắm chắc cơ hội, nhìn xuyên qua màn ảnh bất giữ thần thái cứng nhắc có chút không được tự nhiên của Trương Triệt Nhất, trong lòng lại liên tục tán thưởng, trai đẹp trước mắt thật sự là kiệt tác của trời.

Trên sô pha người mẫu đẹp trai bất động như núi, đôi mắt đen sắc bén, lạnh lùng nhìn màn ảnh, đừng nói là mỉm cười, hoặc là bày ra cái tư thế gì, cậu chỉ là ngồi một chỗ, cho phép bé chụp ảnh, cũng đã là trời cao ban ân. Bé tự động tự phát, giống ong mật bay vòng vòng, theo từng góc độ lấy cảnh, cao thấp trái phải nhanh lẹ chụp, không buông tha bất kì pha trân quý nào.

Thẳng đến khi dùng hết phim, Thư Mi mới lưu luyến dừng tay, về mặt hạnh phúc vuốt ve máy chụp ảnh, phảng phất đó là vật báu vô giá.

Ai, thích muốn chết! Bé khẳng định là người duy nhất trong trần có thể chụp ảnh cậu, lại không bị cậu thét đến quỳ xuống đất khóc lóc cầu xin tha thứ ngoan ngoãn giao ra ảnh chụp. A, bé nên mau chóng đem ảnh đi rửa, sau đó —— sau đó ——

“Thư Mi, đồ ăn đã nóng rồi!” Trong phòng bếp truyền đến kêu to.

Bé giương giọng đáp lại, rồi quay đầu ngọt ngào cười.

“Anh trai, cảm ơn anh.”

Trương Triệt Nhất lạnh lùng gật gật đầu, một tay tùy ý chụp bóng rổ, con người đen lộ ra chút ánh sáng. Tia sáng kia, làm dịu đi đáng sợ nghiêm túc của hắn, các thiếu nữ điên cuồng vì cậu, nếu may mắn có thể thấy được vẻ mặt này, khẳng định ngay cả linh hồn nhỏ bé cũng bay đi.

Khuôn mặt Thư Mi đỏ lên, không dám ở lâu, vội vàng ôm máy chụp ảnh, đi đến bàn ăn toà hương, bổ sung cho cái bụng đang trống rỗng.

Phía sau quả bóng rổ không ngừng đập xuống mặt đất, tiết tấu bình bịch, bình bịch, cực kỳ giống trái tim đang đập vì hưng phấn và sung sướng của bé.

Bốn giờ chiều, cửa trường trung học vô cùng náo nhiệt, đám đông học sinh chấm dứt một ngày học tập, đạp hoàng hôn trở về.

Lúc này, Thư Mi lưng đeo cặp sách, bê túi giấy, bước từng bước tới cổng trường. Trên vai cùng tay đều đảm nhiệm hết sức nặng nề, bé cố hết sức đi, được vài bước phải dừng lại nghỉ ngơi, chỉ còn thiếu không sử dụng tứ chi quỳ xuống mà bò.

Rất cực, khi đám đông tan hết, lúc đội duy trì trật tự cũng chuẩn bị kết thúc công việc, bé rốt cuộc thở hắt hắt tới điểm kết thúc, đứng dưới bóng râm ở cổng trường, ôm túi giấy thở liên tục.

Loại lao động này cũng không phải lần đầu tiên làm, sống nhờ nhà họ Trương hơn hai tháng qua, chỉ cần có cơ hội, bé liền dồn sức chạy đến trường trung học.

Có lẽ làm bóng cao su đã lâu, cũng có lẽ do nhà họ Trương quả thực cung cấp môi trường đặc biệt tốt, bé không có chút nào không thích ứng được, dễ dàng trở thành thành viên của nhà họ Trương, không những có thể chia sẻ việc nhà, đối với cuộc sống hằng ngày của Trương Triệt Nhất, lại phá lệ dụng tâm chăm sóc.

Mỗi ngày, Thư Mi tan học trở về, sẽ tự động tự phát vì cậu giặt quần áo, vì cậu làm cơm hộp, còn vì cậu thu dọn phòng.

Vợ chồng nhà họ Trương lúc đầu chỉ nghĩ, bé làm là vì cảm ơn, muốn cung cấp phục vụ lao động miễn phí, sau lại phát hiện, bé làm thật không biết mệt. Dù có khuyên cũng không nghe, bọn họ chỉ có thể nhượng bộ, nhận cái ham mê “thần bí” này của bé.

Không ai biết, Thư Mi một chút cũng không cảm thấy vất vả, trong những hành vi đó, bé có được “Thu hoạch”, vượt quá tưởng tượng của mọi người

Suy nghĩ lại, một cái tay nhỏ chậm rãi sờ soạng trong túi sách, lặng lẽ xóc lên một góc. Bé cẩn môi, ngấm nhìn đủ loại “hàng hóa” bên trong, lập tức tâm hoa nộ phóng (mở cờ trong bụng), nháy mắt đã quên hết mệt nhọc, mắt lại cười ngọt ngào cong lại thành hai mảnh trăng rằm —

Đang lúc Thư Mi lui ở góc cười trộm, một thành viên của đội bóng dừng xe từ trong đi ra, phát hiện ra bé, lập tức nhiệt tình đến gần.

“Hi, Tiểu Mi, sao em lại tới nữa?” Thanh âm sang sảng vang lên trên đầu bé, mặc áo chơi bóng số 7 - Hướng Cường, thân mật mỉm cười với bé.

Bé hoảng sợ, vội vàng đẩy nắp túi sách.

“Hi, hi —” Bé thấp thỏm không yên, một tay còn đề túi sách, chỉ sợ bị người khác phát hiện, bên trong có gì khác. “Em mang áo chơi bóng đến cho anh trai.” Bé trấn định cong môi mỉm cười, may mắn bản thân phản ứng rất nhanh, nếu bị phát hiện trong túi có gì, bé khẳng định không xong đâu.

Vài thanh niên cao lớn lục tục xúm lại đây, mặc áo số 5, mang kính mắt viền vàng, xem ra tư vấn nhả nhặn, vừa mở miệng thì lại nói móc.

“Ngay cả một cô bé cậu cũng không buông tha?”

“Tớ cũng không có ý đồ những chàng mầm non quốc gia.”

“Tớ biết, cái cậu muốn những chàng, ở trong nhà tớ kia.”

Mọi người cậu một lời tôi một câu, ở trên đầu Thư Mi hàn huyên. Những người này đều là thành viên đội bóng rổ, là anh em kết nghĩa của Trương Triệt Nhất, vài người trong đó bé nhìn rất là quen mắt, lại vĩnh viễn không nhớ được tên của bọn họ.

Thứ nhất, khi Trương Triệt Nhất về nhà, rất ít đề cập tình hình ở trường; Thứ hai, thành viên đội bóng này, ở trong mắt bé xem ra, đồng dạng gầy yếu, đồng dạng anh tuấn, khác biệt chỉ là ở chỗ khí chất lạnh lùng hoặc nhiệt tình, bé chỉ có thể miễn cưỡng dùng số trên áo để nhận biết, nếu bỏ áo chơi bóng, bé khẳng định sẽ không nhận ra được ai với ai —

Một quả bóng đột nhiên phóng tới.

“Cách xa con bé một chút.” Trương Triệt Nhất cất bước đi tới, trên người còn mặc đồng phục, con ngươi đen nhìn phía vật thể nhỏ bé trong đám người. “Sao lại là em?” Cậu nhíu mày.

“Ba mẹ đều bận việc, cho nên em tự đến đây đem áo cho anh.” Bé cung kính nói, hai tay cầm túi đưa lên, giống cô hầu nhỏ hầu hạ thiếu gia.

Kỳ thật, cho dù là vợ chồng nhà họ Trương có rảnh, bé cũng sẽ cố gắng tranh thủ, nắm chắc cơ hội tiếp cận Trương Triệt Nhất, đuổi theo đảo quanh phía sau cậu.

“Này, đội trưởng, vì sao cậu luôn không mang theo quần áo chơi bóng, còn cố tình muốn phiền toái Tiểu Mi đưa riêng tới?” Mắt thấy đội trưởng đang có phúc mà không biết hưởng, có người nhin không được bênh vực lẽ phải.

Chắc chắn, có em gái đáng yêu như vậy, mỗi khi có trận giao đấu hữu nghị thì ngày đó sẽ không ngại vất vả đưa áo đến, đội trưởng không những không biết quý trọng lại còn hé ra cái mặt lạnh!

Trương Triệt Nhất còn chưa mở miệng, Thư Mi đã gấp gáp nói.

“Không phiền toái, em rất nguyện ý thay anh trai —” Bé vội vàng giải thích, nhưng nói còn chưa nói xong, mặt nhỏ liền biến thành quả táo đỏ.

Mọi người xem liếc mắt một cái, trong lòng tất cả đều biết rõ ràng, mị lực của đội trưởng vô hạn, chẳng những làm cho phần đông tâm hồn thiếu nữ u mê, liền ngay cả đứa bé gái nhỏ chín tuổi này, cũng bị cậu mê cho thần hồn điên đảo, còn tự nguyện làm nữ giúp việc.

Trương Triệt Nhất tiếp nhận túi giấy, lấy ra cái áo chơi bóng bên trong, nhìn thấy áo mới tinh, mày kiếm lại nhướng lên.

“Sao lại mới? Bộ cũ kia đâu?”

“A, bộ kia, bộ kia ——” Bé áp a ấp ứng trả lời, cái đầu nhỏ càng cúi càng thấp.

“Cũng bị gió thổi?”

Dạo này không biết con gió quỷ quái nào, không thổi bay áo cậu không thấy bóng, thì chính là thổi rơi xuống nương. Khi cậu tan học về nhà, là lại trông thấy bộ quần áo mới tinh, cùng về mặt áy náy của Thư Mi.

Cô nhóc sợ hãi gật đầu.

“Ngày đó gió rất lớn, quần áo trên sào đều bị thổi vào khe nước. Tuy rằng em lấy lại được vài bộ, nhưng vài đều bị thấm nước bùn, căn bản tẩy không sạch được.” Bé hít hít cái mũi, về mặt tự trách. “Anh, anh trai, xin anh đừng tức giận, em đã lấy tiền tiêu vặt thay anh mua một ít quần áo mới. Đừng lo lắng, em sẽ không để anh phải bỏ tiền, đây là do em sai, là em ——” Càng nói càng thương tâm, môi đỏ mọng mím lại, đầu nhỏ vùi vào hai tay, bắt đầu khóc nức nở.

Nước mắt còn chưa trào ra, một đoàn thành viên đội bóng liền tiến đến, muốn an ủi bé, đôi tay dài rộng vỗ nhẹ lên đầu.

“A, đừng khóc đừng khóc.”

“Không phải lỗi của em!”

“Đúng vậy đúng vậy, chẳng qua là vài bộ quần áo cũ, không sớm hay muộn cũng phải bỏ thôi?”

“Này, khăn giấy! Ai mang khăn giấy lại đây đi?”

Mười mấy thanh niên cao lớn, vì em gái đáng yêu mà rối loạn tay chân, vì bé mà kiếm khăn giấy, đồ dành, chỉ cầu bé có thể nín khóc mà mỉm cười. Đừng nói là làm cho bé rơi nước mắt, chỉ cần mảy liễu của bé vừa nhú, ngực mọi người giống như bị nhéo cho một phát, thương yêu vô cùng.

Trái với vẻ khẩn trương của mọi người, Trương Triệt Nhất lại thờ ơ lạnh nhạt, không có gia nhập đại đội an ủi, đứng một bên không hé răng, tầm mắt lạnh nhạt, nhìn khuôn mặt đong đầy nước mắt, không buông tha dù chỉ là biểu tình rất nhỏ.

Lăng Vân khoanh tay, mỉm cười nhìn đội trưởng. Có lẽ là trong nhà cũng có em gái, đối với nước mắt của con gái, cậu ta đã sớm miễn dịch.

“Cậu thật sự nổi giận?”

“Không có.”

“Nếu không có, vì sao sắc mặt còn khó coi như vậy?” Cậu ta tò mò hỏi, trong mắt hiện lên mỉm cười.

Con người đen đảo qua, nhìn bạn tốt một cái. Tiếp theo, cậu trầm mặc đưa tay lấy ra hộp cơm bằng sắt trong túi.

“A, con bé còn thay cậu làm cơm hộp à!” Lăng Vân tán thưởng nói, thuận tay đem nắp hộp mở ra. “Mới có 2 tháng ngắn ngủi, nó đã biết rõ sở thích của cậu, còn đặc biệt chú ý tới sức khỏe của cậu, đem những đồ không ăn được loại bỏ.”

Thức ăn được sắp xếp tỉ mỉ, lại không làm Trương Triệt Nhất cảm động, ngược lại làm mảy kiếm nhú lại càng chặt.

“Cái này cũng là mới.” Cậu đưa xuống kết luận, tầm mắt sắc bén, chặt chẽ khóa trụ khuôn mặt đáng yêu vô tội, sâu trong con người đen, lạnh lẽo hiện lên một tia sáng khó hiểu.

Hơn hai tháng qua, phàm là quần áo, giày chơi bóng, sách giáo khoa, khăn mặt hoặc là cốc súc miệng, chỉ cần là thứ cậu đã chạm qua, đều như bị nguyên rửa, tất cả nhanh chóng đổi cũ thành mới.

Đáng nghi hơn, chỉ cần cậu mở miệng truy vấn, Thư Mi liền mang ra các loại cơ kỳ quái lạ lùng, mượn có tùm lum mà nói cậu, hoặc là tự trách khóc nức nở, cuối cùng lại thay bằng thứ mới tinh.

Nhưng, cùng một chiêu dùng đã lâu, luôn lộ ra dấu vết, huống chi Trương Triệt Nhất nhạy bén như sói, chi tiết gì đều khó thoát khỏi hai mắt cậu, muốn lừa gạt cậu là không có khả năng.

Sau khi nổi lên khả nghi, cậu thay đổi dung túng, bình tĩnh thờ ơ theo sát, dần dần phát hiện, xem ra khuôn mặt vô tội nhỏ nhắn kia, khi mọi người không chú ý, liền hiện lên ý cười tinh nghịch giả dối.

Lăng Vân nhướn mày.

“A, thú vị như thế, con gió quỷ quái kia không phải cũng thổi luôn hộp cơm của cậu đi?” Cậu ta mỉm cười hỏi, cũng phát giác không thích hợp. “Những thứ kia bị con bé giấu nơi nào?”

“Tớ sẽ điều tra ra.” Trương Triệt Nhất nói thực bình thản, ánh mắt lại lạnh lẽo dọa người.

“Cậu sẽ phạt con bé?”

“Tùy tình huống mà định.”

Hai người ở một bên nói chuyện với nhau, mà Thư Mi thân là nhân vật chính, lại hồn nhiên không biết, vẫn dựa vào khuôn mặt điềm đạm đáng yêu, cùng với bộ dáng là chỗ dựa vững chắc, bài trí đám thanh niên đang tràn ngập tình yêu kia.

Nhìn sắc mặt Trương Triệt Nhất càng lúc càng khó coi, ánh mắt càng lúc càng hung ác nham hiểm, Lăng Vân ở trong lòng lắc đầu, ánh mắt nhìn phía Thư Mi, cũng tràn ngập đồng tình.

A, xem ra cô nhóc này phải chịu phạt nặng rồi!

Bạn đang đọc truyện *Tương Tư Com Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2

Liên tiếp mấy trận thi đấu hữu nghị, tình huống đều na ná như nhau.

Mặc kệ trên danh nghĩa đối thủ là người mới, hay tiếng tăm lừng lẫy lão luyện, chỉ cần gặp Trương Triệt Nhất dẫn đầu đội bóng, toàn bộ đều bị chịu khổ chinh sửa, bị đánh cho mặt xám mày tro, không lực chống đỡ.

Đội ngũ xuất sắc như vậy, danh tiếng sớm đã vang xa, không ít kẻ thích bóng rổ, đều hẹn ngày cử hành thi đấu giao hữu, mang theo người thân đến ngồi ở sân bóng rổ hò hét cổ vũ.

Về phần đám nữ sinh trang điểm làm dáng xinh đẹp kia, còn có ý định khác, các cô căn bản không quan tâm trận bóng thắng hay thua, chỉ lo vây quanh ở ngoài sân, hai mắt bắn ra sóng điện nhìn chăm chăm người mình ngưỡng mộ.

Thư Mi kẹp bên trong đám người, ôm túi sách ngồi xổm bên cạnh sân bóng, dùng tay nhỏ chống khuôn mặt nhỏ nhắn, nhìn đám con trai đang chạy. Một thanh niên cao gầy, yên lặng đứng sau, thay bé chắn đám đông tứ phía.

Bé chỉ cần liếc mắt một cái, có thể nhận ra, cái người đang va chạm một cách dã man kia chính là anh trai đệ nhất của bé.

Trương Triệt Nhất sức lực mạnh mẽ xông lên, đại khái không mấy ai chịu được, mấy người ngồi ngoài sân kia đều bị cậu đâm đến sắc mặt trắng bệch, kêu rên không thôi, khẳng định đều đã bị đâm đến nội thương, nói không chừng ngay khi trận đấu kết thúc phải chạy thẳng đến chỗ phòng khám, báo danh với bác sĩ.

Trận đấu đang tiến hành, một nữ sinh lớp 10 áo trắng váy đen, lén lút tiếp cận, kéo váy Thư Mi, hạ giọng hỏi.

“Này, Tiểu Mi, đồ lần trước chị đặt đâu? Không phải là lại không có chứ?” Nữ sinh lo lắng hỏi.

“Yên tâm, đồ đều có đủ, lần này nhất định không làm chị thất vọng.” Bé vỗ vỗ túi sách, thấy Trương Triệt Nhất cướp được bóng, hưng phấn thở hắt vì kinh ngạc.

Tuy rằng đối phương nhìn chòng chọc cậu, nhưng cậu linh hoạt né sang trái, động tác mạnh mẽ như thú hoang, phòng thủ chặt chẽ, đến trước mặt cậu, không tới 3 phần thời gian liền bị hạ gục lập tức.

“Trương Triệt Nhất, Trương Triệt Nhất!” Tiếng hô vang trời, tất cả mọi người điên cuồng, không khí nhiệt liệt sôi sục như buổi diễn của ngôi sao ca nhạc.

Môi mòng nhếch lên, cậu đập bóng đi tới, lại lần nữa đột phá lớp phòng thủ như tường đồng vách sắt, trong mắt có sự thỏa mãn ngang tàng.

Huấn luyện viên bên đối phương lo lắng la lên, ở ngoài không ngừng giơ tay giơ chân hạ chỉ thị, nhưng vẫn để cho Trương Triệt Nhất có cơ hội dò xét.

Cậu nắm chắc thời cơ, bật lên ném bóng, bóng bay lên, ở giữa không trung tạo ra một đường vòng cung ——

Vào rổ!

Toàn trường tiếng hoan hô như sấm dậy, thanh âm cực lớn, ngay cả Thư Mi cũng theo đám đông hoan hô, kêu khàn cả giọng, toàn tâm toàn ý cầu nguyện cậu có thể thắng lợi. Dù sao, chỉ cần cậu thắng lợi càng nhiều, giá trị kèm theo của cậu cũng sẽ như nước dâng thì thuyền lên ——

Nữ sinh ngồi xổm một bên, lại lấy tay kéo kéo váy bé.

“Tiểu Mi, hôm nay tụ họp, chị có bạn học cũng muốn tham gia.”

“Không được, đã nhiều quá rồi.”

“Làm ơn, em sắp xếp chút đi.” Cô hạ giọng, đau khổ cầu xin, hy vọng thứ tốt có thể chia sẻ với bạn tốt. “Cô bạn kia có rất nhiều tiền, khẳng định có thể trở thành khách hàng lớn của em.”

“Ừm——” Xem phân lượng của tiền, Thư Mi quyết định nhượng bộ. “Được rồi, chị đưa chị ấy tới, đến chỗ cũ tập hợp.”

Một lớn một nhỏ ngồi xôm ở góc, đầu chạm đầu tựa vào một chỗ, thỉnh thoảng nhỏ giọng nói chuyện với nhau, như đang tiến hành giao dịch thần bí nào đó.

Trên sân bóng, Trương Triệt Nhất lần nữa ra tay, ở bên ngoài phân tuyến quảng bóng ba điểm, hiện trường lại một trận đánh trống reo hò. Hai đội đã vượt cách xa nhau 20 điểm, huấn luyện viên đối phương, giống gà trống thua trận, rung rung ngồi phịch trên ghế, Thư Mi thẩm đoán, huấn luyện viên cùng đội cầu thủ, đại khái lát nữa sẽ ôm nhau khóc thét.

Được rồi, trận bóng đến lúc này, đã có thể xác định, hôm nay Trương Triệt Nhất hẳn sẽ chiến thắng. Bé vỗ vỗ đầu gối, chậm rãi đứng dậy.

“Phải đi rồi?” Đứng ở một bên, thanh niên thay bé chặn đám đông hỏi.

“Vâng, thời gian không sai biệt lắm, em nên đi mở màn.” Bé gật gật đầu, lại quay đầu liếc mắt phía trong một cái. “Nơi này giao cho anh.”

“Bà chủ, yên tâm đi!” Người nọ trêu tức đáp, sờ soạng túi sách phía dưới, điều chỉnh máy chụp ảnh, thủ pháp quay chụp tình hình trên sân bóng chuyên nghiệp có thể so sánh được với đám chó săn (paparazzi).

Bàn giao xong, Thư Mi khiêng lên cái túi xách nặng kinh người, chậm rãi rời khỏi sân bóng.

Ha ha, hiện tại, nên đến việc buôn bán rồi!

Tình hình chiến đấu trên sân kịch liệt, trong phòng đồ dùng cũng náo nhiệt không dứt.

Trước kia chỗ này chất đầy dụng cụ, ngoại trừ khoảng thời gian cố định, sẽ có người đến quét dọn, thời gian còn lại phần lớn trống không.

Có điều, hơn một tháng trước, phòng đồ dùng có người sử dụng, nhóm nữ sinh lén truyền tai nhau rằng mỗi khi có trận thi đấu giao hữu thì ngày đó người này sẽ tổ chức đại hội tiêu thụ, buôn bán “trần phẩm” (vật phẩm quý giá), mọi người tranh nhau mua không khí rất sôi nổi, không thua gì trận đấu bóng.

Nay, chủ sự hội tiêu thụ đang ngồi trên một cái ngăn tủ, khí định thần nhân chủ trì công việc tiêu thụ. Thân ảnh nho nhỏ mặc bộ đồng phục tiểu học kia ở cùng một đám nữ sinh trung học có vẻ nổi bật khác thường.

“Đến đây đến đây, đây là ảnh mới nhất của Trương Triệt Nhất của tổ chụp ảnh, muốn mua phải nhanh lên!” Thư Mi trong tay nắm một tấm ván gỗ, hướng mặt bàn vỗ mạnh, trước mặt bé bày đầy ảnh chụp, mỗi tấm đều là ảnh của Trương Triệt Nhất trong tư thế đẹp trai oai hùng.

Các nữ sinh kích động tranh mua, hai tay quơ loạn chen chúc chỗ ngăn tủ, tay mỗi người một phần, cô chen tôi, tôi chen cô thành một đoàn, chỉ sợ tay chân quá chậm, ảnh chụp sẽ bị người khác cướp sạch.

“Có băng ghi hình không?”

Thư Mi gật đầu, như trò ảo thuật, từ trong túi lôi ra mấy cuộn băng ghi hình.

“Đây là trận đấu của anh ấy cùng trường trung học Cẩm Xương, một cuộn năm trăm, chị muốn không? A, được, cảm ơn đã chiếu cố! Để em bọc lại giúp chị.” Bé rút giấy gói, nhanh chóng bọc lại, dán vẻ cực kỳ thuần thực.

Có một thời thơ ấu long đong, khiến bé khi tuổi còn nhỏ đã hiểu rõ tiền có tầm quan trọng thế nào, cứ có cơ hội kiếm tiền, chỉ cần bị bé bắt được tuyệt sẽ không bỏ qua.

Nói thật, bé thực cảm ơn cha mẹ đã khuất, sinh ra cho bé một khuôn mặt diễm đạm đáng yêu. Dựa vào khuôn mặt này, cùng với tính cách thông minh gần như giả dối, cho dù là gặp nhân viên chào hàng tới cửa, bé cũng có thể dựa vào hành động kỹ càng, dỗ nhân viên chào hàng than thở khóc lóc ngoan ngoãn đưa tiền ra.

Cho nên, khi Kha Tú Quyên mở miệng, nói muốn chiếu cố bé, làm bé quả thực vui mừng suýt té xỉu, phảng phất như thấy được vô số tiền mặt từ trên trời rơi xuống.

Ngắm lại mà xem, Trương Triệt Nhất đó! Trên trán có vô số cô gái thêm cậu nhỏ dãi, nghe nói có ảnh chụp cậu, so với ngôi sao điện ảnh còn cao giá hơn.

Mất thấy có thể kiếm được tiền, Thư Mi lập tức khởi động đầu óc không đứng đắn, muốn thừa cơ khoét một khoản lớn. Chỉ là, bé tuy có điều kiện thuận lợi, có thể thần không biết quỷ không hay tiếp cận Trương Triệt Nhất, nhưng chung quy tuổi còn nhỏ, khó thành kết quả, chơi không ra trò xiếc gì.

Vì mở rộng “Bản đồ sự nghiệp”, bé quyết định tìm người kết hội.

Thiết bị chụp ảnh do con trai độc nhất Vương Đại Vĩ ở trên trần làm, năm nay vừa lên lớp 10, không thể nghĩ ngờ là người sáng giá nhất, hai người ăn nhip với nhau, lập tức bắt đầu phân công hợp tác, một quay phim, một chụp hình, buôn bán chia lợi nhuận ngang bằng.

Kết quả, mỗi trận thi đấu hữu nghị, Trương Triệt Nhất ở phía trước lau mồ hôi chơi bóng, bé liền núp ở phía sau, tổ chức hội buôn bán, bán “Thương phẩm quanh người” của cậu. Loại “Hội họp phi pháp” này đã tổ chức hơn năm, sáu lần, mỗi lần đều được hưởng ứng nhiệt liệt, làm bé kiếm lời to, cười đến toe toét.

Mà lần hội họp này cũng như trước, người phía sau nới người phía trước, tranh giành muốn vỡ đầu. Đặc biệt hơn một chút, chính là “khách hàng” mới gia nhập đứng ở góc, đôi mi thanh tú nửa nhếch, so với những nữ sinh điên cuồng kia, có vẻ bình tĩnh dị thường.

Thư Mi nhìn cô ấy mấy lần, phát hiện cô gái thanh tú này, là khách quen mang đến. Cả người xem ra sạch sẽ, thật chỉnh tề, là kiểu học sinh ngoan điển hình, ngay cả sợi tóc ngang vai đều suông thuận không thấy tí xù hỗn loạn.

“Bạn học của chị sao chỉ đứng một bên xem thế?” Bé hỏi, có chút chờ mong đối với vị khách hàng “nhà giàu” này, hy vọng cô ấy có thể nện xuống số tiền lớn, mua một món to!

“Chắc cô ấy còn đang suy xét!” Đối phương thuận miệng đáp, phát hiện ảnh chụp sớm bị cướp sạch. “Tiểu Mi, còn có ảnh chụp không?”

“Đương nhiên là có!” Thư Mi một tay thu tiền, một tay lại đào túi sách. “Đồng phục cùng y phục hàng ngày một bộ năm mươi, mua hai cái 3dthi chỉ a6lấy tám ephần. Mặt 1khác, những b5ảnh chụp dclộ nửa thân 3trần kia aphaỉ trả 830 đồng. Nếu chị còn có nhu cầu khác, mời mặc cả riêng.” Bé nói tí mỉa tở, thái độ phục vụ hạng nhất.

Đại khái vật hiếm là đồ quý, thấy đáng vẽ Trương Triệt Nhất mặc đồng phục nhiều rồi, nên ngược lại các nữ sinh thích tranh mua ảnh chụp cậu ở nhà.

Về phần nửa thân trần kia, sau mỗi lần cậu vận động về nhà, Thư Mi cách cửa sổ chụp ảnh hàng độc.

Khi đó, người cậu đầy mồ hôi đầm đìa đứng ở trong đình viện (sân nhỏ) tắm, thân hình rắn chắc chỉ mặc duy nhất cái quần lót, bộ ngực màu đồng trần trụi dưới trời chiều, vô số bọt nước trong suốt, phun tung tóe khi hắt ngang cao khuôn mặt tuần tú.

Bộ dáng cuồng dã gợi cảm đó, làm nhóm hâm mộ kia vờn cổ tranh giành, khiến Vương Đại Vĩ rửa ảnh đến mềm cả tay, càng làm cho bé đếm tiền tới môi tay.

Cô gái thủy chung đứng trong góc kia, chậm rãi tiến đến, đáng vẽ tao nhã, vừa thấy đã biết là cô gái xuất thân trong sạch.

“Nghe nói, em còn bán áo chơi bóng của Trương Triệt Nhất?” Cô nhẹ giọng, hỏi nhỏ nhẹ.

“Có.” Thư Mi mắt thấy “nhà giàu” mở miệng, đầu nhỏ gật mạnh, lôi ra bộ quần áo được gấp chỉnh tề. “Bộ này anh ấy mặc khi giao đấu cùng trường Cẩm Xương.” Cũng không biết nữ sinh đó nghĩ thế nào, chuyên thích đoạt những thứ bên cạnh cậu để cất giữ, bé đành phải động tay động chân, mang ra từng cái từng cái đã trộm. “Có áo khoác của cậu ấy không?”

“Có.”

“Hộp com?”

“Có.”

“Sách giáo khoa?”

“Có.”

Cô gái thanh tú nhưn mây liễu, thoáng nhìn khuôn mặt đẹp trai đã biến đen ngoài cửa sổ.

“Chỉ cần Trương Triệt Nhất có gì, em đều có sao?” Cô cố ý hỏi, ý định đổ dầu vào lửa.

“Chỉ cần bàn tới giá tiền, chị muốn quần lót của anh ấy, em cũng sẽ lấy ra!” Thư Mi khoe khoang khoác lác, không thấy một thanh niên tức đến cả người cứng ngắc đứng ngoài cửa sổ, trên đầu còn bốc cả khói.

Có người chen tới, giờ tay đặt câu hỏi.

“Này, Tiểu Mi, dùng một cái từ điển, có thể đổi cái gì vậy?” Tiền tiêu vật dùng hết sạch, cô tính lấy vật đổi vật, chuẩn bị lấy quà sinh nhật của ba mẹ đưa đến trao đổi.

“Hoàn toàn mới sao?” Thư Mi hỏi.

“Đương nhiên.”

“Em trở về liền thay chị chụp ảnh tắm nude của anh đẹp trai!” Bé hưng phấn, đôi mắt gần như sáng như sao.

Oa, trên thị trường vừa mới ra từ điện điện tử đó! Đối với học sinh trên thành trấn (thành phố và thị trấn) mà nói, là đồ đắt tiền xa xỉ, nếu qua tay bé bán, khẳng định kiếm lời to.

“Chị cũng muốn!”

“Đúng vậy đúng vậy, chị muốn đặt 5 cái.”

“Cho chị 3 cái nha!”

Vừa nghe có ảnh chụp “bóng bảy kích thích”, mọi người xông lên, làm đơn đặt hàng, thiếu chút nữa đẩy Thư Mi ngã xuống khỏi ngăn tủ.

“Đừng nóng vội đừng nóng vội, từng người từng người, để em ghi lại đã.” Bé lấy sổ ghi chép trong túi xách, một bên thay khách hàng đăng kí, một bên tính kê hoạch, nên chụp ảnh lỏa thể Trương Triệt Nhất như thế nào.

Ha ha, bé có thể thừa dịp khi anh ấy tắm, lấy máy chụp ảnh ghé vào phòng tắm bên ngoài. Nếu như bị anh ấy phát hiện, thì cùng lắm nói, bé đang tưới cây Trường Xuân bên ngoài, bằng hình tượng vô tội động lòng người của mình, khẳng định anh sẽ không nghĩ đến, là bé đang chụp ảnh nude của anh đâu!

“Tiểu Mi, ảnh này bao nhiêu tiền?” Có người đặt câu hỏi.

“Đây, các chị trước tiên báo số dự định. Lần này có vẻ khó hơn, em tính giá xong liền —— a!” Thanh âm thanh thúy, hóa thành một tiếng thét chói tai.

Gi, quái, sao bé lại bay lên không?

Một sức mạnh to lớn, đột nhiên tóm lấy cổ áo của bé, xách bé từ ngăn tủ lên.

“A, là ai? Mau buông tôi xuống!” Bé gãy dựa lưng tung, giống khối thịt khô xoay trái xoay phải, vùng vẫy loạn xạ, xem ra cực kỳ bất lực.

Bốn phía đột nhiên lặng xuống, không khí nào nhiệt lúc nãy nháy mắt đã biến mất, rơi xuống âm độ.

“Các học sinh, thật có lỗi, hôm nay hội nghị phải tan trước cuộc rồi.” Tiếng nói Lăng Vân bao hàm ý cười, lười biếng tuyên bố.

Tiếp theo, các nữ sinh phát ra tiếng thét chói tai kinh hoàng, như là nhìn thấy quỷ, ném ảnh chụp, quần áo cùng hộp com, chân mọi người quét xuống phía sau tiếp phía trước tông cửa xông ra, căn bản đã quên chuyện đặt ảnh bóng bảy kia.

Dự cảm xấu nảy lên trong lòng, bả vai bé run lên, lập tức biết chuyện lớn không ổn, lông tơ sau gáy dựng thẳng, trên trán cũng chảy ra mồ hôi lạnh.

Sức mạnh nắm lấy cổ áo, quay một cái gọn gàng, bé chỉ cảm thấy một trận choáng váng, còn chưa thở được, cả người đã xoay tròn hơn nửa vòng.

Thư Mi nín thở tập trung, kinh hồn ngẩn đầu, rõ ràng phát hiện trước mặt mình, xuất hiện khuôn mặt nam tính đàng đàng sát khí.

A, khuôn mặt này nhìn thật quen mắt nha! Vô luận là nhìn trên nhìn dưới nhìn xung quanh, đều rất giống cái ví tiền kiếm ăn chặt cứng của bé - Trương Triệt Nhất ——

Nhìn kĩ hơn, hai mắt của bé liền tròn to, vẻ mặt cũng càng lúc càng hoảng sợ.

Không! Không chỉ là giống đâu, căn bản chính là anh ấy!

“Anh, anh anh anh, anh trai ——” Chuyện xấu bị lộ, bé sợ tới mức da cũng ép xuống, răng run đánh lập cập vào nhau, thiếu chút nữa cắn vào lưỡi.

Trương Triệt Nhất nheo mắt lại, thông thả cúi đầu, tới gần khuôn mặt nhỏ nhắn đang trắng bệch, gần từng tiếng trong kẽ răng nói ra.

“Em tốt nhất giải thích rõ ràng cho anh.”

Xong đời !

Thư Mi treo ở giữa không trung, mồ hôi lạnh ven theo hai má từng giọt từng giọt rơi xuống, ở trước mặt bé, Trương Triệt Nhất tức đến xì khói. Cũng không biết là do bé thấp thòm không yên, hay là do dưới ánh trời chiều, Trương Triệt Nhất lúc này xem ra không lộ khiếp người khác thường, quả thực như trong truyện cổ tích xưa, người không lộ tà ác quăng trẻ con vào nồi nấu ăn.

Sau lưng cậu, toàn thể đội bóng đang đứng, cùng với nữ sinh thanh tú, mọi người tất cả đều nhú mày, người người vẻ mặt nghiêm túc.

“Hương Nhu, cảm ơn em.” Trương Triệt Nhất mở lời, nhưng tầm mắt vẫn nhìn chòng chọc cái vật bị xách lên giữa không trung chủ trì đại hội đầu giá kia.

“Chuyện nhỏ.” Cô đơn giản trả lời, hai tay khoanh lại, vẻ mặt cười như không.

Thư Mi chân nhỏ đá loạn, ảo não cắn môi, đau khổ trách bản thân nhất thời tham tiền, đem nhảm nữ gián điệp trở thành thần tài nương nương, hoàn toàn

không phát hiện, nữ sinh khác thường đó là do Trương Triệt Nhất phải đến năm vùng “bắt chuột”.

Chuyện đã tới nước này, bé chỉ còn một con đường để đi.

“À, cái đó — anh, anh trai à, anh không phải đang ở trận đấu sao?” Bé ra vẻ trấn định, còn muốn giả ngu cho qua.

“Đã xong.” Cậu lạnh lùng trả lời.

“A, nhanh như vậy sao?” Bé cười trừ, trong lòng mắng trường đối thủ kia, vì sao lại vô dụng như vậy, mới có hai ba cái liền bị giải quyết, không thể kéo dài thêm ít thời gian cho bé.

Nụ cười ngọt ngào kia, không thể mềm hóa hàn ý trong mắt cậu.

“Kì Thư Mi.”

“Dạ?” Bé chớp chớp mắt, lần đầu tiên nghe thấy có người dùng khẩu khí đáng sợ như vậy gọi tên mình, ba chữ vô cùng đơn giản từ miệng cậu đi ra, quả thực lạnh như lưỡi trượt chà xát (lưỡi trượt ở để giày trượt băng, chà qua mặt băng vừa bén vừa lạnh), quát bé đến ngay cả xương cốt cũng đều rét run.

“Em còn thiếu anh một lời giải thích.” Cậu nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Anh trai, giải thích cái gì? Em không hiểu!” Thư Mi lặp lại trò cũ, lại bắt đầu vô tội. “Ô ô, anh làm ơn cho em xuống dưới trước đã —” Bé trừng mắt nhìn, hai mắt lập tức ướt lệ, đáng thương hê hê bắt đầu khóc nức nở, ánh mắt như nai con Bambi, hiệu lực thương yêu nhảy mất phát huy đến 120%.

Chỉ tiếc! Tuyệt chiêu thiên hạ vô địch này, lần đầu tiên không có tác dụng.

Nếu là quá khứ, những người trong đội bóng thấy bé là chả chực khóc, sẽ luống cuống tay chân, cam tâm làm trâu làm ngựa, mặc cho bé sai khiến, nhưng nay thấy bé khóc nước mắt lưng tròng, lại vô tình khoanh tay đứng nhìn, tất cả đều bỏ một bên, nhìn bé bị treo một chỗ, một mình đối mặt Trương Triệt Nhất đang hùng hực lửa giận.

“Cô không hiểu? Cô, không, biết?!” Mỗi lần cậu nói một chữ, cổ tay run lên mạnh mẽ, Thư Mi treo ở giữa không trung cũng run theo không ngừng.

“Thật, thật thật thật, thật sự không hiểu mà —” Bé vẫn còn mạnh miệng.

Sâu trong con mắt đen, bật ra một tia nguy hiểm. Bạc môi cậu cong một cái, xả ra một câu cùng với vẻ mặt dữ tợn hơn.

“Mang tên kia vào.”

Hướng Cương đầu tiên liếc Thư Mi một cái, lại đi tới cửa, lấy tay quờ một cái, mang cái tên Vương Đại Vĩ đang bị phạt quỳ bên ngoài tiến vào.

Cậu ta té sấp trước mặt mọi người, hé ra khuôn mặt đã sợ đến trắng bệch.

“Bà chủ, cái kia — thật có lỗi, chuyện đã bị lộ.” Cậu ta nhìn bé một lòng xin lỗi, cuộn mình thành một đồng trên mặt đất.

Lúc trước trên sân thể dục, thành viên đội bóng vây quanh cậu ta, cậu ta lập tức liền ngoan ngoãn giao ra máy ảnh trước trận phản chiến. Vì bảo toàn tính mạng, cậu kể lại toàn bộ sự việc, cô nhóc chín tuổi kia, nào là đưa ra điều kiện, mà cậu ta một phen giấy dựa như thế nào, nhưng bị mê hoặc nên lầm đường lạc lối.

Bé mảnh liệt lắc đầu, mái tóc dài tung loạn, suy nghĩ khẩn cấp muốn thoát thân. “Anh trai, anh hãy nghe em nói, chuyện này hoàn toàn không liên quan đến em, là Vương Đại Vĩ anh ta —”

Trương Triệt Nhất mở miệng.

“Nó nói, tất cả đều là chủ ý của cô.” Cậu lấy ra một quyển ghi chép, ném xuống đất. Trang sách mở ra, bên trong toàn là chữ viết của bé, chi tiết phân công công việc cùng với lợi nhuận mỗi lần kiếm được.

Chứng cứ phạm tội vô cùng xác thực, bé chối cãi không xong!

“Cái tên không có nghĩa khí, anh dám bán đứng tôi? Tôi muốn trừ tiền của anh!” Thư Mi thờ hốc vì kinh ngạc, nghe rằng trọn mắt kêu to, kích động vùng tay vùng chân với Vương Đại Vĩ, nếu không phải còn bị giữ ở giữa không trung, bé khẳng định xông đến cắn người, trừng phạt cậu ta vong ân bội nghĩa, bộ dạng nhu thuận bình thường, sớm liền biến mất không thấy bóng dáng.

Đội bóng nhìn thấy bộ dạng lúc này của bé, đều lắc đầu thờ dài.

“Khó trách ba tớ nói, không thể tin tưởng phụ nữ.”

“Ai, hiện tại ngay cả một cô bé cũng không có thể tin.” Ô ô, cô nhóc này vậy mà dám lừa gạt tình cảm của họ!

Lăng Vân vẽ mặt lại mỉm cười, ung dung dựa vào bên tường, như đã sớm đoán trước được, cô nhóc đáng yêu này kì thật chứa dã tâm.

Về phần Hường Cương, tiến lên xem kĩ "thương phẩm quanh người" rơi đầy đất.

"Thật đúng là bị cậu đoán trúng, cô nhóc này thậm trí có dừng khí sau lưng giờ trò quý." Cậu ta chắc chắn tấm tắc. (Edit bởi Diễn đàn Lê Quý Đôn). "Lại nói, con bé còn nhỏ tuổi, đã có suy nghĩ buồn bán như vậy, nếu có thể bồi dưỡng tốt, khẳng định về sau thành tựu vượt trội."

"Em thấy con bé phạm pháp như thế, có thể bị bắt vào tù." Hường Nhu không chút nào lưu tình dỗi nước lã, đối với cách nói của anh trai không cho là đúng.

Nghe thấy Hường Cương tán thưởng, Vương Đại Vĩ như gặp tri âm, cảm lòng đứng lên.

"Đúng vậy đúng vậy, đàn anh, anh tới xem danh sách con bé liệt ra, tường tận căn kẽ, quả thực phần khích cực kỳ. Em chính là bởi vì như vậy, mới ——" Cậu ta cao hứng phần chân muốn nói nói, nhưng lại bị ánh mắt như muốn giết người của Trương Triệt Nhất lườm đến, lập tức lùi về sau, ngoan ngoãn nằm úp sấp.

Tầm mắt lạnh như băng, theo gương mặt xấu hổ chuyển qua nhìn tang vật đầy đất.

Nhóm nữ sinh sợ bị liên lụy, vào lúc đó chạy trốn chết, không ai dám đem mấy cái "thương phẩm quanh người" này đi. Giờ quần áo, sách giáo khoa,... đồ vật lẫn lộn nhưng rải rác khắp nơi chủ yếu là ảnh chụp.

Trong đó có ra, tấm ảnh cậu gắng gượng ngồi trên ghế sofa đồng ý cho bé chụp ảnh trong cái ngày hai người mới quen.

Tốt, vậy ra, từ ngày đầu tiên đến nhà họ Trương, con bé đã tính kế, có thể từ cậu kiếm bao nhiêu vụ béo bở! Cái biểu tình thẹn thùng hưng phấn, ánh mắt nhiệt tình mênh mông, không phải bởi vì hâm mộ cậu, mà là đang thêm nhỏ dãi "giá trị đi kèm" ở cậu.

Nhóc con to gan lớn mật này, dám đem cậu trở thành cây rặng tiền!

"Đem ảnh vừa chụp thu lại, toàn bộ mang ra bãi rác đốt." Trương Triệt Nhất khẩu khí cường ngạnh, không để lại nửa con đường sống.

"Không được không được! Trả ảnh chụp lại cho em, á, không thể vứt đi ——"

Thư Mi sợ hãi kêu, xúc động rất muốn đi cứu giúp, nhưng bị cậu hung tợn trừng, lập tức nhớ cái mạng nhỏ quan trọng hơn, chỉ có thể tro tàn mặt, yếu đuối hạ hai tay, rưng rưng nhìn đồng ảnh chụp bị đem bỏ vào túi rác.

"Cô thế nhưng lại lấy tôi ra để buồn bán?" Trương Triệt Nhất trầm xuống hỏi, thân hình cao lớn, bởi vì cực kì tức giận mà chấn động.

"Á, anh, anh trai, em ——" Luồng khí lạnh đánh úp lại, bé toàn thân đông lạnh phát run. "Em, em, em em em ——"

Thông minh bẩm sinh, khiến Thư Mi sớm đã học được cách quan sát sắc mặt. Bé dựa vào bản năng, lại phối hợp với hành động tuyệt hảo, chẳng những tránh được vô số lần bị vận rủi đánh đau, còn có thể gặp đỡ hóa lành, nắm chắc cơ hội, vớt được không ít cơ hội béo bở hoặc có lợi.

Chỉ là, thời điểm làm Trương Triệt Nhất giận, bé mới biết rõ rằng, bản thân quá mức khinh địch, chọc giận người không nên làm tức giận. Ánh mắt cậu, về mặt cậu đều mãnh liệt cảnh cáo bé, nếu dám can đảm tiếp tục nói dối, kết cục của bé tuyệt đối thâm thảm.

Cảm giác áp bức to lớn từ người cậu phóng ra, khiến bé nể đủ tư vị sợ hãi.

Bé có thể mặt không đổi sắc, có thể một mình đối mặt với một tên nghiện thuốc phát tác, nhưng lại không đủ dũng khí đối mặt với vẻ mặt phần nộ của Trương Triệt Nhất.

"Nói rõ ràng cho tôi!" Cậu không thể nhịn được nữa hét lên, thanh lượng to lớn, như sư tử gầm, tất cả mọi người sợ tới mức cổ co rụt lại.

Đứng mũi chịu sào, Thư Mi sợ tới mức khóc lên.

"Người ta —— ô ô ô, người ta chính là muốn kiếm chút tiền tiêu vật ——" Bé không giả vờ khóc nữa, lúc này nước mắt rơi xuống, từng giọt đều là hàng thật giá thật.

"Ba mẹ có cho cô tiền tiêu vật."

Ô ô, tuy là thế, nhưng mà, tiền càng nhiều càng tốt, trên thế giới này có ai ngại được nhiều tiền sao?

"Đội trưởng, đồng quần áo này nên xử lý như thế nào?" Hường Cương giương giọng hỏi, ánh mắt nhìn Trương Triệt Nhất, vài phần đồng tình.

Cậu vốn nghĩ, chỉ riêng em gái cậu đã đủ làm người ta đau đầu rồi, không nghĩ tới núi cao còn có núi cao hơn, Hường Nhu chẳng qua là nói chuyện mang kim, thỉnh thoảng nói móc anh trai, Thư Mi nhưng là quý kẻ đa đoan, vì kiếm tiền không từ thủ đoạn, thậm chí còn tính chụp ảnh nude để bán.

"Thay tó thu xếp tốt. Sắc trời cũng đã tối, tó và em gái thân yêu cũng nên về nhà." Cánh tay cong lên, đem bé xách đến trước mắt, khuôn mặt đẹp trai lộ ra nụ cười kiêu này chỉ khi cậu làm huấn luyện viên đối phương khóc thét. "Chờ đến lúc về nhà, chúng ta mới tính toán nợ nần thật tốt"

Thế này thì, Thư Mi sợ tới mức ngay cả nước mắt đều ngừng.

Cái gì?! Về nhà còn muốn tính toán nợ nần? Không phải ở trong này muốn hết, muốn mắng là xong rồi sao?

Ông trời, lúc này có nhiều người một bên “xem xét”, cậu đã hét bé gần như muốn tè ra quần rồi, một khi không có người xem, cậu không biết sẽ dùng phương pháp gì trị bé.

Các loại hình phạt tàn khốc, ở trong đầu bé như đèn kéo quân loạn chuyển, bé bắt đầu hoài nghi, Trương Triệt Nhất tức giận sẽ tháo bé thành tám khối, hay phạt bé trong một tháng liên tục, mỗi bữa đều là cà rốt cùng ớt xanh khó ăn —

“Ô ô, không muốn, em không muốn về nhà với anh!” Thư Mi oa một tiếng, bắt đầu lên tiếng khóc lớn, tay nhỏ bé vung loạn, hi vọng có thể bám lấy cái gì, tránh bị cậu nắm giữ.

Chỉ là, bắp thịt của đội trưởng đội bóng, đương nhiên không phải cô nhóc nhỏ như bé có khả năng chống lại. Bất luận bé dùng sức như thế nào, hai cái tay nhỏ vẫn không bắt được thứ gì, chỉ có thể khóc suốt mướt bị cậu xách, một đường đi ra khỏi phòng dụng cụ.

Không ai tới giúp đỡ, bé đây là thằng nhóc chán dè, đã sớm làm cạn kiệt tình yêu mọi người.

Huống hồ, cho dù bọn họ thật sự có tâm, cũng không có lá gan cứu người khỏi tay Trương Triệt Nhất đang phát hỏa kia, tranh thịt béo với một con sư tử, có khi còn dễ hơn. Phải biết rằng, tính tình cậu, chính là vang danh là nóng nảy, ngay cả một thiếu niên cực kì hung ác bất lương, nghe danh cậu, đều phải kiêng kị ba phần!

“Cứu mạng — cứu mạng — ô ô, người nào đến cứu tôi với?”

Mọi người trầm mặc, âm thanh cầu cứu cùng với tiếng khóc của cô gái nhỏ, trong hoàng hôn dần dần phiêu xa.

Bạn đang đọc truyện *Trương Tư Com Nắm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Cậu ta đánh bé.

Cái tên vương bát đản chết tiệt này dám đánh bé!

Vào lúc tối, Trương Triệt Nhất dứt khoát cự tuyệt ba mẹ hòa giải, nói bé tuổi còn nhỏ, mà đã có ý xấu, chuyên làm xiếc này nọ để lừa gạt người lớn, nếu không sớm sửa chữa, sau này nói không chừng còn có thể làm chuyện tệ hơn nữa.

Vì muốn để bé biết lạc đường mà quay lại, cậu thân là anh lớn, quyết định tiếp nhận trọng trách, cho bé “một chút” giáo huấn nho nhỏ.

Đương lúc ba mẹ lực bất tòng tâm, cậu đề Thư Mi đang kêu khóc gầy dựa xuống, nâng bàn tay, không chút lưu tình đánh vào cái mũi nhỏ của bé, mặc kệ bé kêu khóc thế nào, cầu xin tha thứ hoặc là đau mắt, cậu đều mất điếc tai ngo, cố ý “hành hình”, đánh chừng hai mươi cái mới dừng tay.

Sau một hồi chịu khổ chinh sửa, suốt ba ngày ba đêm, cái mũi nhỏ của bé nhận hết ngược đãi, chỉ cần hơi chạm nhẹ vào, liền nóng rát, hại bé đau đến không ngủ được, cả đêm đều ngâm nước mát, kéo chăn bông, nghiêng răng nghiêng lợi nguyện rửa Trương Triệt Nhất, hy vọng cậu bị sét đánh, hy vọng cậu đi đường bị ngã xuống cống.

Từ đó về sau, bọn họ chính thức khai chiến.

Nếu Trương Triệt Nhất đã cảnh giác, bé cũng sẽ không cơ hội ra tay, càng không thể lấy cớ cũ về cái con gió quái quỷ thổi bay quần áo, buôn bán bằng con đường này, nhìn là thấy không đi nổi nữa rồi.

Chẳng qua, núi không thể dời, vì phục vụ “người tiêu dùng”, hơn nữa vì màu sắc rực rỡ của tiền mặt, Thư Mi không chịu buông tha cho cái “nghề phụ” này, kiên trì không ngừng cố gắng.

Địa điểm hội họp phi pháp đã bị lộ, phòng dụng cụ lần nữa trở nên hoang vắng, quá khứ người người rầm rộ, từ nay về sau không xuất hiện nữa. Bé thay đổi sách lược, ở trên trần đánh du kích gần như tán loạn, buôn bán ảnh chân dung của tuần nam, lợi nhuận tuy không thể so với trước, nhưng tích tiểu thành đại, cũng làm cho bé nhồi được ba con heo ổng.

Về phần Trương Triệt Nhất, một lần tóm được, là một lần xách bé lên, dùng đại chưởng (tay) vừa to vừa dày, “nhiệt tình” chiếu cố mũi nhỏ của bé, không chút nào nương tay.

Trong mấy tháng liền, hai người dùng mọi thủ đoạn tòi tẽ đấu đá nhau, hàng xóm gần đó lúc ấy sẽ nghe được tiếng Trương Triệt Nhất rít gào tức giận

mắng, tiếng thét vang tận mây xanh của Thư Mi, cùng với tiếng chí chóc qua lại của hai người, căn nhà trệt kiểu Nhật trước kia thường u sầu tĩnh mịch, giờ ngược lại náo nhiệt vô cùng.

Mỗi ngày vào buổi tối, màn cãi nhau kịch liệt lại được trình diễn.

Trên bàn cơm bày đủ loại món ngon, hai người liền ngăn nhau lấy đồ ăn, đồng thời lúc dùng cơm, cũng không quên giương thương múa kiếm.

“Này, không được ăn, nhỏ thịt tôi làm ra!” Thư Mi quơ quơ chiếc đũa, kích động nói lớn, chiếc đũa trong tay thiếu chút nữa muốn chọc vào khuôn mặt tuần tú kia.

“Em ngay cả đồ ăn thừa của tôi cũng muốn bán sao?” Cậu lạnh lùng hỏi lại, làm khuôn mặt nhỏ nhắn của bé thở phì phì, chậm rãi cắn sạch sườn.

Câu nói này còn mang theo ý châm chọc ngầm, đánh thẳng khiến bé mặt đỏ lên, thẹn quá thành giận, con tức trong lòng cháy càng mạnh.

“Mặc kệ, tên ngược đãi trẻ em kia, mau trả lại ống heo cho tôi!” Bé tránh đi đề tài mẫn cảm, ngược lại truy hỏi heo ống bị cướp.

“Tôi chỉ xử phạt em, cũng không có ngược đãi em.” Trương Triệt Nhất sửa lại, liếc mắt một cái. “Mặt khác, ống heo đựng tiền, dùng để đền bù tâm hồn bị tổn thương, làm như phí che giấu của tôi.”

“Che giấu?! Da mặt anh so với tường đồng vách sắt còn dày hơn, sao lại xấu hổ được?” Bé nói lớn, tức giận đến thiếu chút nữa muốn lật bàn ăn, đem cả bàn đậu hũ đập lên đầu cậu.

Người này mỗi khi thời tiết oi bức liền cởi áo choi bóng ra, cởi trần nửa người trên, ở trên sân bóng chiến đấu anh dũng, câu dẫn các thiếu nữ nhìn cậu chảy nước miếng. Trong lòng bé hoài nghi, cậu căn bản chính là khoe ra cho nhiều người xem, khí lực của cậu có bao nhiêu rắn chắc.

Một khi đã như vậy, bé chẳng qua là biết thời biết thế, thay cậu quảng bá tuyên truyền, lại thuận tay kiếm chút phần tốt. Là bé tốt bụng, mới không thu phí quảng cáo của cậu, cậu lại một chút cũng không biết cảm kích, ngược lại còn mặt mũi lấy tiền của bé!

Trương Triệt Nhất chuyên chú dùng cơm, hờ hững, xem ra quyết tâm tịch thu heo ống, không trả lại tiền cho bé.

Nghĩ đến màu sắc rực rỡ của tiền mặt, thế nhưng lại rời khỏi ôm ấp của bé, vào túi tiền người khác, bé quả thực là tâm như đao cắt, làm sao có khả năng dừng lại như vậy?

“Ồ ô, mẹ, mẹ xem anh kia, anh lại khi dễ người ta ——” Bé quay sang, sử dụng thủ pháp quen thuộc, giả khóc với vợ chồng Trương gia, hy vọng có thể tranh thủ phiếu đồng tình.

Chính là, cảm xúc của bé còn mới trong giai đoạn nổi lên, nước mắt còn chưa chảy, Kha Tú Quyên ngồi bên kia hai tay cũng đã run run, lệ như chảy ra, khóc thút thít không dừng.

“Mẹ, mẹ ăn không vô.” Kha Tú Quyên rung rung đứng dậy, bụng mặt chạy về phòng ngủ, bỏ nhào vào giường khóc rống thất thanh.

Trương Chấn thở dài một hơi, vẻ mặt ngưng trọng buông bát đũa, cũng đứng dậy, đi vào an ủi vợ yêu.

Từ trong phòng ngủ, mơ hồ có tiếng nói nhỏ cùng từng đợt tiếng khóc bay ra. Chiến hỏa trên bàn cơm tạm thời ngừng, hai người nhìn nhau liếc mắt một cái, rơi vào trầm mặc, không khí trở nên có chút căng thẳng.

Thư Mi thấp đầu, nhìn rau xanh trong bát, trong lòng nảy lên bất an nồng đậm.

A, không phải do bé quá càn quấy, chọc giận mẹ đi? Nhưng mà, chuyện khác khẩu này đã sớm trở thành cơm bữa, mẹ không phải chưa từng ngăn cản qua sao?

Tiếng khóc lại nhẹ nhàng đi ra, bé nghe vậy trong lòng rất khổ sở, ngồi cũng không xong, đứng cũng không được, quả thực như “đứng đồng lửa, ngồi đồng than”, sớm đã ném chuyện ống heo ra sau. Trong ánh mắt xinh đẹp chứa đựng lo lắng, không ngừng nhìn về phía phòng ngủ, nhưng không có can đảm đi xem.

Trương Triệt Nhất ngồi đối diện bé, trước quét sạch đồ ăn, sau đó mặt không chút thay đổi đứng dậy, tiện tay xách bé đang suy nghĩ miên man lên, cất bước đến cửa phòng ngủ.

“Xảy ra chuyện gì?” Cậu nhìn ba mẹ, hỏi thẳng vào vấn đề.

Thư Mi cũng tròn tròn mắt, cắn cánh môi, lo lắng ngó đầu ra nhìn, muốn biết chuyện lớn gì, làm cho vợ chồng nhà họ Trương đột nhiên không khống chế được, ném bát cơm, chạy vào ôm đầu khóc rống.

Hai mắt Kha Tú Quyên hồng hết cả lên, không có hé răng, Trương Chấn ngược lại ngẩng đầu, yên lặng nhìn hai người, sau một lúc lâu mới mở miệng nói.

“Trong thời gian tới, Tiểu Mi có khả năng sẽ rời đi.” Thanh âm của hắn không lớn, nhưng uy lực trong lời nói lại có thể sánh với bom nguyên tử, đánh Thư Mi tới choáng váng.

Còn không kịp truy vấn, Trương Triệt Nhất mở miệng trước.

“Vì sao?”

“Nhân viên xã công hôm nay gọi điện thoại đến thông báo, nói là cậu của Tiểu Mi phải người quay về Đài Loan, tra ra tung tích của con bé, xin với quan tòa, hi vọng được chính thức nuôi dưỡng con bé.”

“Cậu?” Bé mờ mịt nói nhỏ. “Cậu con ở đâu ra?”

“Mẹ con có một anh trai, hai mươi năm trước rời Đài Loan, ở nước ngoài kinh doanh. Ba năm trước đây, anh ta trở lại Đài Loan, muốn liên lạc với người thân, lại chỉ thấy được phần mộ ba mẹ con, thẳng đến trước đó không lâu mới biết được sự tồn tại của con.” Trương Chấn thờ dài một hơi, ngồi ở mép giường, an ủi vợ yêu khóc đến suy sụp. “Anh ta đưa ra chứng minh huyết thống, yêu cầu thu dưỡng con. Chúng ta tính cùng quan toà tranh thủ, nhưng xã công nhân viên cũng nói, cơ hội ở lại của con không lớn.”

Tin tức bất thành linh, làm Thư Mi rơi vào một đoạn hỗn loạn, đầu óc thông minh, khó có lúc mất đi công dụng, tình trạng trống rỗng. Chia lìa đau thương, giống một tảng đá nặng, thật mạnh đặt ở ngực bé, làm bé khó chịu muốn khóc.

Mặc dù bé giao hoạt, lại quý kẻ đa đoan, nhưng bỏ đi lớp áo bảo hộ mình kia, chung quy vẫn chỉ là đứa nhỏ chín tuổi, chia lìa đối bé mà nói, là một loại tra tấn quá mức trầm trọng.

Nói thật, tuy chỉ mấy tháng ngắn ngủi, nhưng bé thật sự rất vui——

Lực nắm ở cổ áo, đột nhiên rời lỏng, Thư Mi phục hồi lại tinh thần, phát hiện Trương Triệt Nhất buông lỏng tay, đặt bé xuống sàn nhà, không xách giữa không trung nữa.

Bé ngẩng đầu, ngo ngác nhìn khuôn mặt tuấn tú, chỉ kịp thấy, trong mắt cậu có cảm xúc nào đó hiện lên.

Đó không phải phẫn nộ, không phải châm chọc, cũng không phải vui sướng—— chính là, bé cố gắng suy nghĩ, nhưng không nhận ra cảm xúc trong mắt cậu là gì. Bé chỉ biết là, bản thân chưa bao giờ thấy qua vẻ mặt đó của cậu.

Trương Triệt Nhất không nói gì, chỉ cúi thấp đầu, nhìn bé một cái thật sâu, liền xoay người, đi trở về phòng mình.

Trong những ngày kế tiếp, chiến tranh đình chỉ, căn nhà trệt kiểu Nhật lại quay về hòa bình, lần nữa trở nên u tĩnh.

Biết Thư Mi sắp rời đi, đôi anh em này không hề cãi nhau nữa, nhưng cũng chưa từng nói qua nửa câu, ở cùng nhau dưới một mái hiên, lại coi đôi phương thành người tàng hình.

Trong mắt vợ chồng nhà họ Trương, lại cảm thấy đau lòng. Bọn họ nghĩ, anh em bình thường cãi nhau, đến khi thật sự phải chia lìa thì bắt đầu sầu não, cảm thấy lưu luyến không rời.

Tranh cãi âm ỉ cũng không phải chuyện xấu, nếu không có tình cảm, thì sẽ chỉ lạnh lùng mà đối với nhau, làm sao kịch liệt mỗi lần như muốn ném thùng nước nhà như vậy được?

Chính là, thiên hạ không có buổi tiệc nào không tàn, mà giữa bọn họ, duyên phận hình như đặc biệt mỏng.

Người cậu ở nước ngoài kia, thái độ hết sức thành khẩn, tuy rằng công việc nặng nề, lại không thể phân thân, liền phái thư kí riêng đến, tới nhà thăm hỏi bao lần.

Dù cho nhà họ Trương luyến tiếc, bên tòa án vẫn hạ phán quyết, vợ chồng hai người cho dù không tình nguyện, vẫn phải ngoan ngoãn buông tay, ngâm lấy nước mắt, bắt đầu vì bé chuẩn bị hành lý, đưa bé tới chợ phía đông thành phố mua quần áo, phía tây mua văn phòng phẩm, phía nam mua thổ sản (aoi: cái này chắc là đặc sản), phía bắc mua sách vở, rất giống thay con gái chuẩn bị đồ cưới. So với vợ chồng nhà họ Trương sầu não, Thư Mi nhưng thật ra bình tĩnh hơn.

Vượt qua cảm xúc chán nản ban đầu, bé rất nhanh đứng lên, tinh thần nổi dậy, bắt đầu chuẩn bị cho cuộc sống ở nước ngoài sắp tới. Tuy rằng, trong lòng bé có một ngàn, một vạn cái không muốn, nhưng quan toà có lệnh, bé không thể không đi.

Nói trở về, nếu xác định phải rời khỏi, trước khi đi, có một số việc, bé cũng phải tính toán thật tốt, làm một phát chấm dứt mới được——

Xác định phải rời khỏi Trương gia, một ngày trước khi rời khỏi Đài Loan, là một ngày hè trời nắng chói chang tiếng ve kêu không dứt.

Vào lúc chạng vạng, Trương Triệt Nhất xuyên qua hàng rào cây xanh, đi vào trong đình viện (sân nhỏ), ngũ quan như được đúc tạc, thần sắc có một chút âm trầm, ngay cả lúc được thắng lợi, cũng chưa thể khiến cậu lộ ra nụ cười.

Ánh chiều tà phản chiếu khắp cả phòng, cửa sổ kiểu Nhật bị kéo sang hai bên, từ bên ngoài có thể nhìn thấy ánh sáng sạch sẽ ngoài cửa hiên, cùng với phòng khách không nhiễm chút bụi.

Thư Mi ngồi một mình cạnh bàn ăn, hai tay bưng một cái bát, mái tóc dài đen nhánh buộc thành bím, rủ xuống đến đầu gối, gương mặt kia thanh tú, bộ dáng diễm đạm, ánh nắng mờ nhạt chiếu xuống, thật giống một bức tranh xinh đẹp.

Nghe thấy tiếng bước chân, bé đột nhiên ngẩng đầu lên, mắt nhỏ sáng ngời vừa chuyển, lập tức thấy Trương Triệt Nhất đi vào trong phòng.

Khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn ban đầu lúng túng tránh qua một bên, sau vài giây suy tư, bé liên tục hít khí, ngưng tụ dừng khí, sau đó mới quay lại, không yên nhìn thẳng đôi mắt sâu thẳm kia.

“Anh, anh trai, anh đã trở lại à?” Bé chủ động mở miệng, vẻ mặt căng thẳng, thanh âm ngoài ý muốn có chút run run, lời nói lại không liên quan, rõ ràng không biết nên nói chuyện gì.

Trương Triệt Nhất cời giày chơi bóng, đi thẳng đến sô pha, ném bóng rổ vào đồng sách báo, sau đó ung dung ngồi xuống, cái đầu vùi vào đọc báo, hoàn toàn không quan tâm tới bé.

“Anh trai, cái kia, cái kia ——” Bé lại lần nữa hít khí, bị phản ứng vô tình của cậu tổn thương, thanh âm run rẩy lợi hại hơn. “Ba mẹ còn chưa trở về, em nghĩ, sau khi anh kết thúc trận bóng đã đói bụng, cho nên thay anh làm một ít cơm nắm.” Bé nói, bụng mâm cơm đi đến sô pha.

Tờ báo thoáng hạ xuống mấy tấc, đôi mắt đen nhìn chòng chọc bé, ánh mắt tràn đầy hoài nghi.

“Em lại đang bày trò quỷ gì?”

“Em không có.” Bé cãi lại, đứng bên cạnh sô pha, điềm điềm đáng yêu nhìn cậu.

Trương Triệt Nhất nhìn bé vài giây, lập tức đem tâm mắt quay lại tờ báo, cự tuyệt tin tưởng thành ý của bé.

Cậu đã có một đồng kinh nghiệm thâm, biết cô nhóc này không giống bề ngoài hồn nhiên vô hại. Máy tháng qua, bọn họ giao thủ qua vô số lần, tên quý nhỏ này tuy chỉ có chín tuổi, nhưng bản về trình độ giao hoạt, không thua kém gì người trưởng thành.

Không đợi được câu trả lời, Thư Mi ở một bên định nói tiếp.

“Anh trai ——”

“Tôi sẽ không mắc mưu.” Cậu lạnh lùng đánh gãy, không cho bé cơ hội nói chuyện.

Thân hình nhỏ nhút tức giận đến phát run, môi đỏ bật ra thương tâm nức nở, đau khổ như bị cậu đánh cho một quyền.

“Anh không ăn thì thôi!” Bé dỗi hờ to, quay đầu bước đi, thùng thùng thùng chạy đến cửa hiên, chỉ còn tiếng khóc bị kiềm nén quanh quẩn trong phòng khách.

Tiếng khóc rất nhỏ, giống cây kim như chui vào trong lòng, cho dù là người tàn nhẫn nhất, cũng không thể không bị làm cho đau xót. Trương Triệt Nhất buông tờ báo xuống, cơ bắp có chút co rút, vẻ mặt cũng không lạnh băng cứng rắn như lúc nãy nữa.

Trên cửa hiên có một bóng lưng gầy yếu đang ngồi, đôi vai mảnh khảnh kia, thỉnh thoảng vì khóc nức nở mà run run, xem ra rất bất lực, thật đáng thương, khiến người ta rất đau lòng ——

“Chẳng lẽ em thật sự làm anh chán ghét đến thế?” Thư Mi cắn com nắm, nước mắt nhỏ giọt rơi xuống.

“Em chỉ là trước khi rời đi, muốn hòa hảo với anh ——”

Thật lâu sau, đằng sau rốt cục có động tĩnh, Trương Triệt Nhất đi đến bên cạnh bé, cái tay từ trước đến nay chỉ biết đánh đau bé, thái độ dịu dàng khác thường, vươn tay xoa mái tóc rối của bé.

Một lớn một nhỏ rốt cục ngừng chiến, dùng cử chỉ ảm áp này, đạt được hiệp nghị ngừng bắn, cùng ngồi ở trên cửa hiên, nhìn cảnh vật trong đình viện.

“Hành lý đã chuẩn bị xong hết chưa?” Cậu hỏi.

Thư Mi yên lặng cắn com nắm, mặt gục trước ngực, làm người ta thấy không rõ biểu tình.

“Sau khi ổn định, nhớ rõ gọi điện thoại về nói một tiếng.”

Bé không nói gì, cũng không có gật đầu, chính là trầm mặc đem mâm đến trước mặt cậu.

Một cảm xúc buồn bực vọt tới, Trương Triệt Nhất nhướn mày, không cự tuyệt đồ ăn của bé, tay cầm com nắm nhét vào miệng. Cậu lúc này mới phát hiện, bản thân có chút luyến tiếc nhóc ác ma tình quái này ——

Cậu nuốt chửng mấy miếng, không biết mùi vị ghê tởm nào đó lặng lẽ từ dạ dày xông tới, nghi ngờ dần dần nổi lên.

“Này, đây là cái gì?” Cậu thật cẩn thận hỏi, mày rậm nhíu chặt, sắc mặt cũng trở nên vạn phần khó coi.

Thư Mi ngẩng đầu lên, lộ ra nụ cười vô tội.

“Com nắm đậu đỏ.”

Oanh!

Mặt Trương Triệt Nhất nháy mắt tối sầm, tức giận nhảy dựng lên. Cậu muốn chửi ầm lên, đầu lưỡi lại đau đớn không thể mở miệng, một cảm giác ngứa ngáy hiện lên trên da, như bị vô số con bọ bò bò cắn cắn —

Đáng chết, cậu bị lòng nhân từ của chính mình hại chết!

Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời! Cậu vậy mà lại bị con nhóc này lừa lần nữa! Ngu muội trúng quỷ kế của nó!

Thư Mi giống như con thằn lằn nhỏ, nhanh chóng lui về phía sau, đảo mắt chạy tới nơi tay cậu không với tới được.

“Anh trai, com nắm này ăn ngon không? Em đã thử qua rất nhiều lần, rốt cục mới loại bỏ hoàn toàn được vị đậu đỏ, một chút cũng ăn không thấy.” Bé cong môi cười ngọt ngào, đôi mắt sáng rực lấp lánh, lóe ra tia giảo hoạt. “A, không xong, em bây giờ mới nhớ, anh bị dị ứng với đậu đỏ, không thể ăn loại đồ này.”

Những người thân cận nhà họ Trương đều biết, Trương Triệt Nhất tuy rằng thân thể khỏe mạnh, lại có một chứng sợ đậu không lớn không nhỏ, nếu như có chất đậu vào trong tể bào sẽ dẫn phát chứng dị ứng này của cậu rất nghiêm trọng, một khi đã ăn nhầm, lập tức sẽ ngã xuống đất không dậy nổi, mấy ngày không thể xuống giường.

Từ khi bé bước vào nhà họ Trương, Kha Tú Quyên liền đem “lịch sử trúng độc” của con trai trở thành truyện cười kể cho bé nghe. Cho nên nói, đối với phản ứng miễn dịch của cậu, bé biết rất rõ ràng đó!

“Cô —” Cậu gầy dựa mở miệng, cho dù cơ bắp đã bắt đầu muốn bủn rủn, nhưng vẫn cố gắng chống đỡ, đi từng bước về phía bé.

“Một, hai —” Thư Mi nghiêng đầu, một tay gầy gầy bím tóc, chậm rãi đọc giây, căn bản không tính chạy trốn, khẳng định tính mạng mình vô lo.

Trương Triệt Nhất nghiêng răng lườm bé, thân hình cường tráng run run. Bóng tối đánh úp lại, ý thức của cậu càng lúc càng mơ hồ, rốt cuộc không chống đỡ nổi nữa.

Đáng chết, cậu không thể té xỉu! Cậu muốn giết con bé kia! Cậu muốn tháo con nhóc kia thành tám khối, không cho nó đi gây họa nhân gian! Cậu muốn — cậu muốn — cậu muốn —

Rầm!

Trương Triệt Nhất ngã xuống.

Quân tử báo thù, ba năm không muộn.

Đối với “tiểu nhân” Thư Mi mà nói, muốn báo thù, chờ bao lâu cũng không tính là trễ.

Chính là, ông trời đối đãi bé không tệ, chỉ để bé phải đợi mấy tháng, đã đưa đến cho bé cơ hội tốt này, để cho bé có thể chỉnh cái tên ngược đãi trẻ em kia, còn không lo bị trả thù.

Hê hê, Trương Triệt Nhất thật sự quá ngây thơ rồi! Cậu tổng cộng đánh bé mười bốn lần, trên cái mông nhỏ đáng thương của bé, ra sức đánh hai trăm tám mươi phát, bé làm sao có thể chịu để yên đâu?

Khi vợ chồng nhà họ Trương về nhà, phát hiện chứng dị ứng của cậu con trai phát tác, chỉ có thể luống cuống tay chân đưa cậu lên giường, thăm oán cậu lớn như vậy rồi, ăn cái gì cũng không cần thận chút, hoàn toàn không thể tưởng được, cái cô bé bận rộn, đoạt công việc chăm sóc bệnh nhân kia chính là đầu sỏ gây nên.

Xử lý xong cho con, vợ chồng nhà họ Trương mang ra các loại lễ vật, rồi lại một trận khóc ôm, lưu luyến không rời. Bọn họ nắm tay Thư Mi, ân cần dạy bảo, nói đến tận tối.

Thăng đến đêm khuya, đôi vợ chồng tiến vào mộng đẹp, một cái đầu nhỏ chậm rãi nhìn quanh cửa phòng, đôi mắt trong suốt nhìn trái, nhìn phải, xác định bốn bề vắng lặng, sau đó chuồn êm đến phòng Trương Triệt Nhất.

Thanh niên anh tuấn nằm trên giường, hai mắt nhắm nghiền, sắc mặt tái nhợt, cho dù đang hôn mê, cặp mày rậm kia vẫn đang nhăn lại, không hề thả lỏng.

Bé lặng lẽ ngang nhiên đi vào, đến mép giường, tới gần xem mí mắt anh tuấn kia, thăng đến lúc sau mới dám bạo gan suy nghĩ.

Nói thật, anh ta tuy rằng đáng giận, nhưng xác thực rất đẹp trai —

A, không nên không nên, cho dù anh ta đẹp trai, cũng không thể chấp nhận hành vi ngược đãi trẻ em của anh ta được, bé sao có thể bị “sắc đẹp” làm mê muội, nhìn đến ngây người đâu? Thời gian cấp bách, bé phải nhanh chút tìm ra heo ông bảo bố mới được!

Thư Mi hít sâu một hơi, giống như kẻ trộm, ở trong phòng lục tung, thỉnh thoảng quay đầu lại, xác định tuần nam vẫn như cũ ngủ say bất tỉnh.

“Anh rốt cục giấu heo ổng của tôi ở đâu?” Bé thì thảo tự nói, cũng không chờ mong cậu có thể trả lời, đôi tay nhỏ bé sờ loạn, cuối cùng rốt cục đụng đến dưới giường. “A, ở chỗ này sao? Ủ, đây là cái gì? Giấy? Không phải này — đây là cái gì? A!” Bé kinh hi hô nhỏ, quả nhiên từ dưới giường lấy ra được ba con ổng heo nhỏ.

Đại khái là bé kinh hi hoan hô, kinh động Trương Triệt Nhất, đôi mắt phút chốc mở, hung ác lườm bé, ánh mắt cậu lợi hại, quả thực như muốn dùng nó để đâm trên người bé hai cái lỗ.

“A!” Bé khê kêu một tiếng, liên tục lui về phía sau, tuy rằng bộ dáng chật vật, hai tay ôm chặt ổng heo, kiên trì muốn cùng ổng heo bảo bối đồng sinh cộng tử.

Oa, dọa chết người! Mẹ không phải đã nói, anh ta uống thuốc dị ứng xong sẽ mê man mấy ngày sao? Vì sao lúc này còn tỉnh?

Ông trời, kế tiếp thì sao? Anh ta sẽ xuống giường bắt bé, hung hăng đánh bé một chút sao?

Bé ngồi tại chỗ, tưởng tượng sức mạnh cuồng phiêu, mồ hôi lạnh ứa ra, sau một lúc lâu mới phát hiện, cậu tuy rằng thanh tỉnh nhưng vẫn nằm ở trên giường, ngoại trừ dùng ánh mắt lườm người ta ra, hình như cậu không thể làm gì cả.

“Làm tôi sợ muốn chết, thì ra anh không thể cử động à!” Bé vỗ vỗ ngực, như trút được gánh nặng đứng lên, cổ lấy dũng khí tiến đến bên giường. “Hê, anh có khỏe không? Thích tôi cho anh lễ vật chia tay không?”

Môi mông giật giật, miễn cưỡng phun ra vài thanh âm tuy rằng trầm nhỏ, nhưng là thái độ thật kiên quyết.

“Tôi muốn giết cô!”

Bé nâng mày liễu, không sợ chết lộ ra nụ cười, càng thêm xác định cậu không thể động đậy.

Một thì không làm, làm thì làm cho trót, nếu đã chọn giận cậu, như vậy bé dứt khoát bất cứ giá nào, cũng phải làm chút chuyện cho cậu “ấn tượng khắc sâu”!

“Đừng hung dữ như vậy, tôi đến nói lời từ biệt với anh nha! Anh còn nhớ không? Tôi thích chụp ảnh — à, không chỉ là chụp hình của anh đi bán đâu! Đương nhiên, cái đó tôi cũng rất thích.” Bé khoái trá cười, nhẹ nhàng tiêu sái đến đến mép giường, nhìn thẳng cặp con ngươi đen đang tức đến muốn phun hỏa. “Tôi nghĩ chụp tấm hình, lưu làm kỷ niệm, anh nhất định sẽ không phản đối chứ? Nhé?”

Trương Triệt Nhất không có hé răng, tiếp tục dùng ánh mắt mưu sát bé.

Thư Mi cho loại phản ứng này là đồng ý, trở về phòng. Sau một lúc lâu, bé quay lại, ổng heo đã biến mất, thay vào đó là cái máy chụp ảnh cũ.

“Anh trước tiên chờ tôi một chút nha!” Bé mỉm cười dẫn, nhảy lên bàn học của cậu, rút ra giấy các-tông dày cùng với cái bút kì quái chuẩn bị làm môn thủ công, trong lúc vô tình lại nhìn đến một cái hộp được đóng gói tinh tế mỹ lệ. “Máy phiên dịch có tiếng! Anh muốn tặng cho ai vậy? Giá trị lớn như vậy?” Bé kinh ngạc truy hỏi.

Cậu cự tuyệt nói ra đáp án, chính là không nói gì trừng bé.

“Không nói thì thôi.” Thư Mi nhún nhún vai, cầm cái bút kì quái tìm chút hình vẽ, lại dùng kéo cắt khách khách khách (tiếng kéo).

Tiếp theo, ánh mắt xinh đẹp lại quét tới trên giường, bé không có ý tốt cười hê hê không ngừng.

“Tốt rồi, chúng ta đến chụp ảnh đi!” Bé làm ra dáng vẻ anh hùng, đi đến bên giường, chậm rãi mở nắp bút, sau đó trong ánh mắt vừa phẫn nộ vừa kinh sợ của cậu, bé thật cẩn thận, tô đen toàn bộ cái mũi cao thẳng kiên định của cậu.

Tiếng gầm gừ lẫn lộn ở cổ họng, toàn thân cậu cứng ngắc, cơ hồ muốn gầm rú ra tiếng.

“Hừ,” Bé vươn ngón tay non nót, đặt trên môi mỏng của cậu, rất “thành khẩn” khuyên bảo. “Trăm ngàn lần đừng kêu nha mặt mũi của anh quan trọng hơn, trăm ngàn lần không thể để cho người khác biết, anh bị một đứa trẻ chín tuổi chinh ngã.” Một bên khuyên bảo, trên tay bé vẫn không ngừng, tiếp tục vẽ tranh trên mặt bé.

Thân hình rần chắc bởi vì phẫn nộ cực hạn mà run run, cậu hít khí liên tục, hồi hận ngay đầu tiên nhìn thấy bé, đã không bóp bé chết tươi.

“A, như vậy được rồi đó.” Bé vung bút lần cuối, lấy ra giấy các-tông dày làm cái tai lớn, thay cậu mang trên đầu, sau đó lui ra phía sau từng bước, thương thức thành quả vất vả của mình. “Không xong, sao anh không giống chuột Mickey gì cả, ngược lại giống hồ ly đầu! Nhưng mà không sao, tôi vẫn là nguyện ý chụp làm lưu niệm.” Bé một bên cầm máy ảnh, bắt đầu chụp cậu.

Chớp đèn lần nữa sáng lên, mỗi lần xuất hiện, sắc mặt cậu càng đen hơn một phần. Trước khi cậu không thể khống chế được một giây nữa, bé rốt cục dùng tay, khuôn mặt tươi cười nịnh nọt buông máy chụp ảnh.

“Được rồi, cảm ơn sự hợp tác của anh.” Bé thu phim ảnh xong, mới rút ra mấy tờ giấy ăn, ghé vào bên giường thay cậu lau mực trên mặt. “Đừng xì mặt

thế, tôi ——” Ngoài cửa có thanh âm vang lên, bé thở hắt vì kinh ngạc, cấp tốc tắt đèn.

Xong đời! Nhất định là khiến anh ta tức giận quá mức, phát ra âm thanh, đánh thức ba mẹ!

Thư Mi vội vàng nhìn chung quanh, tìm nơi có thể trốn, ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân, bé không có cách nào khác, vội vàng hít sâu một hơi, tiến vào trong ổ chăn, cuộn mình trên ngực, dán chặt trên thân hình rắn chắc của cậu, ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Vài giây sau, trên cửa truyền đến tiếng gõ nhỏ.

“A Triệt?” Kha Tú Quyên ở ngoài cửa kêu nhỏ.

Trương Chấn cũng đi ra phòng ngủ. “Làm sao vậy?”

“Em nghe thấy có tiếng động.”

“Chắc em nghe lầm rồi.” Hắn đánh cái ngáp lớn, giữ chặt vợ yêu đi về phòng ngủ. “Ngủ đi, ngày mai còn phải dậy sớm!” Tiếng nói chuyện của hai người càng lúc càng mờ hồ, dần dần đi xa, một chỗ khác trên hành lang truyền đến tiếng đóng cửa.

Thẳng đến khi trong phòng trở về yên tĩnh, Thư Mi mới dám lặng lẽ kéo chăn bông xuống.

“Hô, nguy hiểm thật.” Bé vụng trộm thở, lau mồ hôi lạnh trên trán, ở trong ngực cậu cử động thân mình. “Mới nãy thật nguy hiểm, đúng không?” Bé lộ ra nụ cười, đoán trước cậu rất sĩ diện, tuyệt đối sẽ không mở miệng “kêu cứu”.

Trương Triệt Nhất toàn thân cứng ngắc, nghiêng răng nghiêng lợi phun ra hai chữ.

“Cút ngay.”

Thư Mi cau cái mũi, hừ một tiếng.

“Cút liền cút, ai thêm ở lại?” Bé chuồn ra ổ chăn, cầm cái máy chụp ảnh trên đất lên, nhằm con đường nhỏ vừa lên vào lúc trước, lấy tốc độ so sánh với một con rùa trúng gió, chậm chạp đi ra ngoài cửa, thân ảnh nho nhỏ biến mất trong bóng.

Bên trong gian phòng to như vậy, chỉ còn lại Trương Triệt Nhất buồn bực không thôi, nằm trên giường không thể ngủ, dùng thanh âm trầm thấp khan khan, một lần lại một lần mắng tên của bé.

Chân trời vừa mới lộ ra một chút ánh rạng đông, một chiếc xe hơi cao cấp đã đậu trước cửa nhà họ Trương. Lái xe ăn mặc chỉnh tề, trước tiên thay Thư Mi chuyển hành lí vào trong xe, sau đó liền đứng ở trước cửa, chờ vợ chồng nhà họ Trương diễn xong trận đưa tiễn cảm động mười tám người này.

“Tiểu Mi, con phải tự chiều cố mình cho tốt nhé!” Kha Tú Quyên khóc một phen nước mũi một phen nước mắt, lại một lần nữa ôm chặt Thư Mi.

“Con biết ạ.” Bé ngoan thuần gật đầu, trong lòng cũng được rất khổ sở. Lúc sống chung, bé thật sự cảm nhận được đôi vợ chồng này đối với bé rất tốt.

“Cô giáo kha, chúng tôi phải xuất phát.” Thư ký trẻ tuổi mỹ mạo thúc giục, lo lắng không kịp lên máy bay.

“Xin yên tâm, ngày khi đến Mỹ, con sẽ lập tức gọi điện báo bình an cho mọi người.”

Trương Chấn ôm vợ đang khóc nức nở, thần sắc cũng ngưng trọng. “Tiểu Mi xin nhờ cô.”

Thư ký gật gật đầu, nắm tay Thư Mi đi ra ngoài, xuyên qua cửa hiên tràn đầy bồn hoa. Bồn hoa này, so với lúc đến càng tươi tốt hơn, trên cây tương tự có nhiều bông hoa vàng nhỏ nở rộ, lịng lẽ theo gió tung rơi, trên bức tường trắng ngói đen bụi Trùng Xuân vẫn leo nhiều, chính là màu sắc tùy bốn mùa mà thay đổi, có khi hồng, có khi xanh.

Bé ở trước xe, quay đầu nhìn thoáng qua, nói cho chính mình, muốn vĩnh viễn nhớ rõ cảnh sắc này, gia đình này.

“Tiểu thư, nên lên xe thôi.” Thư ký lại khuyên nhủ.

Thư Mi gật gật đầu, ngồi vào chiếc limousine. Bé nhìn chòng chọc vào đôi giày da, không dám ngẩng đầu, sợ tầm mắt khi tiếp xúc với vợ chồng Trương gia, nước mắt sẽ không khác chế được mà tràn ra.

Tài xế khởi động xe, đang chuẩn bị lái đi, một bóng đen đột nhiên lao đến, kề sát cửa xe, còn hung ác đánh mạnh lên cửa kính xe.

“Kì, Thư, Mi, đi ra!” Trương Triệt Nhất quát, gương mặt dữ tợn dán lên cửa kính xe, hai mắt đỏ ngầu tựa như muốn phun hỏa. Cậu dựa vào nghị lực cùng tức giận, chống đỡ cơ thể yếu ớt lao mình ra cửa, khăn cấp suy nghĩ muốn bắt bé lại để báo thù.

“A, A Triệt, con có thể xuống giường?!” Vợ chồng nhà họ Trương đứng ở một bên, kinh ngạc nhìn con.

Theo như kinh nghiệm trước đây, chứng bệnh dị ứng, hơn nữa còn ảnh hưởng của thuốc, thẳng bé thế nào cũng phải nằm trên giường 2,3 ngày không thể xuống, lúc này còn mang bệnh, giữa giữa chạy ra, cấp tốc muốn gặp Thư Mi lần cuối. A, tình cảm anh em này, quả thực tốt đến mức làm người ta muốn

khóc!

“Tiểu thư, có cần bỏ kính xuống không?” Thư ký hỏi.

“Không cần.” Thư Mi vội vàng ngăn cản, vừa nhìn thấy khuôn mặt tuần tú tức giận đến cực điểm, đau thương trong lòng dường như có phép thuật mà biến mất. Bé cách cửa kính xe, cười khẽ ném cho cậu nư hôn gió. “Được rồi, lái xe đi!”

Xe khởi động, chậm rãi đi ra ngõ nhỏ, ngoài cửa sổ Trương Triệt Nhất còn đang rít gào, khuôn mặt tuần tú càng lúc càng lùi xa, rốt cục rời khỏi tầm mắt nàng, chỉ còn lại tiếng mắng mọ hồ còn quanh quẩn bên tai.

Xe càng đi càng xa, ngôi nhà trệt kiểu Nhật kia, đôi vợ chồng dịu dàng kia, tiếng buồn bực rít gào của thanh niên kia, đều bị để xa lại phía sau.

Bé hít sâu một hơi, mang nụ cười xấu xa, nhìn con đường trước mắt, ở trong lòng yên lặng nói lời từ biệt.

Anh trai thân mến, hẹn gặp lại!

Bạn đang đọc truyện *Tương Tư Com Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4

Trở lại thời gian 15 năm sau.

Cô bé đáng yêu ngày xưa, trải qua thời gian thử thách, nay đã lột xác trở thành thiếu nữ xinh đẹp khiến đàn ông phải kinh diễm, chỉ cần liếc mắt một cái là có thể ghi nhớ cả đời. Chỉ cần cô mở miệng, thì đám đàn ông sẽ như tre già măng mọc mong muốn đoạt được cô, chỉ cầu được người đẹp ưu ái.

Chẳng qua, cô thấy ánh mắt những người đàn ông kia là muốn nuốt cô. Còn ánh mắt người đàn ông này là muốn giết cô!

Cô khó khăn nuốt nước bọt, ngửa đầu nhìn người đàn ông nguy hiểm kia.

Trương Triệt Nhất trước mắt, so với năm đó càng cao lớn cường tráng, tính tình cũng càng nóng nảy hung hăng, đường nét anh tuấn đẹp trai ngày xưa, nay trở nên lạnh lẽo mà thô lỗ. (Edit bởi Diễn đàn Lê Quý Đôn). Hắn bây giờ, dũng mãnh mà cay nghiệt, so với mấy chục năm trước càng nguy hiểm, chỉ cần là người biết quý trọng mạng sống, sẽ không có ý định trêu chọc hắn, khẳng định là trốn rất xa rất xa —

Đã quá muộn, cô đã sớm “trêu chọc” hắn!

Hồi ức giống như thủy triều vọt tới, vang âm âm quấy loạn trong đầu Thư Mi, nhớ tới trước khi rời Đài Loan, cô làm những chuyện kia với hắn, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, gần như muốn bật ra tiếng.

Aizz, đây khẳng định là ác mộng! Cô nằm mơ cũng không nghĩ đến, đời này còn cơ hội gặp lại Trương Triệt Nhất; Cô lại càng không nghĩ đến, sẽ cùng hắn ở trong thang máy.

Hắn chuẩn bị dùng phương pháp gì trả thù cô?!

Thư Mi bắt đầu hoài nghi, bản thân còn có thể sống để ra khỏi thang máy hay không.

“Anh, anh, anh — anh muốn làm cái gì?” Thanh âm của cô không nhịn được run run, đôi chân thon dài cũng run rẩy không ngừng, hình tượng bình tĩnh chuyên nghiệp lúc trước, giờ đây hoàn toàn không thấy được, nếu không dựa vào sự tự tôn cô gắng chống đỡ, khẳng định cô sớm đã ngã xuống đất.

Trương Triệt Nhất nhướn mày rậm, lùi vài bước, hai tay còn giữ ở gáy cô, đối với sự chịu đựng của cô cũng không có buông ra.

Dưới ánh đèn bạc mòng manh, đôi mắt đen lợi hại chậm rãi, chậm rãi lướt qua những đường cong xinh đẹp nữ tính của cô, lóe ra ánh sáng khó hiểu.

“Cô nói xem?” Hắn không có ý tốt hỏi lại, bộ dáng xem ra thật tà ác.

Cô ôm chặt cặp tài liệu, giống như bị đổ một thùng nước đá vào đầu, cả người run rẩy lợi hại hơn.

Tục ngữ nói đúng, gặp lại không bằng nhớ nhưng. Tuy nói xa cách ngày ấy, cô từng yên lặng nói “hẹn gặp lại” với hắn ở trong lòng, nhưng cũng không đại biểu, cô phải thật sự “lại” thấy hắn nha!

Nếu có thể lựa chọn, cô tình nguyện cả đời này, yên lặng nhớ nhưng bộ dáng hắn bị cô chinh đến đen mặt ở trong lòng.

Chẳng lẽ lúc trước cô có phần hơi quá, ngay cả ông trời cũng nhìn không được, nên mới làm đại lễ đưa riêng cho Trương Triệt Nhất, để hắn có cơ hội tự

tay báo thù, cùng cô “tự ôn chuyện”?!

“À, anh không phải là muốn đánh tôi chứ?” Thư Mi hồ nghi hỏi, tim đập nhanh hơn, phần hông được bao bởi chiếc váy tơ tằm, bởi vì trong đầu nhớ lại quá mức rõ ràng, bắt đầu có chút đau đớn.

Ngoại trừ gầm rú mắng mỏ ra, cô càng sợ “tuyệt chiêu” của Trương Triệt Nhất hơn.

“Có gì mà không thể?” Hần cười càng tà ác, một tay cầm bả vai của cô, dùng sức lôi kéo.

“A!” Cô kinh hãi thét chói tai, chỉ cảm thấy hoa mắt, đã bị hần đẩy ngã về trước, cả người ngã ghé lên đùi hần, chặt vật làm cho mặt cô hồng lên.

Tư thế bất nhã như vậy, cô thế mà thật sự quen thuộc. Mười lăm năm trước, mỗi khi cô đùa dai, Trương Triệt Nhất sẽ cạy mạnh tóc cô, đùa nghịch cô thành như vậy, sau đó hần sẽ —

Ông trời, tên này thật sự nghiêm túc à!

“Trương Triệt Nhất, dừng tay!” Cô kinh hoàng giãy dụa, chân thon dài đá lung tung, giống con tôm sống, xoay loạn trên đùi hần, lại không cách nào thoát khỏi sức mạnh của hần. Hần chỉ dùng một tay, liền chặn được sự phản kháng của cô, bàn tay to dày rộng chặn trên lưng cô còn mạnh mẽ hơn kim sắt.

“Thử nói một lý do vì sao tôi nên dừng tay?” Hần cười lạnh, bẻ ngón tay, khởi động thân chuẩn bị phạt người, khớp xương còn phát ra tiếng rắc rắc thanh thúy.

“Á, chúng ta đều là người trưởng thành rồi, ân oán trước đây, thật sự không nên dùng phương pháp này để giải quyết. Anh nếu còn để ý, tôi nguyện ý giải thích.” Cô vừa thẹn vừa vội, miễn cưỡng khắc chế kinh hoàng trong lòng, thử cùng hần nói đạo lý, hy vọng có thể miễn việc da thịt bị đau.

Đáng tiếc, Trương Triệt Nhất không phải là người có thể nói đạo lý.

“Tôi không cần cô giải thích.” Hần âm u nói, bàn tay dày rộng uy hiếp nâng lên, kiên trì muốn cô vì trò đùa dai “nhỏ nhỏ” năm đó mà phải trả giá thể thảm.

Mất thấy lời nói vô dụng, cô giãy dụa lợi hại hơn, bắt đầu thét chói tai, tiếng kêu kinh hoàng quanh quẩn trong không gian nhỏ hẹp, nghe cực kỳ thảm thiết.

“A, dừng tay, anh muốn làm cái gì? Không được đụng vào tôi! Anh không hiểu tiếng quốc ngữ sao? Anh — Anh — Trương Triệt Nhất, anh đừng chạm vào tôi, anh dám? Anh dám?!”

Hần dám!

Bàn tay đàn ông thật mạnh hạ xuống, chuẩn xác đánh vào cặp hông trắng tròn non mềm, thi hành Hàng Long Thập Bát Chương với cô gái, thanh âm thanh thúy quanh quẩn trong thang máy.

“A!” Một cơn đau bùng nổ ở hông, đau đến nước mắt cô đều nhanh chảy xuống, cô chưa từ bỏ ý định vận vẹo, gập lại đôi chân thon dài, dùng gậy cao gót dồn sức đá vào vai hần, muốn đập chết tên bạo giả đáng giận này.

Trương Triệt Nhất lại giống như đuôi ruồi bọ, dễ dàng tóm được chân cô, cời gậy cao gót ra, ném tới góc, hai, ba phát liền loại bỏ được vũ trang của cô.

Tết!

Lại một đòn nghiêm trọng, cô bị thương kêu một tiếng, không thể tin được sự việc đã cách nhiều năm, tên đàn ông này còn không quên ân oán xưa, vẫn ghi hận tới tận bây giờ.

“Anh, anh dừng tay lại! Tôi không phải trẻ con, anh không thể đối xử với tôi như vậy!” Cô thở dốc không thôi, xấu hổ phát hiện, bắp tay bắp đùi hần kết hợp, xiết chặt mềm mại tròn trịa của cô, tùy ý cô vận vẹo giãy dụa, ma sát khi nặng khi nhẹ.

“Tôi biết cô không phải trẻ con nữa.” Hần cười lạnh vài tiếng, không có ý định dừng tay. “Cái đó không thể ngăn cản tôi, ngược lại còn gia tăng lạc thú báo thù của tôi.”

Thư Mi hít một ngụm khí lạnh, không thể tin được hần ác liệt như vậy, ngay cả lời nói thất lễ như thế cũng có thể nói ra khỏi miệng.

Sau khi rời khỏi Đài Loan, cô đã được giáo dục một cách tốt nhất, lễ nghi được dạy dỗ không chê vào đâu được, nay đừng nói là những lời thô lỗ thô tục, cô ngay cả mắt cũng ít khi nói.

Sau khi trưởng thành, cô bước chân vào thương trường, cũng đã từng giao thủ với không ít đàn ông, trong đó cũng không thiếu những kẻ háo sắc muốn chiếm đoạt, nhưng dựa vào người cậu tài phú, cùng với trí tuệ của cô, những tên đàn ông vọng tưởng chiếm tiện nghi đó, đều bị cô từ lạng bạt thiên cân* ngăn, đến nay chưa người nào có thể ấu yếm được cô.

* Tứ lạng bạt thiên cân: 四两拨千斤 – Nguyên văn trong Thái cực quyền là một loại kỹ xảo đầy công lực, không cần dùng sức mà vẫn thắng được đối phương. Dụng ý không cần dùng sức mà vẫn có thể dễ dàng giải quyết.

Mà Trương Triệt Nhất lại mượn cơ báo thù, chộp cô vào trong lòng, thân hình rắn chắc làm cô tiến đến ôn hương nhuyễn ngọc của cô, mà hình như một chút cũng không để ý, ngược lại còn thật sự hưởng thụ. Cô xấu hổ lại tức giận, ngay cả má phẫn cũng đã đỏ bừng.

“Anh này không biết xấu hổ —— a!” Lại là một đòn nghiêm trọng.

“Cuộn phim đâu?” Hần hỏi.

“Cuộn phim gì?” Cô giả ngu.

“Chuột Mickey.” Lời ít ý nhiều, lại tặng thêm một cú phụ họa.

Thư Mi bị đánh cho tức giận trong lòng, môi đỏ mọng hé ra, bắt đầu nói bừa nói bậy.

“À, cái đó á, tôi vẫn cẩn giữ cẩn thận lắm, gặp được bạn bè nào đến Đài Loan, liền rửa một tấm, cho họ làm kỷ niệm—— a!” Lần đánh này đặc biệt nghiêm trọng. “Đáng giận! Anh còn dám đánh tôi nữa, tôi sẽ đi cài trang web, đăng ảnh chụp lên, để mọi người trên toàn thế giới biết được cái dáng vẻ ngu xuẩn của anh ——” Cô nghiêng răng nghiêng lợi nói, đang muốn uy hiếp lớn hơn, đèn báo động đột nhiên tắt, ngọn đèn trên đầu đột nhiên sáng choang, thang máy khôi phục hoạt động.

Tiếp theo, đình một tiếng, hai cánh cửa thang máy vốn đóng chặt mở ra.

Một đội ngũ chen chúc ở ngoài cửa, có người phụ trách “Phúc Nhĩ Ma Sa”, nhân viên, còn có những người ở công ty tầng khác cũng tới góp vui, cùng với nhân viên kỹ thuật sửa chữa thang máy. Mọi người ba tầng trước, ba tầng sau chen chúc chặt như nêm trước thang máy, tất cả đều ngó đầu đảo mắt, nhắm thẳng bên trong xem.

“Kì tiểu thư, hai người ổn ——” Lăng Vân mới nói một nửa, liền bởi vì tình hình quái dị trong thang máy mà dừng lại.

Những người khác cũng ngây dại, có người thấp giọng bàn luận, có người mãnh liệt dụi mắt, xác định xem có phải nhìn lầm hay không, khó mà tin được mới trong một khoảng thời gian, nam nữ trong thang máy có thể phát triển nhanh chóng như thế ——

À, không đúng không đúng, nhìn kỹ lại, tuy nói cô gái kia quần áo có chút không chỉnh tề, mặt còn đỏ bừng, thờ hờn hờn, nhưng tư thế “bày” ra thật sự quá mức kì quái. Dáng vẻ của bọn họ, không giống như đang “xăng bậy” đầu hoan nam nữ, ngược lại như đang dùng cách xử phạt về thể xác của giáo viên và học trò.

Ngược lại với Thư Mi đang xấu hổ tím quẩn, Trương Triệt Nhất vẫn như cũ, nâng tay lên, không coi ai ra gì tiếp tục “hành hình”.

“Này, anh mau dừng tay, anh không thấy được —— a!” Ngăn lại không có hiệu quả, cô cúi đầu, không dám tiếp xúc ánh mắt với những người đó, xấu hổ đến toàn thân nóng lên, tức đến muốn cắn hần.

Thẳng đến khi bỏ sung đủ 20 phút nữa, đôi tay dày rộng kia rốt cục cũng ngừng lại, nhưng không hề hạ xuống mà rơi trên đầu vai run run của cô, không chút lưu tình đẩy cô xuống.

“A, đau quá!” Mông trắng đụng vào mặt đất, Thư Mi lại lần nữa đau ra nước mắt. Cô ngồi dưới đất, một tay xoa mông đau, nước mắt lưng tròng ánh mắt oán hận trừng hần.

Quát tháo xong Trương Triệt Nhất ngay lập tức đứng dậy, mặt không chút thay đổi cất bước đi ra ngoài, đôi mắt đen lợi hại đảo qua bốn phía.

Tầm mắt sắc bén như dao kia, so với lời nói còn có tác dụng hơn, bức tường người bên ngoài thang máy cứ như Ma Tây tách ra khỏi Hồng Hải, tự động lùi lại, nhanh chóng tạo ra một con đường thẳng tắp.

Chưong ngại vật duy nhất trên con đường thênh thang, chính là Lăng Vân mặt mang nụ cười. Hần cong môi, hai tay khoanh trước ngực, vẻ mặt mỉm cười.

“Đây là nguyên nhân cậu kiên trì muốn tôi lên Bắc?” Trương Triệt Nhất nhủ mảy, hoài nghi kẻ ra vẻ trung lương (trung thành thẳng thắn) này, kỳ thật tâm cơ mưu lược so với bất kỳ kẻ nào đều thâm sâu hơn, đã sớm nhận ra Thư Mi, lại trước sau giữ kín không nói, làm mọi người chẳng hay biết gì.

Lăng Vân nhún vai, không bị ánh mắt lạnh lẽo kia dọa lùi, thái độ vẫn rất dong dỏng (thong dong lơ lửng nhác) thanh thản.

“Tôi chỉ là muốn xem một màn cảm động anh em gặp lại nhau, nên mới nhọc lòng sắp xếp tất cả.” Hần mềm nhẹ nói, ngữ khí thành khẩn, làm cho người ta không thể hoài nghi “thiện ý” của hần.

Trương Triệt Nhất lờm lờm một lúc lâu, biết cho dù dùng ánh mắt lạnh như băng cũng không dọa lùi được cái mặt cười tao nhã kia. Hần hừ lạnh một tiếng, quay đầu đi, nhìn về phía người vẫn đang ngồi trong thang máy, Thư Mi mắt chứa lệ xoa lấy mông.

Đôi mắt sâu không lường được nhìn từ khuôn mặt xinh đẹp ẩm ướt nước mắt, chạy qua chiếc váy trắng nõn mịn màng, quần áo che lấp những đường cong nữ tính mềm mại bên dưới cùng với đôi chân thon dài. Quần áo cô hỗn độn, sợi tóc được chỉnh sửa cẩn thận lúc này tán loạn như mây, nhưng dáng

về chặt vật kia, ngược lại làm cô càng tăng thêm phần mê người.

Một chút hỏa điểm (ngọn lửa) cực kì nhỏ bé, nhảy vào phía sâu trong con ngươi đen, khiến ánh mắt hắn càng thêm lóe sáng.

Thư Mi nhẹ nhàng than nhẹ, một nữ nhân viên tới trợ giúp đôi chân mềm nhũn đứng dậy. Vừa mới ngẩng đầu, liền phát hiện hắn đang híp mắt nhìn cô không chớp.

Cô hít sâu một hơi, tuy rằng móng vẫn đau như cũ, nhưng nhất quyết muốn thoát khỏi uy hiếp, thiên tính không chịu thua lại lộ đầu ra, cô kiêu ngạo hếch cằm, buồn bực lườm lại, đợi xem hắn còn chiêu ác liệt nào chưa xuất ra sử dụng.

Một nam một nữ, cách một đám người, không tiếng động giăng co. Sau một lúc lâu sau, Trương Triệt Nhất hồ hững bỏ qua một bên tầm mắt, bước chân mở ra, quay đầu chuẩn bị rời khỏi hiện trường

“Cậu muốn đi đâu?” Lăng Vân hỏi.

“Trở về.”

“Trở về?” Hắn kinh ngạc lặp lại, liếc mắt nhìn Thư Mi một cái. “Vậy còn dự án hợp tác thì sao?”

“Hủy bỏ.”

Hủy bỏ?!

Khuôn mặt bởi vì tức giận đỏ bừng, lập tức chuyển trắng bệch.

Hủy bỏ? Dự án hợp tác này đã hao tổn không biết bao nhiêu tâm huyết của cô, vợ vệt lượng lớn tình báo, phân tích chính thể thị trường, lại mất không ít lời lẽ, thật vất vả mới đưa mặt đến để đàm luận. Nay chỉ bằng hai chữ đơn giản của hắn, cô sẽ phải ném đi mọi cố gắng trôi theo nước chảy?!

“Anh không thể làm vậy!” Thư Mi kích động hô to, vội vã tiến đến muốn đuổi kịp, nhưng hai chân bủn rủn không có sức, mới chạy không đến hai bước liền mềm ra thiếu chút nữa gục trên mặt đất, làm đại lễ dập đầu với tên đàn ông đáng giận kia.

Trương Triệt Nhất môi mông nhếch lên, nhìn cô mỉm cười ——

Nụ cười kia, làm tất cả mọi người sợ hãi.

“Tôi đương nhiên có thể.” Hắn vô tình ném những lời này vào mặt cô, không thèm quay đầu lại xoay người rời đi.

Nước ấm nóng hồi, từ từ được đổ vào chiếc chén sứ vẽ tay hoàng gia Copenhagen, mùi hồng trà bay lượn tản ra tràn ngập trong không khí.

Lăng Vân tự mình bung hồng trà, rời khỏi phòng nghỉ của nhân viên, đẩy cánh cửa bằng trúc phía cuối văn phòng.

Đây là phòng nghỉ riêng, không gian không lớn, nhưng cách bố trí Tây Trung kết hợp, cực kỳ dụng tâm. Một bức bình phong thủy tinh rất to, dùng hiệu quả phun cát, điêu khắc ra lời tựa “Lịch sử tổng quát Đài Loan” thanh nhã.

Trước tấm bình phong mềm mại đặt một chiếc ghế dựa quý phi, có thể vừa ngồi vừa nằm được, thoải mái làm cho người ta khi ngồi xuống sẽ quên mất bản thân, mặt đất thì trải thảm nhung tơ thật dày, toàn bộ phòng xem ra hoa lệ mà thoải mái, cũng không khí làm việc khẩn trương bên ngoài hoàn toàn bất đồng.

Hắn đi đến bên ghế quý phi, mặt khác kéo ghế dựa ngồi xuống, đặt hồng trà lên chiếc bàn nhỏ phong cách Châu Âu.

“Gian phòng này là vợ tôi bố trí, cô có thể ở đây nghỉ ngơi một lát.” Lăng Vân mỉm cười, bất luận thái độ hay vẻ mặt đều thành khẩn mà ôn hòa, có thể khiến người ta cảm thấy tâm khoáng thần khiên. (aoi: kiểu như tinh thần thoải mái được thần tiên dẫn dắt)

Tuy rằng hắn là ông chủ kiệt xuất của xí nghiệp, những vẫn ôn hòa có lễ, vĩnh viễn không nhanh không chậm, đầu vào đấy, không có nửa điểm kiêu ngạo bức người.

“Cám ơn.” Thư Mi cười trừ, nâng chén trà lên, mặt khác không được tự nhiên điều chỉnh tư thế, tận lực giảm sức ép lên móng đau.

Cái tên Trương Triệt Nhất chết tiệt, lực tay so với năm đó còn mạnh hơn, tuy rằng không đánh cô bị thương, nhưng cũng làm cô ăn đủ đau khổ, da thịt non mềm đau đến không thể nào ngồi yên được. Cho dù là ngồi ở chiếc ghế quý phi mềm nhũn này, cô mỗi phút vẫn phải thay đổi tư thế ngồi, mới không bị đau đến phát khóc.

Lăng Vân hai tay giao nhau, lễ độ chuyển tầm mắt, làm bộ không phát hiện động tác khốn quẫn của cô. Vì tránh khiến cô cảm thấy xấu hổ, hắn còn mở miệng chủ động săn sóc.

“Tiểu Mi, cô còn nhớ tôi không? Lúc trước, tôi cũng là một trong những thành viên của đội bóng.” Hắn mỉm cười tự giới thiệu. “Từ trận hội hợp trong

phòng dụng cụ làm người ta có ấn tượng sâu sắc kia, tôi gần như không gặp lại cô”

“Tại sau đó, Trương Triệt Nhất không cho phép tôi đến trường học nữa.” Cô hạ chén trà, đôi mắt đen trắng rõ ràng nâng lên. “Anh đã sớm nhận ra tôi?” Cô chứng thực.

“Trí nhớ của tôi rất tốt.”

Cô cắn môi, phát ra một tiếng than nhẹ.

“Anh vì sao không cho tôi biết sớm?” Cô lấy tay che khuất ánh mắt.

“Tôi chỉ là muốn cho cô một kinh hi (kinh ngạc vui mừng).” Lăng Vân mỉm cười.

Kinh hi, cái này sao có thể xem là kinh hi được? Căn bản là kinh hách đi? Trong khoảnh khắc nhận ra Trương Triệt Nhất kia, cô thiếu chút nữa mở cửa sổ, nhảy lầu chạy trốn á!

“Từ phản ứng của cậu ta, xem ra mười lăm năm trước, các người hình như còn một số việc chưa giải quyết?” Hần tò mò hỏi, dùng lời nói hết sức cẩn thận.

Cô bi ai gật gật đầu, thờ dài một hơi thật mạnh.

Đầu chỉ là chưa giải quyết? Cái “trò đùa dai” năm đó, đã kích nghiêm trọng lòng tự trọng của hắn, làm hắn cho dù đã cách mười lăm năm sau, còn nhớ mãi không quên. Xem ra, chuyện này, đủ để hắn ghi hận đến lúc xuống quan tài!

Aizz, không phải đều nói, đại nhân không chấp “tiểu nhân” sao? Chuyện lúc ấy, cô chỉ có chín tuổi, đích xác với cái danh hiệu “tiểu nhân”, hắn một đại nam nhân, tâm địa sao lại nhỏ như vậy, muốn tính toán chi li với cô, thậm chí còn giận chó đánh mèo đến công sự cấp trên?

Nghĩ đến tâm huyết mấy tháng qua bị hắn dễ dàng gạt bỏ, Thư Mi thật sự nuốt không trôi con tức này, còn muốn mắt bò mới lo làm chuông, làm cái cố gắng cuối cùng.

Hít sâu một hơi, cô chấn định tinh thần, nhìn thẳng khuôn mặt anh tuần ôn hòa kia.

“Lăng tiên sinh, tôi hy vọng hai công ty chúng ta còn có thể hợp tác.” Cô thận trọng nói, biết người đàn ông trước mặt này, biết suy nghĩ hơn nhiều so với Trương Triệt Nhất lạnh lùng.

“Phúc Nhĩ Ma Sa” mới thành lập hơn 10 năm ngắn ngủi, lại dùng đồ nội thất thủ công có chất lượng tuyệt, số lượng sáng chế ở Châu Âu cùng Châu Á buôn bán kinh người, người tiêu dùng đều đi theo xu thế, mỗi lần có sản phẩm mới tung ra, không lâu sau liền tiêu thụ hết sạch.

Bằng trực giác của một thương nhân xuất sắc, Thư Mi đoán chừng, những thứ chất lượng tốt được gia công bằng tay, cũng có thể tạo ra những thành tựu to lớn ở Châu Mỹ.

Mây rậm sau chiếc kính viền vàng nhẹ nhàng giương lên, trong mắt hắn lộ ra vẻ tán thưởng.

“Tôi đã sớm dự đoán được, cô sẽ là một thương nhân vĩ đại, dù sao từ mười lăm năm trước, cô đã sớm biểu diễn qua trước chúng tôi, cô buôn bán xuất sắc nổi trội.” Mỗi lần nhớ lại cái đại hội tiêu thụ tang vật ấy, Lăng Vân đều thấy buồn cười. Tuy rằng biết Trương Triệt Nhất nhiều năm, còn chưa có ai có thể giống Thư Mi, thành công chọc giận cậu ta, làm cậu ta hoàn toàn không khống chế được.

“Tôi nghe ra, đây là ca ngợi, hay là châm chọc?” Thư Mi nghiêng đầu, chớp đôi mắt trong trẻo, lớn mật đánh giá người đàn ông trước mặt.

Có thể ở thương giới lăn lộn nhiều năm, cô tự nhiên cũng không phải kẻ dễ bắt nạt, đã sớm nhìn ra, Lăng Vân không phải như bề ngoài ôn hòa vô hại. Hắn là loại tình thủy thâm lưu (chắc kiểu thâm sâu khó lường), giấu mà không lộ, loại đàn ông này, khẳng định so với loại phô trương thanh thế còn khó lường hơn.

“Phúc Nhĩ Ma Sa” thành công, cũng không phải là ngẫu nhiên, trong công ty này, có rất nhiều đàn ông ưu tú, có tiền công, có phòng thủ, giống như trận đầu bóng năm đó, bọn họ phối hợp không chê vào đâu được, ở trên thương trường đồng dạng trăm trận trăm thắng, tấn công đều bị khống chế.

Lăng Vân một tay chống lấy cằm, ý cười trên môi chưa giảm.

“Cả hai đều có.” Hắn sáng khoái thừa nhận, tiếp theo chuyển đề tài, nhắc tới dự án hợp tác lần nữa. “Tiểu Mi, nói thật, tôi cũng tình nguyện cùng cô tiếp tục đàm đạo cuộc trao đổi này, dù sao một khi hợp tác thành công, đối với cả hai công ty cũng chỉ có lợi không có hại.”

“Chỉ là?” Cô nhú mày, biết trong lời nói của hắn còn có câu dưới.

Hắn khẽ cười một tiếng, càng thêm thương thức với cô gái này.

“Chỉ là, Trương Triệt Nhất là quân đốc, tất cả sản phẩm đều từ cậu ta giám sát chế tạo, trong dự án hợp tác cấp trên, cậu ta có quyền rất lớn.”

“Anh ta là quân đốc?” Mắt cô tròn tròn, đối với chuyện này thật vô cùng kinh ngạc.

Lăng Vân gật đầu.

“Không chỉ như thế, cậu còn tham gia dự án nghiên cứu phát triển, dự án chế tạo trục "Hư hoài nhục cốt" mà cô thường thức nhất, chính do cậu ta mở rộng thiết kế.” Hần lấy ra một phần giới thiệu văn bản, để cạnh chân cô.

Thành công của “Phúc Nhĩ Ma Sa”, không chỉ dựa vào sách lược tác chiến trên thương trường, sản phẩm tinh xảo giàu ý tưởng, cũng là một trong những mấu chốt thắng lợi.

Không giống như ngành tiêu thụ ngắn nắp xinh đẹp, bộ phận nhà xưởng đều lao động đến đổ máu, chẳng những vất vả, lại không được phép phạm một chút sai sót nào, phải là người có chí lực hơn người, mới có thể gánh trọng trách to lớn này.

Nói trở về, bởi vì Trương Triệt Nhất phụ trách toàn bộ nhà xưởng, nhiều năm ẩn thân phía sau màn, chưa bao giờ hiện thân, thời điểm cô tiếp xúc với dự án hợp tác này mới biết đến sự tồn tại của hắn.

“Ý của anh là, nếu tôi hy vọng dự án hợp tác này thành công, nhất định phải lấy được sự đồng ý của anh ta?” Cô lật xem phần giới thiệu văn bản hoa mỹ, càng lúc càng cảm thấy, đây sẽ là một vụ kiếm tiền làm ăn không thua lỗ.

Mấy tháng hao phí tâm huyết, dễ dàng tiến đến giai đoạn cuối, nay mọi việc đã chuẩn bị, chỉ thiếu một cú đá tới khung thành. Chẳng lẽ, chỉ bởi vì Trương Triệt Nhất gât bỏ, cô sẽ gơ cò trắng, tuyên bố bản thân bị hắn đánh bại, sau đó cụp đuôi, uất ức quay về nước Mỹ?

Không, tuyệt đối không được!

Mười lăm năm trước, cô có thể khiến Trương Triệt Nhất trở thành cây rụng tiền, mười lăm năm sau, cô vẫn có thể kiếm được món tiền lớn từ trên người hắn như cũ. Muốn cô đầu hàng? Hừ, không dễ dàng như vậy đâu!

Lăng Vân khẽ vuốt cằm, nhìn cô gái đang cúi đầu trầm tư, ánh sáng trong mắt biến hóa linh động. Hắn bắt đầu nóng lòng chờ mong, muốn xem cô sẽ dùng thủ đoạn gì, bức bách Trương Triệt Nhất thay đổi chủ ý.

“Tôi liền nói thẳng đi!” Hần hạ lông mày, dùng vẻ mặt ôn hòa che dấu ý cười trong mắt. “Tiểu Mi, chỉ cần cô có năng lực, khiến Trương Triệt Nhất gât đầu một cái, đề án hợp tác của chúng ta coi như thành công, tôi tùy thời đều có thể ký tên lên hiệp ước.”

Thư Mi hai mắt sáng ngời, chỉ một thoáng quên cái mông đang đau, cả người kích động đứng lên, hưng phấn nhìn Lăng Vân.

“Lời anh nói sẽ tính chứ?”

“Tuyệt đối không có nửa câu giả dối, chừng nào cô khiến Trương Triệt Nhất gât đầu một cái, chúng ta liền tìm thời điểm kí hợp đồng.”

Cô dùng sức gât đầu.

“Được, một lời đã định!”

Hoàng hôn nồng đậm, đèn ruộng hoa cúc bốn phía trong trấn nhỏ được bật sáng lên, đêm xuống rực rỡ vô cùng. Ngọn đèn được thiết kế là đề gia tăng sự sinh trưởng của hoa cúc, cung cấp tiêu thụ cho thị trường trong và ngoài thành phố.

Từ khi trên thị trường chuyển sang xu hướng hoa lan, trên trấn chuyển sang kinh doanh buôn bán hoa cỏ, sản nghiệp hai bên đường, buôn bán các loại hoa cỏ kéo dài hơn mấy chục quy mô khác nhau. Mỗi ngày khi mặt trời còn chưa có lộ diện, nhóm buôn hoa đã bắt đầu rất bận rộn, phân phát các loại hoa tươi.

Trừ lần đó ra, trong vài năm này, trấn trên còn có một hạng mục sản nghiệp buôn bán mấu chốt khác.

“Phúc Nhĩ Ma Sa” thành công, mang theo phong trào làm thủ công, không ít giới truyền thông tranh nhau viết báo, khiến ánh mắt thương nhân chuyển vào thị trấn nhỏ hương hoa tứ phía này.

Bởi vì chỗ lợi xu thế, mấy công ty tranh nhau thành lập, cũng lựa chọn đem nhà xưởng thiết lập ở trên trấn, trừ bỏ cạnh tranh ở ngoài, cũng không thiếu người có tâm hồn tham tiền, lén lút động tay động chân.

Trương Triệt Nhất mới rời đi không bao lâu, vật liệu gỗ chọn mua bị bại lộ, hắn nhanh như điện chớp từ Đài Bắc trở về gấp, trực tiếp đi tìm thương nghiệp cung cấp can thiệp.

Thăng đến bóng đêm sương mù, hắn mới điều khiển xe Jeep về đến nhà.

Tòa nhà kiểu Nhật lâu đời, từ vài năm trước, hắn tự mình thiết kế trông coi, sửa chữa lại một vài bộ phận, về ngoài không có gì thay đổi, nhưng bên trong thật ra tiêu tốn không ít công phu, để vợ chồng nhà họ Trương ở thoải mái hơn.

Vừa tiến vào cửa, một trận tiếng cười dễ nghe như chuông bạc bay vào tai.

Hần nhướn mày, bước đi tiêu sái đến phòng khách, quả nhiên thấy cái người buổi sáng bị hắn vây trong thang máy, cái cô gái bị hắn đánh, lúc này lại ngồi

ở chỗ khách quý, tươi cười ngọt ngào, bồi vợ chồng nhà họ Trương nói chuyện phiếm.

Thư Mi nhìn đến lần đầu tiên, ánh mắt trong suốt hiện lên một chút tức giận, rồi chợt biến mất không thấy nữa.

“Anh trai, em còn về nhà trước anh đấy!” Cô mở miệng nói, cười ngọt đến muốn rớt ra mật. Ngọn đèn chiếu sáng lên khuôn mặt trái xoan tinh xảo, mày liễu dài nhỏ mà cong, lộ ra một đôi mắt đen trắng rõ ràng, xinh đẹp khiến người ta nín thở.

“Con đã về.” Kha Tú Quyên quay đầu, cũng là vẻ tươi cười. “Con nha, nếu gặp Tiểu Mi, còn mời con bé về ở, sao không báo trước một tiếng, làm đi Lâm chưa kịp chuẩn bị phòng khách?” Vài năm trước, bà rốt cục thừa nhận, bản thân không có thiên phú với việc nhà, dứt khoát thuê quản gia, việc vặt vãnh trong nhà, toàn quyền giao cho người chuyên nghiệp xử lý.

Trương Triệt Nhất đi đến bên cạnh bàn, mắt đen nhìn chòng chọc cô, vô tình chọc phá lời nói dối nào đó.

“Con không có mời cô ta về.”

“Chẳng lẽ em hiểu sai ý?” Thư Mi nháy nháy mắt, tiếu nữu đứng dậy. “Nếu anh trai không muốn em ở lại, như vậy em đi tìm chỗ ở cũng được.” Cô cười giả dối, đổ toàn bộ trách nhiệm lên đầu hắn.

Kha Tú Quyên làm sao thả người được, tay vội vàng kéo cô ngồi lại.

“Con muốn đi đâu? Ở lại ở lại!” Bà nói lớn nhắc lại, còn vung mạnh tay với đi Lâm, muốn bà ấy mau giấu kỹ hành lý đi. “Con nhóc con thực đáng đánh, ra nước ngoài mười mấy năm cũng không trở về. Hiện tại, thật vất vả trở về một chuyến, làm sao có thể nói đi là đi?”

Buổi chiều khi Thư Mi xuất hiện, vợ chồng bọn họ cực kỳ vui mừng, kéo cô nói đông nói tây, chỉ kém không có mở tiệc yến khách, thông báo mọi người, chúc mừng Thư Mi trở về cố hương.

“Tuy rằng không về nước, nhưng sinh nhật ba mẹ, con cũng chưa từng quên, hàng năm không phải đều gửi quà về sao?” Cô cười cầu xin tha thứ, ngồi ở bên cạnh mẹ làm nũng.

Mấy năm qua, tuy rằng nói cô ở nước ngoài, chưa từng về Đài Loan, nhưng lễ vật thân thiết chưa lúc nào quên cả.

Cô thật tâm thích đôi vợ chồng này, cảm ơn bọn họ đã yêu thương cô. Chính là, cô thật sự không rõ, vợ chồng thiện lương như vậy, sao lại sinh ra đứa con thô lỗ hà khắc như thế.

Đôi mắt trong suốt vừa chuyển, ngấm đến người đàn ông cao lớn kia. Nghĩ đến lúc này hắn ở trong thang máy động chạm tay chân với cô, cô liền lên cơn giận dữ, hận không thể chạy đến, tay chân đâm đá với hắn, tháo hắn thành tám khối, sau đó ——

Hồ, không nên tức, cô phải nhẫn nại! Việc nhỏ này phải nhẫn, không lại khó kiếm được nhiều tiền, cô còn muốn nói chuyện hợp tác kia nha!

Kha Tú Quyên nắm chặt tay cô, yêu thương vô vô. “Tiểu Mi, mẹ nói nè, con tạm thời ở đây một thời gian, chúng ta có thể ——”

Trương Triệt Nhất đứng ở góc tường mở miệng.

“Cô ta không rảnh.” Hắn mặt không chút thay đổi, lạnh lùng lườm Thư Mi.

“Ồ, anh nhầm rồi, em rất rảnh.” Cô lộ ra nụ cười thiên sứ, cố ý so đo với hắn!

Kha Tú Quyên vội vàng đi ra hoà giải, vung mạnh tay với con trai, muốn hắn rút xa một chút.

“Này, sao con lạ thế? Tiểu Mi trở về, chẳng lẽ con mất hứng sao? Nhớ ngày đó, hai đứa tình cảm anh em thật tốt, khi con bé phải rời đi, con còn muốn đuổi theo nói lời từ biệt nữa!” Nói đến một màn kia, bà là mẹ, cảm động muốn khóc đó.

Bà nào biết đâu rằng, năm đó con ôm bệnh đuổi theo, kỳ thật là muốn tự tay giết Thư Mi!

Trương Triệt Nhất lười nói, hắn biết, cái con nhóc quý kẻ đa đoan kia, có một trăm loại biện pháp có thể ở lại không đi —— được rồi, nếu cô không đi, hắn đi!

“Con đi ngủ.” Hắn lạnh lùng tuyên bố, xoay người đi về phòng ngủ, còn không coi ai ra gì cời áo somi, lộ rõ khí lực đàn ông hoàn mỹ ở dưới ngọn đèn.

Ồ, xem ra, đáng người hắn so với năm đó càng đáng xem à!

Thư Mi càn rỡ mở rộng tầm mắt, đánh giá bóng dáng cao ngất. Tuy rằng nói, mấy năm gặp qua không ít anh chàng đẹp trai, nhưng cô lại chưa từng gặp qua, tên đàn ông nào có thể cùng hắn tranh cao thấp.

“Đúng rồi, mẹ, sao không thấy chị dâu đâu?” Cô làm bộ như không chút để ý hỏi, đoán trong đám ái mộ điên cuồng, hẳn không ai có thể chịu được kẻ phong lưu nóng nảy, thuận lợi đạt được danh hiệu Trương phu nhân.

Kha Tú Quyên lại thờ dài thật mạnh, lo lắng lắc đầu. “Chị dâu ở đâu ra? Tình tình nó hư hỏng như vậy, nào có cô nào muốn gả cho? Cho dù có gan kết

giao với nó, lại không chịu nổi vài lần nó hét, tất cả đều khóc suốt suốt bỏ chạy.

Nam nữ trẻ tuổi ở trên trần, đã sớm kết hôn hết, chỉ duy nhất con trai bà, đến bây giờ còn cô đơn, ngay cả bạn gái cũng không có, bà không biết còn phải chờ bao năm nữa, mới có thể được ôm cháu trai bảo bối.

Nguyệt lão à Nguyệt lão, chẳng lẽ đã quên, trong nhà bà còn có đứa con đang tuổi kết hôn sao?

Không chỉ như thế, ngay cả Thư Mi tuổi trẻ dung mạo xinh đẹp, hình như cũng không tìm được đối tượng, con bé là cô gái xinh đẹp vĩ đại, thế nhưng đều bị nguyệt lão bỏ qua một bên.

Xem ra, ngày mai bà phải chuẩn bị chút hoa quả, đến miếu Nguyệt lão, xin cái thẻ nhân duyên, cầu Nguyệt lão mau mau ra tay, để con trai con gái của bà, có thể tìm được bạn đời bầu chuyện.

Kha Tú Quyên nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ, bắt đầu yên lặng cầu nguyện.

Bạn đang đọc truyện *Tương Tư Com Nấm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5

Giữa trưa, Trương Triệt Nhất vừa mới bước vào nhà xưởng, liền cảm thấy không khí khác thường. Hắn dừng bước, đôi mày kiếm nhíu lại.

Tình hình trong nhà xưởng vẫn hỗn độn như cũ, dưới đất đầy lớp bụi gỗ, bốn phía cũng chất đầy vật liệu gỗ, trong không khí thủy chung phát ra mùi gỗ đặc trưng, duy nhất có chỗ không thích hợp, là bốn phía im lặng lạ kì, không có tiếng đao đục gỗ theo quy luật, càng không có tiếng máy cưa cái loại tạp âm chói tai như ốc khò động.

Trên đài cưa bằng phẳng, vẫn còn đặt một khối gỗ ở trên bàn hóng mát, bằng chứng của nhóm nhân viên đang lười biếng.

“Thư Mi, nhìn qua bên này — đúng, tốt lắm, cứ như vậy —” Tiếng của người đàn ông trẻ tuổi từ phía sau nhà xưởng truyền đến, kèm theo thanh âm tán thưởng của mọi người.

Trương Triệt Nhất vừa ngẩng đầu lên, mắt đen hơi nhíu lại, bật ra ánh lửa nguy hiểm.

Hắn mở bước chân, đi qua nhà xưởng to lớn, đi thẳng đến vườn hoa phía sau, thân hình cao lớn chuyển động, lại không phát ra chút tiếng động nào.

Trong vườn hoa xanh tâm ý dào dạt, có mấy cái bàn được bày ra, bình thường là nơi nhóm nhân viên tranh thủ lúc rảnh rỗi, hiện tại lại thành nơi chụp ảnh ngoài trời.

“Đến, cầm nâng lên một chút, đúng đúng đúng, xinh đẹp cực kỳ!” Một người trẻ tuổi đang ngồi chồm hổm trên mặt đất, hưng phấn mãnh liệt nhấn nút Play, ngắt lấy cảnh đẹp trước mắt.

Bị bao phủ dưới ánh đèn loang loáng, Thư Mi đang cười một cách xinh đẹp.

Cô khép đôi chân thon dài, ngồi trên chiếc ghế trúc mới tinh, tư thế ngồi tuyệt đẹp có thể được so với người mẫu chuyên nghiệp. Càn cở tuyết trắng, chiếc khăn nhung vàng cổ màu đỏ, tăng thêm vài phần yếu đuối, mà trên cái trán trắng trong thuần khiết thì che vài lọn tóc, khuôn mặt cô thanh lệ chìm đắm dưới ánh mặt trời, giống như món đồ sứ nhỏ không tì vết.

“Em quay sang phải chút đi.”

“Sang bên trái!”

“Tôi cảm thấy, nếu ra chỗ hồng đằng trước chụp, hình ảnh sẽ đẹp hơn.”

“Ai nha, Thư Mi chụp ở đâu cũng đẹp hết!”

Trong vườn hoa chật ních người, tùm tùm vào một chỗ, lúi rúi nói loạn ý kiến, từ ngữ ca ngợi giống như bọt biển, ừng ực dừng mảnh tiến ra. Không ai phát hiện, Trương Triệt Nhất đã đi vào phía sau, tay nắm chặt, sắc mặt biến thành màu đen lờm bọm họ.

Khi hắn nghiêm khắc quản lý, không khí trong nhà xưởng luôn giương cung bạt kiếm, thỉnh thoảng có tiếng đàn ông rít gào gầm rú quanh quẩn. Chỉ là, tình trạng mùi thuốc súng mùi phấn này, không lâu phía trước, nổi lên biến hóa kỳ lạ.

Về xinh đẹp của Thư Mi, chính là vũ khí vô địch trời ban, hơn nữa cô lại ngọt miệng, đối với vài nhà thủ công, vài lão sư phụ nổi danh ngoan cố rất biết ăn nói, tất cả đều không địch lại được mị lực của cô, bị dỗ đến phục tùng.

Về phần những người trẻ tuổi kia, lại chạy đuổi theo cô, hết sức vì cô mà giải đáp tất cả vấn đề, chỉ kém không móc tìm đào phổi, biểu đạt tình yêu với cô.

Mới có hơn 10 ngày ngắn ngủi, cô đã từng bước xâm chiếm nhanh chóng đánh chiếm địa bàn của hắn.

“Ảnh chụp đẹp cực kì, khẳng định sẽ là tác phẩm tiêu biểu của tôi, một khi phát lên mạng, cho nhóm đặt hàng nhìn thấy, thì chúng ta sẽ được nhận đơn hàng đến mỏi tay.” Người trẻ tuổi vui mừng chụp ảnh không kìm hãm được, thỉnh thoảng còn đi lên chỉnh khăn quàng cổ cho cô, yêu cầu ảnh phải hoàn mĩ.

“A Gia, cậu lại nói khoác rồi! Cái gì mà tác phẩm tiêu biểu hả? Còn không phải do Thư Mi xinh đẹp, chụp thế nào cũng đẹp sao.” Có người trào phúng

“Đúng vậy đúng vậy!”

“Nếu chụp xấu cô ấy, tôi nhất định không tha cho cậu.”

“Đừng lo lắng, tôi cũng không kém như vậy đâu!” A Gia đầu tiên hừ một tiếng, âm điệu tiếp theo đột nhiên chuyển biến, mềm như kẹo mạch nha. “Được rồi, em đổi tư thế đi, anh chụp thêm vài tấm.” Hắn ôn tồn nói chuyện với Thư Mi, trong thái độ nói chuyện, theo nguyên tắc nam nữ khác biệt cao nhất.

Cô cười nhẹ, nghe theo chỉ thị, di chuyển đôi chân trắng mềm.

Mọi người nghiêng đầu theo.

“Tư thế này được không?”

“Lệch đi một chút!”

Cô chớp chớp nhãn tình.

“Như vậy?”

Mỗi cái đầu lại lệch đi một tí.

A Gia phía sau màn hình nhủ mảy, lo lắng trong chốc lát. “Ừ, lệch thêm một ít.” Hắn xoi mói yêu cầu.

Thư Mi rất biết nghe lời, di chuyển một chút, chân đẹp ở dưới tất, giày cao gót nhỏ bao ngoài, hiện ra mu bàn chân với độ cong tuyệt vời —

Cô tùy ý điều chỉnh góc độ, mỗi người đều cố gắng nghiêng đầu theo, có người quá mức còn bị trật cổ, tay cố gắng xoa bóp, nhưng mắt vẫn nhìn cô chăm chăm.

Tuy rằng hình ảnh tươi mát đẹp mắt nhìn không tới, nhưng tư thái xinh đẹp như vậy, thêm mười phần cảnh đẹp ý vui, bất kỳ tên đàn ông khỏe mạnh cả về thể xác lẫn tinh thần nào, khẳng định không thể dịch chuyển tầm mắt.

“Ai nha, hai chân em không nên mở ra như vậy.” A Gia lại còn không vừa lòng, hắn buông máy ảnh, đi ra phía trước, muốn thay cô bày ra tư thế “thích hợp”. “Đây, em nên —” Mới đi được vài bước, hắn đã bị ai đó kìm chặt.

A, là ai tóm cổ hắn?!

“Không làm việc?” Thanh âm lạnh lẽo làm người ta nổi da gà vang lên phía sau A Gia, một đôi tay dày rộng đầy sức mạnh như quỷ mị đột nhiên xuất hiện, nhanh chóng chế trụ cổ hắn, ngăn hắn tiến lên đụng vào Thư Mi.

Mọi người trợn mắt há hốc mồm, còn có người mãnh liệt dụi mắt không thể tin được, Trương Triệt Nhất có thể nào đột nhiên xuất hiện.

“Còn đứng làm cái gì?” Hắn lạnh lùng hỏi, mặt đen như mực phóng tên băng quét bốn phía.

Vút!

Trong nháy mắt, nhóm nhân viên đang vây chặt ních vườn hoa, lập tức làm ã điều chạy loạn, phía sau tiếp trước chạy vào nhà xưởng, mỗi người vào vị trí của mình, toàn bộ trở lại làm việc.

A Gia hộc mắt rung rung, trong lòng cực kì ai oán khó chịu, thậm chí mong bọn người không có nghĩa khí kia, không thêm có nửa người ở lại xin tha cho hắn.

Ô ô, không cần, quân độc thực đáng sợ, hắn cũng muốn chạy trốn mà —

“Cậu vừa mới làm cái gì?” Trương Triệt Nhất âm u hỏi, lực tay tăng thêm vài phần.

“Tôi, tôi, tôi đang chụp ảnh quảng cáo cho dây sản phẩm mới.” A Gia liên tục hấp khí, run run vươn tay chỉ hướng Thư Mi đang ngồi trên ghế trúc.

“Người mẫu thuê lúc đầu đâu rồi?”

“Á, cái kia — tôi nghĩ, tôi nghĩ —” Hấn gấp đến độ toát mồ hôi.

Mây rậm không kiên nhẫn nhún cao, chờ hấn nặn ra lý do.

Áp lực trên cổ nặng vài phần, A Gia đột nhiên trong đầu nghĩ đến bộ phim, người kia bẻ gãy đầu người giống như hái đậu dễ dàng như Stephen Segel* tiên sinh.

* Một ngôi sao phim hành động võ thuật của Mỹ.

Trí tưởng tượng như bão bay xa vạn dặm, sắc mặt hấn trắng bệch, cả người run như cây sậy, gần như có thể nghe thấy tiếng xương cổ đáng thương kêu “rắc” dưới tay quân đốc —

Vì bảo toàn mạng nhỏ, hấn hít sâu một hơi, hòa tóc nói ra toàn bộ.

“Tôi là muốn nói, thuê người mẫu cũng cần một khoản phí tổn, không bằng dùng người trước mắt để bổ sung. Thư Mi đáng vẻ xinh đẹp, lại dễ giao thiệp, vừa vận công ty có thể tiết kiệm không ít tiền.” Hấn bắn liên hồi, bô lô ba la nói xong, trong lòng không ngừng cầu nguyện, cầu ông trời có lòng mở mắt, giúp hấn tránh một kiếp.

Một lúc lâu sau, khi hấn sợ tới mức sắp tiểu ra quần, áp lực ở cổ rốt cục biến mất.

A Gia như trút được gánh nặng, rằm một cái mềm nhũn nằm trên đất. Hấn run run vươn tay, xác định đầu mình không giống mằm đậu bị quân đốc mạnh tay bẻ gãy.

Hồ, hoàn hảo hoàn hảo, đầu vẫn còn, không bị bẻ gãy — a, hấn không nên chậm trễ, chỗ này không nên ở lâu, hấn nên mong chóng chạy mới phải!

“Tôi, tôi, tôi tôi — cái kia — ờ, tôi đi xử lý trang web —” A Gia tùy tiện lấy cớ, chân lập tức quét xuống, vội vàng thoát khỏi hiện trường.

Ánh mắt lạnh lẽo, tầm mắt sau một hồi lờm A Gia, mới quay ra chuyển lên người Thư Mi.

Cô một chút cũng không bị ảnh hưởng, ung dung ngồi chỗ cũ, đôi tay nhỏ chống cằm, ngón tay ngọc nhỏ dài giống như cây hành, mắt không chớp nhìn hấn, thương hấn một nụ cười thiên sứ.

“Cô dụ dỗ nhân viên của tôi.” (Edit bởi Diễn đàn Lê Quý Đôn). Trương Triệt Nhất tố cáo nói, nhớ tới một màn lúc này, ngực liền dâng lên một con giận vô danh.

Thư Mi khẽ cười một tiếng.

“Tôi không có.” Cô lắc đầu, khéo léo nhìn hấn. “Nếu tôi định dùng sắc đẹp dụ dỗ để lấy cuộc trao đổi này, sao lại không trực tiếp dụ dỗ anh?” Cô nói không che dấu, biết những lời này có thể hữu hiệu chọc giận hấn.

Quả nhiên, Trương Triệt Nhất mày nhú một cái, sắc mặt trở nên càng khó nhìn. Hấn trừng mắt nhìn vài giây, quyết định không dây dưa cùng cô gái nhỏ này nữa, thân hình cao lớn chuyển động quay lại hướng vào nhà xưởng.

Cô cũng không chịu bỏ qua cho hấn, làm kẹo mạch nha, nhắm mắt theo đuôi cùng đi, hạ quyết tâm muốn đánh hấn chặt chẽ.

Trong nhà xưởng mọi người lau mồ hôi như mưa, vùi đầu đẩy nhanh tốc độ, muốn bù lại tiến độ mà lúc này mãi ngắm người đẹp mà lười biếng. Chỉ là, xem nhóm nhân viên mặt ngoài chuyên tâm, nhưng thỉnh thoảng trộm ngắm vài lần, lực chú ý tập trung toàn bộ lên đôi nam nữ kia.

Mới đi được vài bước, hấn đột nhiên dừng bước lại.

“Á!” Thư Mi hô nhỏ một tiếng, bàn tay nhỏ bé dán sát vào tấm lưng cường tráng tựa như lưng hùm vai gấu, như thế mới không bị đụng đầu.

Lưng hấn thật rắn chắc! Cô cứ như vậy dán hai tay lên, có thể cảm nhận được cơ bắp rắn chắc dưới lòng bàn tay, cứng rắn như được tường gạch lấp kín, nếu thật sự đụng vào, trán sẽ không phải bị sưng đi.

“Cút khỏi nhà xưởng của tôi.” Hấn thậm chí không có quay đầu, lạnh lẽo hạ lệnh đuổi khách.

Khẩu khí lạnh như băng, làm nhóm nhân viên về mặt căng thẳng, tất cả đều vì tiểu mỹ nhân này một phen đổ mồ hôi lạnh, còn có người bắt đầu tìm giấy ăn, chuẩn bị thay cô lau lệ, lo lắng quân đốc không thân thiện như vậy sẽ dọa khóc người đẹp nũng nịu này.

Ngoài dự kiến của mọi người, Thư Mi không bị dọa, ngược lại còn cong môi cười ngọt ngào, giống bướm bướm nhẹ nhàng vây quanh hấn, cổ ý sáng ngời trước đôi mắt đen giần dữ kia.

“Thật có lỗi, tôi còn muốn đi dạo nhiều nơi, chưa nghĩ sẽ rời đi.” Cô làm càn vuốt râu hùm, khi hấn chăm chăm nhìn xuống, vẫn là tự đắc như thế.

Ở đây vài ngày, cô đã chứng kiến đáng về nóng nảy rít gào vô số lần của Trương Triệt Nhất. Chỉ là, hần cái kính, có lẽ có thể dọa lui những cô gái khác, nhưng với cô có dùng cũng vô dụng.

Mọi người đều thờ ra — khẩu khí tán thưởng cô lớn mật, có người còn kim lòng không đậu vụng trộm vỗ tay.

“Không cần thử tính nhẫn nại của tôi.” Trương Triệt Nhất nhú mày, lửa giận trong mắt toát ra.

“Nếu tôi cứ muốn?”

Nhìn chăm chăm.

“Đừng hung ác như vậy, tôi chỉ đi thăm xung quanh, sẽ không gây trở ngại đâu.”

Hung ác nhìn chăm chăm.

“Hơn nữa, tôi nhớ rõ, cửa nhà xưởng không phải còn treo biển ‘Hoan nghênh tới thăm’ sao? Chẳng lẽ quản đốc thay đổi chủ ý, đổi thành ‘Xin miễn tới thăm’ rồi?”

Càng hung ác nhìn chăm chăm.

“Anh đừng hung dữ như vậy, trước khi đi ra ngoài, mẹ không phải đã dặn dò anh phải chăm sóc tôi cho tốt sao?” Cô dùng khuôn mặt tỉnh ranh nhìn hần, ánh mắt ngập nước tràn đầy ý cười.

Chăm sóc tốt cô?!

Không, hần căn bản không nghĩ sẽ chăm sóc cho cô.

Hần muốn bóp chết cô!

Trận đối đầu kịch tính, làm nhóm nhân viên xem mà tròn mắt há mồm, tay quên cả làm việc, trong nhà xưởng lại lần nữa trở nên yên lặng.

Đột nhiên, Trương Triệt Nhất quay đầu, tầm mắt không kiên nhẫn hướng bốn phía nhìn.

Thanh âm làm việc lần nữa vang lên, mọi người bảo gõ bảo gõ, đục lỗ mộng đục lỗ mộng*, tiếng cưa đao âm âm rung động, mỗi người trong nhà xưởng đều chuyên tâm nhất chí, cố gắng làm việc, không dám nhìn đôi nam nữ kia, chỉ sợ nhìn lần nữa mắt sẽ bị móc ra.

*cái này liên quan đến việc làm gỗ

Vừa lúc đó, A Gia quay lại, thình thình chạy vào nhà xưởng, trong tay còn cầm cái notebook yêu dấu của hần.

“Quản đốc, cái tên họ Trần kia lại tới!” Hần khó chịu lớn tiếng ồn ào, ngũ quan nhăn thành một nắm, rất giống một cái bánh bao bị làm hỏng.

Có người nhảy dựng lên, giống con rồng phun lửa, đang trên đài làm việc kêu lên.

“Mẹ nó, thằng đó còn dám tới?!”

“Khẳng định lại đến mua sản phẩm của chúng ta.”

“Tôi muốn dùng cái đục tạc đầu nó!”

Trong nháy mắt, toàn bộ nhân viên đều nắm chặt đao cưa đục rìu trong tay, người người lộ ra biểu tình dữ tợn, đáng về không hề giống như thợ thủ công, mà như là huynh đệ bang phái đi tìm người tính nợ sổ sách.

Ngay cả nhóm lão sư đức cao vọng trọng, vừa thấy người kia đến, cũng tức giận đến dựng râu tròng mắt, ngón trỏ giống như máy đếm nhịp, gõ gõ từng nhịp, trong miệng lầm nhảm niệm, ân cần hỏi thăm mười tám đời tổ tông, hàng xóm.

Thư Mi kinh ngạc như cơn mây liễu, không hiểu nhóm nhân viên thân thiện, vì sao đột nhiên trở nên căm phẫn. Cô quay đầu nhìn về phía cửa, chỉ thấy một người đàn ông cao gầy mà tái nhợt, nắm lấy mũ, ở cửa lộ đầu nhìn ngó như là đang xem xét cái gì.

“Người kia là ai?” Cô tò mò đặt câu hỏi.

Trương Triệt Nhất mặt không chút biểu tình, lạnh lùng nhìn khách không mời mà đến, hiếm thấy mở miệng trả lời.

“Một tên không biết xấu hổ.”

Không khí trong nhà xưởng cứng ngắc.

Đại khái ý thức mình không được hoan nghênh, tên đàn ông sắc mặt tái nhợt kia, còn mang theo vài người cao lớn bên mình, trên mặt mấy tên huynh đệ

đầu đường kia còn có sọc, dưới tình huống trước hô sau hỗ trợ, mới có lá gan đi vào nhà xưởng.

“Quản đốc Trương, buổi sáng tốt lành nhé!” Hấn vò cái mũ trong tay, ánh mắt mơ hồ bất định, bận bịu nhìn vào trong nhà máy đông một cái tây một chút.

Chính là, mặc kệ hấn nhìn hướng nào, đều thấy sát khí đằng đằng của nhóm nhân viên, cầm chặt cái đục, cái cưa nhìn hấn chăm chăm.

Trương Triệt Nhất khoanh tay, ngay cả đáp lại cũng lười, chỉ lạnh lùng nhìn đối phương.

Cảm giác khẩn trương dần dần kéo đến, Thư Mi gần như có thể thấy, mồ hôi lạnh theo trán người nọ vô số giọt chảy ra.

“Cái kia —— quản đốc Trương, lượng tiêu thụ dây sản phẩm mới không tệ đấy!” Tên tái nhợt đó tiếp tục lấy tay vò mũ, cái mũ kia bị hấn lật tới lật lui. “Tôi hôm nay đặc biệt tới đây, nghĩ mua sản phẩm mới của công ty, để cho các nhân viên của tôi làm theo, chất lượng tiêu chuẩn.” Hấn nói đi kèm khuôn mặt tươi cười.

“Chỉ sợ quý công ty làm theo, không chỉ là chất lượng của chúng tôi.” A Gia không chút khách khí trào phúng, không cho đối phương mặt mũi, cầm lấy notebook của mình đi vào văn phòng, nhắm mắt làm ngơ.

Châm chọc rõ ràng như vậy, làm cho thanh niên cao gầy sắc mặt lúc trắng lúc xanh. Chỉ là, hấn vẫn không chịu hết hy vọng, dựa vào da mặt tường đồng vách sắt từ trước tới nay, lấy ra một chồng tiền mặt, kiên trì muốn mua.

“Quản đốc Trương, khách tôi đây đã tự mình tới cửa, anh sẽ không cự tuyệt việc buôn bán chứ?” Hấn hết sức tươi cười, tuy là cười nhưng không có nửa điểm thành ý. “Hơn nữa, loại chuyện này truyền ra sẽ không tốt!”

“Mẹ nó, cho tôi đập chết thằng đó!” Một thợ thủ công trẻ tuổi nghe không chịu nổi nữa, nắm cái đục phần nộ xông lên phía trước.

Trương Triệt Nhất bất động thanh sắc, vỗ tay phát ra vài tiếng. Trong nháy mắt, tám người một loạt tiến lên, đem anh chàng trẻ tuổi kia kéo trở về, không cho hấn quá xúc động mà xông lên, bằng không khẳng định sẽ bị mấy tên huynh đệ kia chỉnh sửa hê hê.

Thư Mi thủy chung đứng một bên xem cuộc chiến, tò mò mở miệng.

“Xin hỏi tôi có thể ——”

“Câm miệng.”

“Tôi là nghề ——”

“Câm miệng.”

“Tôi ——”

“Câm miệng.” Câu hỏi lần nữa bị đánh gãy, thực rõ ràng, Trương Triệt Nhất cố gắng áp chế tức giận, không tâm tình ứng phó với cô.

Thư Mi không giận ngược lại cười, nhẹ nhàng nhún vai, lười cùng hấn so đo, chậm rãi thông thả đi về phía góc, cầm lấy khối gỗ thường thức, tính đợi cho khách không mời mà đến này đi rồi, sẽ bám lấy hấn hỏi sự tình cho rõ ràng.

Đám đàn ông kia tiếp tục nói chuyện, tiếng nói tung bay tới đây, cô đi tới chỗ đài làm việc, sờ soạng mấy cái dụng cụ thú vị, một bên nghiêng đầu lắng nghe, quan tâm nội dung nói chuyện.

“Chỗ Trúc Sơn tôi đặt vật liệu gỗ có chút vấn đề.”

“Không liên quan đến tôi!”

Trương Triệt Nhất lạnh lùng cười.

“Thương nghiệp cung cấp lại cho tôi biết, công ty anh phái người tới can thiệp.”

“A, là như thế sao? Chờ tôi trở về, xem kẻ nào không thức thời, dám làm loại thủ đoạn hạ lưu này, tôi nhất định không buông tha hấn!” Người kia chú ý xung quanh hấn mà nói, thần sắc kích động. “Quản đốc Trương tôi còn có việc, phải về trước, tiền mặt để ở trong này, mặt khác sẽ tìm người đến khâu đồ.” Hấn vừa nói vừa lui về phía sau, đến khi nói hết câu, cả người đã lui nhanh về phía cửa.

Đột nhiên, cửa đao chuyển động một tạp âm chói tai vang lên.

Mọi người quay đầu lại nhìn, vừa vặn thấy Thư Mi với tinh thần học hỏi tích cực, dưới sự hướng dẫn của một thợ thủ công trẻ, lấy một khối gỗ đưa tới chỗ máy cưa đang rung ầm ầm ——

“Kì, Thư, Mi!” Một tiếng rít gào, gầm to đến mấy nhà ngoài phố đều nghe được, ngay cả tro bụi trên trần nhà cũng bị chấn động rơi xuống, tên đàn ông tái nhợt kia, nghe thấy một tiếng rống to này, cũng kinh ngạc quay đầu, quay về phía cô gái da mịn thịt mềm (trời gả không chặt) mà nhìn vài lần.

Thân hình cao lớn như mảnh hổ, nhanh chóng xông đến, bàn tay to lớn vung một cái, liền xách cô lên giữa không trung, hữu hiệu đưa cô rời xa khỏi đao cưa sắc bén kia.

“Cô chết tiệt đang làm cái gì?!” Hấn rít gào, thanh âm vang tận mây xanh.

Thư Mi về mặt vô tội.

“Tôi chỉ là muốn cảm thụ cảm giác khi cưa gỗ thôi.”

“Cô có biết, chỉ cần có chút sơ xuất, tay cũng sẽ bị cưa đi luôn không?” Hấn chất vấn, tức giận muốn bóp cô, lại muốn đánh đau móng nhỏ của cô đến bẹp dí một chút.

“Tôi sẽ rất cẩn thận.” Cô còn thật sự cam đoan, biết hấn lúc này tuy rống lớn tiếng, nhưng sẽ không thực sự làm đau cô. Ngược lại, hấn càng phẫn nộ, càng thể hiện hấn quan tâm đến sự an toàn của cô.

Ồ, xem ra, người này cũng có điểm tốt nha!

Lửa giận tràn đầy, trước sau chỉ có thể đổi lấy nụ cười ngọt của cô, hung bạo như Trương Triệt Nhất, lúc này cũng không có cách. Hấn hít sâu mấy hơi, yên lặng khẽ đếm đến mười ở trong lòng, bình tĩnh hơn rồi mở miệng.

“Lần sau, ai để cho cô ta chạm vào máy móc, tôi liền lột da kẻ đó!” Hấn nghiêng răng nghiêng lợi nặn lời nói từ trong kẽ răng, quăng một câu mệnh lệnh, tầm mắt sắc bén nhìn bốn phía, trọng điểm cảnh cáo dừng trên mỗi khuôn mặt, vẻ mặt nghiêm khắc kia đủ để làm cho da đầu người ta run lên.

Tiếp theo, hấn liền xóc thiếu nữ trên tay, bước đi, cũng không quay đầu lại tiêu sái đi đến văn phòng.

Rầm!

Cửa gỗ văn phòng bị đóng sầm một cách thô bạo, A Gia đang cập nhật trang web ngồi ở bàn bên cạnh, bị dọa thiếu chút nữa ngã khỏi ghế.

“Cô chờ tôi trong này, một bước cũng không được đi.” Trương Triệt Nhất ném cô lên ghế sofa, nghiêng người đối diện với khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, gần từng tiếng công đạo, thanh âm phóng đại như sấm.

“Tai tôi tốt lắm.”

“Có ý gì?”

“Ý là, tôi nghe được rất rõ ràng, anh không cần phải hét.” Cô chậm rãi nói, còn đem vẩy vuốt lại, đôi môi đỏ mọng phun ra thanh âm dễ nghe như chuông bạc, ngay cả khi nghe cô nói chuyện, cũng là một loại hưởng thụ.

Trương Triệt Nhất bắt đầu hoài nghi, bản thân sẽ bị cô gái này làm tức chết!

“Hiện tại, anh vui lòng nói cho tôi biết, vị tiên sinh vừa mới ghé thăm cửa là ai sao?” Cô không lãng phí thời gian, tìm được cơ hội liền đưa ra nghi vấn.

Hấn lạnh lùng tiêu sái đi đến góc, rút ra mấy bản quy hoạch, tự mình mở ra, cúi đầu bắt đầu nghiên cứu, căn bản không để ý tới cô.

A Gia nhìn không được, chủ động đi tới giải thích.

“Tên kia là người phụ trách ‘Mĩ Lệ Chi Đảo’.” Hấn nhiệt tâm nói, trên mặt tràn đầy thần sắc không cho là đúng.

A, cô nhớ rõ công ty đó.

Lúc trước tiếp xúc một loạt hàng hóa, Thư Mi đã dùng lượng lớn thời gian, thu thập tư liệu của các công ty trong nghiệp giới, mà “Mĩ Lệ Chi Đảo” kia, bởi vì sản phẩm làm ra vụng về, sớm đã bị cô xóa tên, toàn bộ tư liệu ném vào trong thùng rác.

“Anh ta có hứng thú với sản phẩm của ‘Phúc Nhĩ Ma Sa’?” Hứng thú của cô bị gọi lên.

Trương Triệt Nhất ngẩng đầu, lạnh lùng liếc mắt về phía cô một cái. Cách quá xa, cô không rõ ánh mắt của hấn, nhưng mà cô âm thầm đoán, đại khái là ánh mắt không kiên nhẫn.

Thư Mi làm như không phát hiện.

“Tên kia là rập tâm bất lương, muốn làm hàng nhái.” A Gia cầm giận bắt bình tổ cáo, trên tay cũng không rảnh, chuyển ảnh vừa chụp vào máy tính. “Tên đó toàn dùng những loại gỗ thấp kém như đa, tùng, khuy nh điệp, sơn cũng không dùng loại tốt, mà là loại nước sơn khó ngửi gay mũi.”

Những người chế tác gỗ học vắn cũng chỉ qua loa, mỗi loại gỗ có những điểm đặc sắc riêng, có loại thích hợp nhưng có loại lại không. Thậm trí có loại gia câu cần mấy tầng lớp sơn, màu sắc thế nào, tháng nào bắt đầu chế tác, đều cần phải nghiên cứu.

Trước kia, thợ thủ công thường lấy gỗ lim vì nó thịnh hành, nhưng giờ gỗ lim ngày càng khan hiếm và đắt tiền, khó địch lại giá cạnh tranh thấp của Trung Quốc, “Phúc Nhĩ Ma Sa” tuy đã tìm ra cách mới, nhưng lại có con sâu làm rầu nồi canh.

Cái tên xấu xa kia, quả thực không khác gì ma cà rồng, “Phúc Nhĩ Ma Sa” mỗi lần có sản phẩm mới, hẳn lại còn mặt dày tới mua.

Thư Mi phong thái duyên dáng ngồi trên sofa, lắng lắng nghe, ngón tay mảnh khảnh ở mép bàn khẽ vẽ vẽ.

Trên thương trường, những trường hợp làm hàng nhái nhiều vô kể, nhưng vô liêm sỉ như thế, còn dám đến tận cửa để mua, tuyệt đối là hiếm thấy, ngay cả khi cô nghe xong cũng thấy kinh ngạc không thôi.

“Tên đó còn dùng hết các mối quan hệ, trên TV nói xằng nói bậy, nào là các sản phẩm đều là hẩn vát và tham gia thiết kế, mới có thể nghiên cứu phát triển——”

Người đàn ông đang nghiên cứu mấy bản quy hoạch ở góc, không nể tình dẫu một gáo nước lạnh.

“Bớt nói nhảm đi.”

Bốn chữ vô cùng đơn giản, làm A Gia nửa chữ không dám nói nữa, vụng trộm cùng Thư Mi ở sau lưng làm mặt quỷ, liền ôm lấy notebook, lấy tư thế nằm sấp, chậm rãi bò ra khỏi văn phòng.

Bên trong nháy mắt một trận yên tĩnh, chỉ còn lại cô nam quả nữ ở cùng một chỗ.

Thư Mi tìm vị trí thoải mái trên sofa, đôi mắt trong suốt hai bên cao thấp loạn chuyển, khách quan đánh giá người đàn ông trước mắt.

Nói thật, bàn vẽ vẽ ngoài, Trương Triệt Nhất hơn xa so với tên ti tiện kia, nếu hẳn lên TV công diễn, khẳng định sẽ không ít người hâm mộ.

Mặt hắn luôn lạnh băng không chút thay đổi, thanh âm luôn mang sự ngang ngược cùng ương ngạnh, phát ra mị lực gợi cảm của một người đàn ông trưởng thành, nếu dùng con ngươi đen với ánh mắt chuyên chú kia nhìn một cô gái, khẳng định có thể khiến đối phương tâm hồn bập bênh phôi phôi. Nhiều năm làm việc, rèn luyện cho hắn một thể chất hoàn mỹ, chỉ đơn giản áo sơ mi cùng quần bò sẽ không thể che lấp được dáng người khiến đàn ông phải ca ngợi, phụ nữ phải thèm nhỏ dãi.

Đôi môi mỏng của hắn nếu không phải nghiêm khắc nhếch lên, thì chính là cao giọng mắng rít gào, không biết khi hôn phụ nữ có thể dịu dàng một chút hay không.

Ồ, cô không được thử nụ hôn của hắn, nhưng thật sự nhớ rõ đôi tay dày rộng kia từng “hầu hạ” móng của cô ——

Ý niệm hiện lên trong đầu, khiến Thư Mi đỏ bừng mặt, kí ức trước kia khi nhớ lại làm cho cô tức đến nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng lúc này lại làm cô không thờ nổi.

Cô dùng hai tay vỗ nhẹ mặt, muốn đánh bay khuôn mặt đỏ bừng thuận tiện đẩy những hình ảnh quái dị trong đầu ra. Vì phân tán lực chú ý, cô thuận tay cầm lấy một quyển giới thiệu văn bản “Hư Hoài Nhục Cốc”, thường thức tác phẩm nội thất trên trang giấy trắng như tuyết.

A Gia mặc dù có chút cổ quái, nhưng kĩ thuật chụp ảnh thực không tệ, những đồ nội thất tre trúc trong ống kính của hắn, từng cái thật sống động trên trang giấy.

Sau trận động đất 921, từ lúc Trương Triệt Nhất lấy tài liệu trong nội bộ, thiết kế nội thất bằng trúc, chẳng những ở Châu Âu cùng Đài Loan đạt được kết quả tốt, còn không ít người Nhật Bản đến đặt hàng riêng, nguyên ý trả giá gấp đôi so với thị trường, chỉ cần có thể mua được một bộ.

Ở Đài Loan mười mấy ngày đến nay, Thư Mi càng hiểu sâu về “Phúc Nhĩ Ma Sa”, cũng thêm vài phần kính nể với hắn.

Tài năng cùng với tính xấu của hắn, đều khiến người khác ấn tượng khác sâu.

“Các anh định xử trí tên kia thế nào?” Thư Mi đột nhiên mở miệng hỏi. Cô trăm phần trăm xác định trong đầu hẳn tuyệt không có bốn chữ “Dĩ hòa vi quý”*, cho dù đối phương mang danh là người tiêu dùng đến, chọc hắn khó chịu, khẳng định cũng sẽ nắm đối phương lên, trước tiên thưởng cho vài đấm rồi nói sau.

*"Dĩ hòa vi quý" là một lời khuyên cho mọi người trong việc giao tiếp với xã hội.

Nghĩa từng chữ một trong câu này như sau:

-Dĩ có nghĩa là "lấy"

-HÒA có rất nhiều nghĩa, trong câu này HÒA có nghĩa là "cùng hòa hợp với nhau", "không trái ý với nhau"

-VI có nghĩa là "làm"

-QUÝ cũng có nhiều nghĩa, trong câu này có nghĩa là "lấy làm trọng"

Nghĩa toàn câu là "(Hãy) lấy sự hòa hợp với nhau làm trọng"

Nếu hấn đã ngăn cản công nhân động thủ, chứng tỏ hấn có ý định khác.

Trương Triệt Nhất không có trả lời, tiếp tục lật xem bản quy hoạch. Cô vụng trộm đoán, quyền xử lý chuyện này, có lẽ là Lăng Vân làm đi, bằng không người kia tuyệt đối sẽ không có khả năng sống sót mà ra khỏi cửa nhà xưởng, nói không chừng còn bị xé thành tám khối mà vùi vào trong vườn hoa.

Bất luận chuyện này là do người nào trong “Phúc Nhĩ Ma Sa” quyết định hay xử lý, chỉ có thể xác định một điều duy nhất chính là đắc tội với người đó, là hành vi tuyệt đối không khôn ngoan chút nào!

“Nếu để người kia rơi vào tay anh, anh tính làm thế nào?” Cô đưa ra giả thiết vấn đề.

Trương Triệt Nhất chậm rãi ngẩng đầu lên, lộ ra nụ cười dã man. “Tôi sẽ rút gân hấn, lột da hấn, chặt xương cốt hấn rồi ném vào lửa làm cùi đốt.”

“Tôi nghĩ, làm cùng với loại tiểu nhân đó không có lợi, không bằng anh cùng tôi hợp tác.” Cô nhẹ nhàng đứng dậy, đi đến bên cạnh hấn, đối với hình ảnh đầm máu trong miệng hấn không đáng bình luận, nhưng thực ra lại hứng thú bùng bùng.

Thời gian này tuy cô giống như bọt biển, cố gắng hấp thu tìm hiểu các loại thông tin về “Phúc Nhĩ Ma Sa”, nhưng lại chưa bao giờ mở miệng đề cập đến chuyện hợp tác, chính là vì chờ thời cơ thích hợp.

Mắt đen nhú lại, bắn ra ánh khó hiểu.

“Tôi từ chối.”

Phản ứng như dự kiến.

Thư Mi bảo trì mỉm cười, ngược lại nhắc nhở bản thân, chỉ cần thuyết phục hấn gật đầu, một lượng tiền lớn đang đợi cô.

“Xin hỏi, anh chỗ nào có ý kiến?” Cô nhẫn nhịn hỏi.

“Toàn bộ.”

“Trên bản kế hoạch viết rất rõ ràng ——”

“Tôi không có xem.” Hấn chỉ thùng rác. “Tất cả đều ném vào đó”

Cô hít sâu một hơi, hai tay trong váy nắm thành quyền. “Anh hấn là biết, hai công ty mà hợp tác thì chỉ có lợi, không có hại.”

“Tôi biết.”

“Vậy ——”

“Không.”

Thư Mi dùng sức cắn đôi môi đỏ mọng, nhìn xuống con giận đang bốc lên, kiềm chế không lao ra ngoài tìm bữa để trở về đập cái đầu cứng như đá của hấn. Được rồi, nếu dùng lý, dùng lợi đều không có hiệu quả, âm điệu cô mềm nhũn, ý đồ dùng tình cảm.

“Anh trai ——”

“Anh trai tôi đây, mười lăm năm trước thiếu chút nữa bị cô hạ độc chết.” Đối với chuyện này, hấn vẫn nhớ mãi không quên.

“Lăng Vân cùng Hường Cương cũng đã đồng ý rồi.”

“Tôi cũng là cổ đông, chuyện này cũng cần phải hỏi ý tôi.”

“Anh rốt cục có điều kiện gì?” Cô nắm tay, khoanh tay lại, tức giận lườm hấn.

Trương Triệt Nhất nhe răng cười, cũng khoanh tay, đầu dựa vào sau. “Tôi không muốn cùng một con nhóc nói dối hết lần này đến lần khác đàm phán điều kiện.”

“Mất anh mù sao? Tôi đã trưởng thành rồi!” Thư Mi hỏn hển nói, đôi mắt hạnh vừa to vừa sáng trừng hấn.

Mắt đen thâm u, chậm rãi nhìn theo khuôn mặt tức giận mà hồng nhuận của cô, lướt qua bả vai mảnh khảnh, tới trước bộ ngực sữa mê người kia thì dừng lại, ánh mắt dần chuyển sang ý vị thâm nung, có sự thương thức của một người đàn ông đơn thuần.

“Nhìn ra được.” Thanh âm hấn không hề lạnh như băng, cũng không rít gào tức giận, nhưng lại nguy hiểm làm cô hô hấp khó khăn.

Cảm xúc nữ tính nào đó, yên lặng chạy lên não, cô theo bản năng tránh đi ánh nhìn chăm chú vô lễ kia, hơi nghiêng mình, thậm trí còn vụng trộm cúi đầu

nhìn quần áo, tự hỏi có phải chỗ nào nút áo chưa được cài, làm cho hắn nhìn thấy chỗ nào không nên nhìn —

“Anh là đối nhân không đối sự (tựa như nhìn người không nhìn việc)?” Thư Mi tỉnh táo lại, khuôn mặt đỏ ửng thùy chung khó có thể rút đi, ánh mắt hắn khác xa so với khi tức giận, càng làm cho cô kiêng kị.

“Đúng.” Trương Triệt Nhất duỗi tay vuốt cằm, hào phóng thừa nhận, môi mỏng cong lên, mỉm cười với cô.

Cô nhớ rõ nụ cười đó! Năm đó, khi hắn chính huấn luyện viên của đối phương khóc đến thất thanh, sẽ lộ ra nụ cười kiểu này.

Các loại cảm xúc trong đầu trộn lẫn với nhau, Thư Mi ngược lại dần tỉnh táo, cô ngửa đầu nhắm hai mắt lại, liên tiếp hít hơi, đôi tay nắm thành quyền một chút rồi lại thả ra.

Cô từ nhỏ đã cả gan làm loạn, lại thông minh hơn người, trải qua mấy năm kinh nghiệm trên thương trường, càng làm cho cô có được sự tự tin. Trương Triệt Nhất trước mắt, tuy hơi khó giải quyết một chút, nhưng là không đủ để cô phải gờ tay đầu hàng

Sau một lúc, cô nhìn về phía hắn, tuyệt chiêu nụ cười thiên sứ lần nữa xuất chiêu.

“Không ai có thể cự tuyệt tôi.” Cô ngọt ngào mỉm cười.

“Bọn họ sẽ bị cô hạ độc chết sao?” Hắn châm chọc hỏi.

Hai người nhìn chằm chằm đối phương giằng co không thôi, không ai chịu nhượng bộ, vẫn phong yên tĩnh nhưng lại có sóng ngầm mãnh liệt, trong không khí gần như có thể thấy mùi thuốc súng nồng nặc.

Tốt, nếu hắn bắt nạt, vậy đừng trách cô bất nghĩa. Ở nước ngoài nhiều năm như vậy, tính tình ác liệt của cô chính là được che dấu rất khá, nhưng không có nghĩa sẽ biến mất, ngược lại theo năm tháng thử thách, chỉ cần tùy tiện động não, có thể nghĩ ra hàng trăm biện pháp khiến hắn gật đầu đồng ý.

Cô chính là không tin, bản thân lại không thể thu phục được tên đàn ông ngoan cố này!

Nụ cười trên đôi môi đỏ mọng càng ngọt càng đẹp hơn, ánh sáng trong mắt cũng trở nên sáng hơn, hưng phấn hơn, rất giống một con sư tử từ cái nhìn trúng con mồi. Cô nhìn chằm chằm hắn, thầm đọc tuyên ngôn khai chiến ở trong lòng —

Trương Triệt Nhất à Trương Triệt Nhất, chúng ta hãy chờ xem!

Bạn đang đọc truyện *Tương Tư Cơm Nấm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6

Trời nắng nóng nực.

Vừa ra khỏi cửa hàng tiện lợi, hơi nóng liền xông đến, Thư Mi tay trái cầm túi trứng gà, tay phải xách đồ uống lạnh mới mua, đôi má phẫn hồng nhuận, hấp thu một chút sự mát mẻ.

Trung tâm Đài Loan những ngày mùa hè, nóng bức khiến người ta khó có thể chịu được, tiếng ve kêu chi chi, tựa hồ càng làm cho không khí trở nên oi bức, rồi Đài Loan nhiều năm, cô hình như đã quên, mặt trời lúc này nóng đến cỡ nào.

Cô đi ven theo vỉa hè, thật cẩn thận tránh ánh mặt trời, thẳng đến khi qua ngã rẽ, mới không cam tâm tình nguyện đi xuống đường nhựa, một đầu đứng dưới đường kẻ cho người đi bộ, nhận cái nắng như thiêu đốt của mặt trời.

Hôm nay là ngày đại thọ 60 năm của Trương Chấn, ông không muốn làm quá phô trương, chỉ mời hơn chục bạn bè thân thích, làm hai bàn đồ ăn ngon ở nhà chúc mừng. Di Lâm chuẩn bị riêng nồi bún móng giò, nấu đến một nửa, mới phát hiện trứng gà đã sớm dùng hết.

Thư Mi xung phong nhận việc, gánh vác nhiệm vụ này, ra ngoài mua trứng gà, thuận tiện qua cửa hàng tiện lợi dùng máy fax, gửi một ít tư liệu báo cáo tiến độ sang cho xí nghiệp Lam thị bên Mỹ, không muốn cậu của cô thân là tổng tài phải kiên nhẫn chờ lâu.

Dựa theo kinh nghiệm trước đây, một dự án hợp tác mất hơn bảy, tám tháng là chuyện bình thường, nhưng mà, địa điểm lúc này lại là trấn nhỏ hẻo lánh cô từng sống, tâm tình của cô có chút khác biệt, sâu trong trái tim nơi bí mật nhất, trở nên mềm mại hơn.

Cô từng ở chỗ này mấy năm, mỗi cảnh vật mắt nhìn đến có chút giống như đã từng quen biết, đều gọi lên cho cô không ít kỉ niệm.

Có kỉ niệm ấm áp làm cô không tự chủ mỉm cười; Có kỉ niệm lại làm cô sợ hãi run rẩy không thôi.

Không được, vật đổi sao dời (việc đã qua, hoàn cảnh cũng khác), cô không nên nhớ lại chuyện hồi đó! Tên kia sớm đã bị cô dùng kế đá vào tù, không thể có cơ hội tìm đến cô —

Đèn đỏ trước mặt nhấp nháy, rớt cục chuyển sang xanh, Thư Mi bước trên đường vạch kẻ cho người đi bộ, tạm thời bỏ qua bóng ma trong lòng.

Tiếng ô tô gào thét từ xa xông đến, cô theo bản năng quay đầu nhìn, rõ ràng phát hiện, chiếc xe kia chỉ còn cách giao lộ hơn 10m, nhưng tốc độ không chậm lại chút nào, ngược lại như nhìn trúng con mồi, đột nhiên tăng tốc, lao thẳng tới chỗ cô —

Ông trời, tên điều khiển xe này muốn gây tai nạn chết người sao?!

Nguy cơ áp sát, chất adrenalin nhanh chóng trào ra, Thư Mi hai tay ném túi trứng gà, đồ uống lạnh tất cả đều không cần nữa, chống đỡ hai chân như muốn nhũn ra, xoay người chạy về phía vỉa hè.

Ngay khi cô vừa lao vào vỉa hè trong nháy mắt, chiếc xe hơi mạo hiểm lướt qua, chỉ kém mấy cm sẽ làm cho đôi chân cô thiếu đi một đoạn, lực va chạm thật lớn, thậm chí đánh đổ mấy cái xe máy đang đỗ sát vỉa hè.

Thẳng đến khi xảy ra chuyện lớn, chiếc xe hơi mới ngừng lại, tiếng động rất lớn, kính động mấy nhà của ngã tư hai bên đường, rất nhiều người lao ra cửa, muốn xem rốt cục xảy ra chuyện gì, cũng có chủ xe nhìn thấy cái xe yêu dấu của mình bị đổ xuống, lập tức chửi ầm lên.

Thư Mi kinh hồn đồ đốc, miễn cưỡng ngẩng đầu, chỉ nhìn thấy sau cửa kính màu xanh thẫm của xe có bóng người chớp lên, hình như đang cúi đầu, xác nhận an nguy của cô.

Một trận lửa giận mạnh mẽ bốc lên, cô tức giận tới mức trước mắt xuất hiện một mảnh đỏ.

“Anh lái xe kiểu gì thế? Chẳng lẽ đèn xanh hay đỏ cũng không phân biệt được à?” Cô xông lên, phần nộ đánh mạnh vào cửa kính xe. Toàn bộ lễ nghĩa đã quên hết, giờ phút này cô kích động đến mức muốn kéo đối phương ra, hung hăng đánh cho một trận.

Tình huống vừa rồi quá mức nguy hiểm, nếu không phải cô tránh nhanh, khẳng định đã bị đâm nát người rồi!

Người phía sau cửa xe không phản ứng, ngay cả lời giải thích cũng không thêm nhỏ ra, cứ vậy đạp ga bỏ đi luôn, trước sự căm tức của cô mà tăng tốc chạy, nhanh chóng khỏi hiện trường vụ án.

“Đáng giận!” Cô xiết chặt nắm tay, không thể tin được đối phương lại tởm tệ đến mức đó. Nếu cô không tránh kịp, bị đâm ngã, đối phương nói không chừng còn có thể quay xe đâm cô thêm phát nữa, hoàn toàn giết người diệt khẩu.

“Cô có sao không?” Một vị thiếu phụ (phụ nữ có chồng) che ô đang ten, tiến đến quan tâm hỏi han, ánh mắt nhìn cô có vài phần mỉm cười cùng hứng thú dạt dào.

Thư Mi lúc này mới phục hồi lại tinh thần, vội vàng thu lại bức tức, chỉ sợ đáng vẻ như bão nổi vừa rồi đã dọa sợ vị thiếu phụ xinh đẹp trước mặt.

A, hình tượng! Cô phải duy trì hình tượng!

Cô xấu hổ ho nhẹ hai tiếng, nâng tay sửa lại mấy sợi tóc hỗn độn trên trán. “À, tôi, tôi không sao —” Cô lắc đầu, ảo não nhìn lại chỗ giao lộ.

Xong rồi, túi trứng gà kia đã sớm vỡ hết, bởi sức nóng trên đường nhựa mà bị rán thành trứng ốp lếp. Xem ra trong món bún móng giò đêm nay, nhất định là không có trứng mặn rồi!

Bên cạnh thiếu phụ còn một cô bé 5 tuổi, khuôn mặt tinh xảo xinh đẹp như thiếu phụ vậy, nhất là cặp mắt ngập nước kia, rất ưa nhìn.

Lúc này, cặp mắt xinh đẹp kia, đang nhìn chăm chăm đầu gối cô.

“Mẹ, di ấy bị chảy máu.” Thanh âm bé nhỏ nhỏ, bàn tay non mềm kéo váy mẹ.

Thư Mi lúc này mới cảm nhận được dưới đầu gối truyền đến một trận đau đớn như bị lửa đốt, cô mỉm cười cảm kích nhìn cô bé, rồi cúi đầu nhìn, quả nhiên thấy máu tươi đã nhiễm đỏ đầu gối.

Đáng chết, chờ cô tra ra thân phận cái tên xấu xa kia, không thể không tố cáo hăng lên tòa!

Vài thanh niên trẻ tuổi cường tráng xắn tay áo đi tiên phong xếp lại xe máy. Mọi người bắt đầu tụ họp lại đây, chụm đầu ghé tai bàn luận, có người đã nhìn thấy biển số xe, chuẩn bị đi thăm dò rõ ràng, rốt cuộc là người nào điều khiển lại ác liệt như vậy, dám gây chuyện rồi chạy.

Thiếu phụ thu lại ô, từng cử chỉ động tác đều tao nhã mà lịch sự. “Bên cạnh có bệnh viện, tôi giúp cô đi bôi thuốc, sau đó đưa cô về!” Cô ấy đề nghị, còn vờn bàn tay nhỏ bé, kiên trì muốn giúp đỡ.

“Không cần phiền toái, tôi có thể tự đi —” Thư Mi uyển chuyển từ chối ý tốt, không nghĩ tới đôi tay nhỏ bé ôn nhu, lại có thể mạnh mẽ như thế, cô không thể giãy ra, chỉ có thể ngoan ngoãn bị nâng từng bước đi tới bệnh viện.

Thiếu phụ có má lúm đồng tiền như hoa, thanh âm ôn hòa dễ nghe.

“Đừng khách khí, tôi và Trương Triệt Nhất là bạn bè cũ.” Cô thân thiết tự giới thiệu, vẻ mặt xinh đẹp dưới ánh mặt trời lại càng tỏa sáng. “Tôi là vợ Lăng Vân, Dương Oa Oa.”

Thư Mi được Oa Oa đỡ, từng bước từng bước từ bệnh viện về nhà, thời tiết nóng bức, sớm đã chưng nường cô đến toàn thân đỏ mồ hôi đầm đìa.

Lăng Linh nhu thuận đi đằng trước, thay các cô mở cửa, giống ong mật bé nhỏ chỉ đường, bên cạnh các cô vòng trước vòng sau. Chỉ là, vừa nhìn thấy giá sách bên trong, trọn bộ bách khoa tiếng Hán, bé lập tức giống như bị điểm huyết, đứng trước giá sách không nhúc nhích.

Sau một lúc lâu, bé quay đầu, lộ ra ánh mắt chờ mong. Tuy rằng còn chưa biết chữ, nhưng bé rất thích đồng thư (dạng như sách thiếu nhi ấy), yêu thích không buông tay với những thứ màu sắc tươi sáng hình ảnh xinh đẹp.

“Cháu có thể lấy ra xem.” Thư Mi gật đầu, nếu là Kha Tú Quyên yêu thương trẻ nhỏ, tận sức cho nền giáo dục trẻ thơ ở đây, cũng sẽ vui vẻ đồng ý.

“Cám ơn ạ.” Lăng Linh nhu thuận nói lời cảm ơn, đầu tiên lấy khăn ra lau tay, rồi mới đến giá sách, lấy ra một quyển đồng thư, ngồi ở trên sofa bắt đầu lật xem.

“Trong nhà không có ai sao?” Dương Oa Oa hỏi, cho Thư Mi ngồi xuống trước, rồi đi một vòng quanh phòng, nhưng không nhìn thấy ai.

“Lúc tôi ra ngoài, di Lâm còn ở nhà, chắc là đã ra ngoài rồi!” Cô yên lặng đoán, di Lâm chắc không kiên nhẫn chờ được, nên chắc ra ngoài tự mua thức ăn.

Thời tiết càng lúc càng nóng, ngoài cửa sổ ve kêu chi chi, Thư Mi khẽ than một hơi, suy nghĩ về vết thương trên đầu gối.

Miệng vết thương không sâu, nhưng chỉ khừ trùng qua, cũng không có băng bó. Tuy rằng bác sĩ đã dặn, miệng vết thương tốt nhất không nên đụng nước, nhưng trải qua một hồi đi đi lại lại, mồ hôi sớm đã thấm ướt hết quần áo, loại cảm giác dính dính lại nóng bức này, làm cô trời sinh thích sạch sẽ thực khó chịu.

Hô, chuyện này, cô chịu không nổi!

“Oa Oa, hai người cứ ngồi nhé, tôi phải đi rửa ráy một chút.” Cho dù không thể thoải mái tắm rửa một cái, cô cũng muốn lấy khăn mặt lau mồ hôi trên người, rồi gội đầu thật sạch, gột rửa một thân nóng nực.

“Cô bị thương, đại khái có chút không tiện, có cần tôi giúp không?” Oa Oa khẽ nháy mắt, thân mật đưa ra đề nghị, giọng nói ôn hòa dễ nghe, giống chồng là Lăng Vân, có ma lực trấn an người khác.

“Không cần đâu.” Thư Mi mỉm cười, chân thấp chân cao đến phòng tắm, khăn cấp cời bộ quần áo ẩm ướt.

Ánh nắng xuyên thấu qua thủy tinh trong suốt, rơi vào trong phòng tắm, da thịt cô mềm mại lỏa lồ, vắt khô khăn mặt, ở dưới ánh mặt trời chà lau một thân đầy bụi và mồ hôi. Đến khi lau hết người, cô mới cời bỏ dây cột tóc, nhẹ nhàng lắc đầu, mái tóc đen mượt như thác nước, nháy mắt xỏa tung trên vai.

Cô xoay người trước bồn rửa mặt, trước vốc nước làm ẩm tóc, rồi mới đổ dầu gội ra, trước tiên xoa trong lòng bàn tay, rồi cẩn thận gội đầu.

Thẳng đến lúc gội xong, cô mới phát hiện, dầu dưỡng tóc đã dùng hết. Quần áo vừa mới cời ra, sớm bị cô ném vào thùng đồ giặt, mà trong phòng tắm lại vừa vặn không có khăn, cô cũng không thể trần trụi thế này mà đi ra ngoài đi?

Ai a, thật sự là không xong, cô vẫn phải phiền đến Oa Oa rồi!

Thư Mi mang theo xin lỗi tới cửa, kéo rèm trúc phòng tắm. “Oa Oa.” Cô kêu.

“Uh?” Thiếu phụ ngồi trên ghế sofa ngẩng đầu.

“Thực xin lỗi, cô làm ơn đến phòng tắm bên, lấy hộ tôi dầu dưỡng tóc, tôi hiện tại — không có cách đi ra phòng tắm được.” Cô cười trừ, bởi vì xấu hổ mà mặt đỏ bừng.

“Tiện tay thôi mà.” Oa Oa tốt tính nói, sang phòng tắm bên cạnh lấy lọ dầu dưỡng tóc, tự nhiên như ở nhà mình. “Cô cần gì cứ việc nói!”

Dầu dưỡng tóc theo góc khe cửa đưa vào, Thư Mi cảm kích tiếp nhận, thì thảo nói cảm ơn, xoay người về bồn rửa mặt, bóp dầu dưỡng tóc thoa lên mái tóc đen nhánh.

Ai, cô thật sự mất mặt mà, ngay cả loại chuyện này đều phải phiền toái người ta!

Khi Thư Mi đang bận rộn trong phòng tắm, Oa Oa đi tới phòng khách, đột nhiên nghe thấy tiếng động trong đình viện. Cô cảnh giác quay đầu, một thân ảnh cao lớn đập vào mắt, trong mắt hiện lên ánh cười.

Cô xoay người, nhìn Thư Mi bởi vì sơ sẩy mà quên che cửa phòng tắm, lại nhìn người đàn ông trong đình viện, trong đầu hiện lên lời dặn của chồng —

Một chủ ý nhanh chóng hình thành, cô đè thấp thân mình, chạy đến phòng khách, dẫn luôn cả con gái tay còn đang cầm sách, tiếp theo bàn chân trượt xuống, vụng trộm chuồn ra cửa sau của nhà họ Trương.

Trong đình viện truyền đến tiếng nước, tiếp theo là tiếng mở cửa, tiếng bước chân cực kỳ trầm nhỏ, ở phòng trong chậm rãi đi tới, — thẳng đến khi đến trước cửa tắm, tất cả đột nhiên yên lặng.

Thư Mi đầu đang đầy dầu dưỡng tóc, căn bản không phát hiện, ngoài cửa đang có người nhìn. Cô đè thấp đầu, chiếc lưng mảnh khảnh cong đến một độ cong xinh đẹp, dùng nước tẩy đi dầu thoa trên tóc.

Nước ấm không ngừng chảy xuống, thấm vào trong mắt, tầm mắt của cô bị che, cô nhắm mắt, tay vung loạn, lại thủy chung không tới cái khăn mặt, thế này mới nhớ đến, khi đi vào phòng khách, hình như thấy di Lâm phơi khăn đã được giặt ở ngoài, tất cả đều được xếp ngay ngắn để ở trên bàn.

“Làm ơn đưa tôi cái khăn mặt.” Cô không tìm nữa, nhắm chặt hai mắt, sờ soạng đi đến trước cửa, lại lần nữa mở miệng cầu cứu Oa Oa, trong lòng hạ quyết tâm, đêm nay thế nào cũng phải gọi điện thoại, báo cho trợ lý bên Mỹ, ký gửi một bộ đồng thư đến Đài Loan, báo đáp sự chăm sóc của mẹ con họ với cô.

Cạch một tiếng, cửa phòng tắm hoàn toàn bị đẩy ra, một cái khăn mặt rơi xuống đầu.

Thư Mi hoảng sợ, đôi vai mảnh khảnh co rút lại, không nghĩ tới Oa Oa lại xông vào, lo lắng có phải bản thân lại gây phiền toái hay không, làm đôi phương cảm thấy không kiên nhẫn.

“Cám ơn.” Cô xấu hổ nghiêng người, dùng tốc độ nhanh nhất lau khô tóc cùng khuôn mặt nhỏ nhắn, sau đó kéo khăn mặt, nghĩ sẽ “uyên chuyển” nói với đối phương, là không có thói quen để người khác “thường thức” mình trần truồng —

Vừa quay đầu lại, cô liền cứng người.

Người xâm nhập phòng tắm, không phải Dương Oa Oa, mà là Trương Triệt Nhất. Hắn chính là ở kia, khoanh hai tay, ánh mắt sáng quắc nhìn cô, đôi mắt đen lợi hại kia, không sai nhìn thân hình xinh đẹp của cô.

Càng tệ hơn là, hắn cũng không mặc quần áo!

À, chính xác một chút mà nói, hắn toàn thân trần trụi, chỉ mặc một cái quần lót màu trắng hình viên đạn, đáng vẻ giờ phút này, càng gọi cảm khác xa so với mấy cái tấm ảnh chụp nửa thân trần mà năm đó giúp cô kiếm no túi tiền kia. (Edit bởi Diễn đàn Lê Quý Đôn). Càng tệ hơn là, hắn thật sự quá mức “thiên phú dị bẩm”, khối vải mỏng mảnh kia, căn bản không che đậy được cái gì đó. Mà “cái gì” đó, nguyên nhân bởi vì cô vô tâm “diễn xuất”, mà trở nên “hùng tráng uy vũ” hơn —

Rầm rầm oanh!

Trong đầu cô, từng đóa — từng đóa hoa lửa nổ tung, như gặp phải oanh tạc, sự thông minh tài chí bị nổ chỉ còn lại một màu trắng xóa, từng sợi tóc đến gót ngón chân, mỗi tế bào toàn bộ đều hóa thạch.

Sau vài giây, cô mới giật mình tỉnh lại, ý thức được bản thân đang trần trụi.

“A!” Thư Mi hô nhỏ một tiếng, lấy khăn mặt lung tung muốn che lấp cảnh xuân đã sớm bị hắn nhìn hết.

Người này hết lần này đến lần khác bụng dạ khó lường, chọn ngay cái khăn mặt nhỏ nhất đưa cô, cô cố gắng muốn che, nhưng là che được bộ ngực sữa tròn trịa, đôi chân mềm mại lại bị lộ; Che được dung mạo con gái giữa hai chân, thì nụ hoa đỏ bồng trên bộ ngực sữa đã bị hắn nhìn rõ ràng.

Cô ở thế khó xử — không, là từ trên xuống dưới đều khó xử, xấu hổ lo lắng, muốn kiếm cái động chui vào, hoặc là dùng cái đầu cứng xông đến, đâm mù mắt hắn tại trận!

Ông trời, hắn đã đứng đó bao lâu rồi? Hắn nhìn bao lâu, lại nhìn bao nhiêu rồi?

Ô ô, xong đời, cô lúc này căn bản không hề phòng bị, đưa lưng về phía hắn gồi đầu, khẳng định tất cả đều bị nhìn hết trơn !

“Anh, anh, sao anh lại ở chỗ này?” Cô lắp bắp chất vấn.

Về kì dị trong mắt đen chớp động, hắn như cơn mây rậm, chậm rãi nhìn ngắm da thịt cô vì xấu hổ mà đỏ lên.

“Tôi vì sao lại ở chỗ này, em không phải hẳn rất rõ ràng sao?” Hắn thấp giọng trả lời, thanh âm thô ráp như thiếu bình tĩnh, từng tiếng gần như đinh lửa, làm nhiệt độ phòng tắm đột ngột lên cao.

Rõ ràng cái gì? Thư Mi tròn to mắt, không thể tin nhìn hắn.

Cô căn bản không hiểu làm sao, không rõ vì sao người ngoài cửa, đột nhiên từ Dương Oa Oa vô hại, biến thành Trương Triệt Nhất mười phần tính xâm lược.

Mặt đỏ bừng, hiện lên vẻ mặt hoang mang, cô há mồm còn muốn hỏi, lại kinh ngạc phát hiện, hần đột nhiên bước đi, đi tới phía cô.

“Chờ, đợi chút, anh, anh, anh anh anh anh, anh làm gì ——” Cô không có cơ hội nói hết.

Trương Triệt Nhất hung mãnh kéo cô vào trong lòng, đem ôm cô rất nhanh, thân hình trần trụi của cô, gần như chui vào trong cơ ngực rắn chắc của hắn.

“Anh ——”

Lời mắng cùng cầu cứu chưa kịp phun ra khỏi đôi môi đỏ mọng, môi mọng nam tính cực nóng của hắn đã áp lên, lưỡi nóng chui vào trong miệng cô, làm cảm chiếm hữu sự non mềm, nuốt hết lời nói của cô.

Nụ hôn nóng mà kích tình, kịch liệt giống như thiên lôi đánh ra lửa lớn.

Thư Mi muốn gầy dựa, những ngón tay nhỏ nhắn như cây hành, vừa cào vừa cẩu trên tấm lưng cơ bắp của hắn, thủy chung không ngăn được hắn.

Hắn làm càn mãnh liệt, chi phối thân hình yếu đuối của cô, bàn tay to thô ráp hoạt động trên cơ thể mềm mại, bao lại nơi non mềm đầy đặn của cô, âu yếm xoa lấy, khơi ra kích tình khó nói nên lời.

Từng đợt sóng tình dục mãnh liệt tràn đến, nụ hôn hắn như lửa, cùng với sự âu yếm càn rỡ, hòa tan lý trí của cô, trở nên mềm mại như kẹo mạch nha.

Cô là cô gái trưởng thành xinh đẹp, đương nhiên từng hôn qua đàn ông, nhưng chỉ là qua loa, cùng Trương Triệt Nhất hôn lại nóng bỏng đến từng góc, giống như nước lọc cùng rượu mạnh, căn bản không thể bằng được. Đàn ông khác hôn, cô có thể thờ ơ, mà hắn hôn, khiến cô mê mẩn cùng ngày ngất.

Thư Mi đã quên hắn có bao nhiêu đáng giận, có bao nhiêu ngang ngược, cô thậm trí đã quên đi sự khiếp đảm của con gái cùng rụt rè, bàn tay mềm mại nhỏ bé, chủ động vòng qua cổ hắn, hành động trực trác, bị hắn dụ dỗ, thừa đáp lại nụ hôn của hắn.

Cái khăn mặt nhỏ kia, trong lúc hôn cuồng nhiệt đã bị Trương Triệt Nhất dễ dàng bỏ ra, thân hình mềm mại trắng nõn, hoàn toàn lộ ra trong tầm mắt khát vọng của hắn.

“Em thật đẹp.” Trương Triệt Nhất tựa vào gáy cô nói nhỏ, hô hấp nóng rực, dẫn đến một trận tê dại, thân hình mềm mại chưa trải qua tình dục bao giờ, miễn cảm lại run rẩy, nụ hoa mềm mại đầy đặn, đã lặng lẽ đứng thẳng lên, giống như đang chờ hắn tiến thêm bước nữa.

Cô bị hôn đến toàn thân yếu đuối, mơ màng chìm đắm bị hắn ôm đi về phòng ngủ.

Bỏ qua một bên đủ loại tính xấu của Trương Triệt Nhất, cô kỳ thật nguyện ý thừa nhận, người đàn ông này có sức hấp dẫn mãnh liệt, tầm mắt của cô, dù vô tình hay cố ý đánh giá hắn, trừ bỏ vất hết óc muốn tìm ra cách hợp tác dự án thành công, về phương diện khác, cũng là tham lam nhìn về rắn chắc nam tính đầy sức mạnh của hắn.

Cô đối với chuyện tình dục quá mức xa lạ, không thể phán đoán, bản thân có khát vọng với người đàn ông này hay không, chỉ biết rằng bộ phận nữ tính nhất kia, dưới ánh mắt của hắn, cảm nhận được cái gì đó kì dị xôn xao ——

Trương Triệt Nhất một phen đặt cô lên cái giường gỗ lim rộng lớn, thân hình cao lớn ngấm đen, có mưu đồ tới trên người cô, giọt nước ven theo đường cong khuôn mặt như được đúc tạc của hắn, từng giọt từng giọt rơi trên da thịt cô. Mỗi một giọt nước, đều dính lấy nhiệt độ, hương vị của hắn; Mỗi một giọt nước, đều làm cho cô run rẩy không thôi.

Môi mọng tiếp tục chạy xuống cổ cô, một bên hôn, một bên dùng râu lông thưa thưa mà sát cổ cô, cô thần hồn điên đảo, căn bản không thể tự hỏi, chỉ có thể mặc hắn âu yếm, hoang mang mà mê loạn khẽ rên.

Tiếng nam tính trầm thấp, không ngừng quanh quẩn bên tai cô, không có rít gào đầy mùi thuốc súng như ngày thường, ngược lại tuyệt đến nỗi làm cho cô toàn thân nóng lên. Cô ngây ngốc nghe dụ dỗ, đáp lại tiếng nói nhỏ của hắn, e lệ nhìn hắn tách hai chân nhỏ của mình ra, ngón tay ngấm đen cùng da thịt trắng nõn, tạo nên sự đối lập mãnh liệt.

Lý trí đột nhiên xông vào, xuyên thấu sương mù kích tình, Thư Mi đột nhiên tỉnh táo lại, rõ ràng phát hiện, bọn họ —— bọn họ —— bọn họ ——

“Dừng tay!” Cô run rẩy kịch liệt, giống như bị bỏng, dùng hết sức lực còn lại, hai tay chống đỡ, thân mình xoay loạn xạ, thừa dịp hắn không phòng bị, thùng thùng thùng lăn xuống giường.

Trương Triệt Nhất bị đẩy nằm ngửa ở trên giường, hần nhẵn mảy, trong mắt còn sót lại một ít ánh lửa nhưng lóe sáng bức người.

Thoát khỏi nguy hiểm Thư Mi thờ dốc không thôi, cuộn ở góc, cuống quýt nhìn quanh tìm quần áo để che thân thể.

Cám ơn trời đất, trên cái giường gỗ lim, có cái áo sơ mi nam, cô vội vàng bỏ nhào tới ba chân bốn cẳng mặc áo sơ mi lên, mới miễn cưỡng che khuất cơ thể mềm mại.

“Trở về.” Trương Triệt Nhất chống lên thân hình to lớn, vươn tay về phía cô, kiên trì “không ngừng cố gắng”.

Con cừu nhỏ sắp đến miệng, lại dám chuồn mất từ trong lòng, hần nhẵn mảy, vẻ mặt khó chịu, dục vọng phía dưới vì cô mà nóng rực đau đớn.

“Đừng hồng!” Thư Mi nhanh thu lại cổ áo, âm thầm thấy may mắn vì thân hình hần cao lớn, áo somi cũng to vô cùng, mặc trên người cô như cái túi, vạt áo dài quá đầu gối, bao lại thân mình cô vì xấu hổ mà hồng nhuận không thôi. “Anh, anh, anh cái tên không biết xấu hổ, sao lại, làm sao ban ngày ban mặt — liền đùa giỡn con gái nhà lành?!” Cô đỏ mặt lên án.

Hần nhần mảy càng nhanh.

“Tôi không có.”

“Không có?!” Cô cắn môi đỏ mọng. “Anh vừa rồi rõ ràng —” Đáng giận! Người này không chịu thừa nhận?

Trương Triệt Nhất nhướng mày, ngồi ở trên giường, tầm mắt u ám nhìn khuôn mặt hồng nhuận của cô.

Mùa hè nóng bức khiến hần mất kiên nhẫn, về nhà tắm thay quần áo, không nghĩ tới lại gặp được cảnh đẹp như vậy. Đáng vẻ kia không hề phòng bị, thân thể trắng mịn mềm mại, làm đục vọng của hần giống như lửa bùng cháy lan ra đồng cỏ, không thể vẫn hồi.

Tuy rằng cô lấy sắc đẹp làm thủ đoạn, làm hần không thích chút nào, nhưng cô đích xác duyên dáng vạn người mê. Sau một chút lo lắng, hần quyết định nghe theo bản năng, “hào phóng” nhận sắc dụ của cô.

Không nghĩ tới mới chỉ nhấm nháp “món khai vị”, cô gái này lại dám đổi ý, đến lúc chạy thoát, còn ngược lại cắn hần một ngụm, lên án hần đùa giỡn con gái nhà lành?!

“Nếu em thấy buổi tối tốt hơn, như vậy, buổi tối lại đến đây lấy sắc dụ tôi.” Hần thực tế nói, sai bước xuống giường, từng bước một tiêu sái lại gần.

“Tôi đâu có sắc dụ gì anh?” Mắt cô tròn to, nhìn hần từng bước tới gần, cảm thấy da đầu bắt đầu run lên.

Hần hếch môi. “Em nếu không phải lấy sắc dụ tôi, thế làm gì mà cời hết quần áo, uốn éo trước mặt tôi —”

“Tôi nào có uốn éo?” Cô hồn hên biện giải. “Tôi là gọi đầu!”

Hai người một tiến một lùi, cố gắng cầm cự, bắt đầu dĩ trong phòng ngủ không gian có hạn, cô mới lùi vài bước, đã bị hần dồn đến bên tường, hơi thở nam tính đập vào mặt, bao phủ cô trong lòng hần.

“Gọi đầu?” Hần từ trên cao nhìn xuống cô, ngón tay được cắt gọt sạch sẽ mà nâng cầm cô lên, bắt buộc cô ngẩng đầu. “Nhưng mà, vừa rồi không phải em cũng rất xuất thân sao?”

“Tôi không có!” Cô mặt đỏ tai hồng phủ nhận, cái đầu nhỏ như cái trống bỏi lắc trái lắc phải.

Ông trời, hần nhất định phải dựa gần như vậy sao?!

Thư Mi chưa từng ở trước người đàn ông nào mà cảm nhận được sức mạnh cường đại như vậy. Mị lực nam tính của hần, xác thực không giống bình thường. Dưới ánh mắt hần, hai chân cô như mềm nhũn cả đi, gần như không thể chống đỡ cơ thể.

“Em không có sao?” Trương Triệt Nhất lạnh lùng cười một tiếng.

“Tôi đương nhiên không có —”

Lời nói trái lương tâm chưa hết, hần cúi đầu xuống, chuẩn xác tìm kiếm môi cô, quyết định lấy hành động thực tế làm cô nhớ lại.

Vài phút sau, khi hần chấm dứt nụ hôn, toàn thân cô đã muốn mềm nhuyễn nằm úp sấp xuống.

“Em không có?”

“Tôi không —”

Môi mọng lại tiến đến, nụ hôn lần này càng nóng, càng triệt để hơn.

“Em không có sao?”

“Tôi —” Cô thờ dốt, muốn mắng hần ti tiện, nhưng là khề nhếch môi lên chỉ có thể thờ gấp. Cô có lẽ nhanh mồm nhanh miệng, có lẽ buôn bán cao tay, nhưng gặp sự việc này, lại chỉ có thể liên tiếp run rẩy, một chút biện pháp cũng không có.

Trương Triệt Nhất lấy nụ hôn nồng nhiệt đánh hạ cô, dễ dàng ôm lấy thân thể cô, rồi lần nữa trở về chiếc giường gỗ lim, giống con sói hoang không có ý tốt, kiên trì muốn nuốt trôi con cừu nhỏ là cô.

Thân hình nam tính thân mật áp lên, trong lúc vô tình chạm đến đầu gối cô, đau đớn làm cô kêu ra tiếng.

“Anh làm tôi đau!” Thư Mi kêu, vùng đôi tay trắng, kháng nghị mãnh liệt đánh vào vai hần.

Trương Triệt Nhất vừa nhú mày, cúi đầu nhìn, sâu trong đôi mắt đen hiện lên một chút quan tâm, cùng lửa giận.

“Em chết tiệt lại làm cái gì rồi?” Hắn chất vấn, như phần nộ vì bảo bối ấu yếm bị tổn thương.

Cô tức giận lườm hắn một cái.

“Bị xe đụng phải!” Cô không cam lòng tình nguyện nói, đột nhiên cảm thấy thấy hoa mắt, hai cổ tay đã bị hắn một tay kiềm trụ, chặt chẽ đặt trên giường. “Trương Triệt Nhất, anh đang làm cái gì? Anh, anh. Ai a, anh, anh, anh không cần sờ loạn —— dừng tay —— dừng a ——” Cô chật vật trốn tránh, nhưng trốn không thoát tay hắn, da thịt non mịn đều bị hắn sờ soạng từ trên xuống dưới.

Xác định cô ngoài trắng da, những chỗ khác vẫn bình yên vô sự, tảng đá ép chặt trong lòng hắn như thế mới rơi xuống.

Cô gái nhỏ quý kẻ đa đoan này, có thể ngoài ý muốn tác động đến cảm xúc của hắn. Nhất là thời điểm thấy cô mạo hiểm, ngực đột nhiên co rút nhanh, giống như bị đánh mạnh một quyền vào ngực không thể hô hấp được.

Đối với hắn mà nói, chuyện thế này chưa từng có kinh nghiệm, mấy tuần gần đây, hắn càng căm ghét hơn trước, mắt kiên nhẫn, lý trí sớm đã chạy đi nghỉ phép, hắn xấu tính tra tấn nhóm nhân viên khiến họ khóc lo lắng muốn từ chức ——

Thư Mi nằm dưới thân hắn, bất an uốn éo người, mặt cô xấu hổ đỏ bừng như quả táo, thử vận vẹo thân mình muốn thoát khỏi sức nặng của hắn, cố gắng nửa ngày nhưng vô ích. Ông trời, hắn nặng như tượng đồng, hơn nữa cũng cứng như tảng đá.

“Anh còn chưa chịu rút xuống?” Cô kiềm chế thét chói tai, bị hắn ép tới không dễ chịu chút nào.

Hắn nhìn chòng chọc, mắt đen dừng lại trên mặt cô, như là đang tìm kiếm cái gì, suy tư cái gì. Ánh mắt kì dị kia, khiến toàn bộ da gà cô nổi lên, không tự chủ liên tưởng đến mèo vờn chuột.

Nhìn vẻ mặt của hắn, như đang lo lắng nên “xử trí” cô thế nào ——

Trong lúc Thư Mi đang khản trương đến muốn té xỉu, hắn đột nhiên cong môi cười, tiếp theo dịch chuyển cơ thể, bàn tay to đi xuống tách hai chân cô ra, cường ngạnh chen vào giữa.

“Từ thế này tốt hơn rồi.” Hắn thấp giọng nói.

Thư Mi hoài nghi bản thân xấu hổ sắp chết đến nơi!

Tốt?!

Tốt cái gì mà tốt? Bị đùa nghịch thành loại tư thế này, đầu hủ của cô đều bị hắn ăn sạch! Hắn không phải dị ứng với đầu sao? Vì sao đầu hủ của cô, lại có thể ăn một cách kinh khủng thế được?

“Anh không hiểu tiếng quốc ngữ sao? Tránh ra đi anh——” Cô kịch liệt giãy dụa, vọng tưởng muốn thoát khỏi áp chế của hắn.

“Không được cử động”

“Dừng hòng.”

Cô bỏ qua lời cảnh cáo, giống con tôm sống bị ném vào rượu, dùng hết sức xoay nhảy loạn xạ, nhưng lại phát hiện hành động như vậy, không nghi ngờ lại là đồ thêm dầu vào lửa.

“Buông.” Cô bắt đầu căng thẳng, yết hầu giống như bị một bàn tay vô hình bóp chặt, thanh âm không thể nào phát ra được, thân hình run rẩy như lá mùa thu rụng trước gió.

Vòm ngực nam tính rộng lớn trở thành nhà giam tạm thời của cô, Trương Triệt Nhất phóng đảng ở trên người cô, hô hấp nóng rực, chậm rãi lướt qua cổ, giống như đã thú ác ý trên đầu con mồi trước khi cắn.

“Em không chảy mồ hôi sao?” Trương Triệt Nhất đột nhiên dùng lưỡi dò xét, lướt qua cái gáy trắng nõn của cô, động tác hôn nóng bỏng này càng tuyệt hảo.

Thư Mi đầu tiên sợ tới mức toàn thân cứng ngắc, tiếp theo hít sâu một hơi, sau đó bắt buộc bản thân thả lỏng thân mình, giống như bông, mềm nhẹ ý ời trong lòng hắn.

Đầu hàng im lặng, làm ánh sáng trong mắt hắn càng sáng rực, lực kiềm chế cô cũng giảm đi chút ít ——

Tận dụng cơ hội!

Thừa dịp hắn lơ lửng phòng bị, Thư Mi nhìn chuẩn hướng, một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm, giống con thỏ nhỏ linh hoạt, nhanh như chớp chui qua dưới nách hắn, dùng tốc độ lửa đốt xông chạy tới phía cửa phòng, vọng tưởng muốn trốn một kiếp.

Chỉ là, ngón tay cô vừa mới xoay cửa mở ra, trên lưng liền đột nhiên căng thẳng, sức mạnh cường đại ôm trụ cô, tha cô đến giường.

Đường “thoát thân” được mở ra, nhưng cô lần nữa lại rơi vào ma chướng, chỉ có thể hai mắt lung tròng đăm lẹ nhìn cái cửa nửa mở, hoài nghi bản thân hôm nay khẳng định bị đại sắc lang này ăn tươi nuốt sống.

Hành động của cô đã vượt quá giới hạn làm bộ làm tịch, vẻ mặt tuyệt vọng kia không thể là giả bộ, đã ngoài ý muốn gọi lên chút thương cảm của hắn. Trương Triệt Nhất nhú mắt lại, thử cho lời cãi của cô tiến vào tai, đến lúc này mới bằng lòng tin tưởng, cô gái nhỏ nói dối hết lần này đến lần khác này lúc này đang nói thật.

Cô không phải không có cách, quyết định sử dụng sắc đẹp, mà là hắn xông nhằm phòng tắm mạo phạm người đẹp.

Tuy rằng sự thật đã rõ ràng, nhưng tư vị hôn cô, chết tiệt quá mức ngọt ngào, cho dù là hiểu lầm, hắn cũng không muốn dùng tay.

Hắn có thói quen muốn làm gì thì làm, căn bản không chấp nhận được người khác cự tuyệt. Huống hồ, hắn có thể trăm phần trăm xác định, cô gái nhỏ này xác thực rất hưởng thụ nụ hôn nồng nhiệt cùng âu yếm của hắn, chỉ cần kiên nhẫn cùng dụ dỗ, bọn họ có thể ——

“Anh chết tiệt tên vương bát đản, tôi không phải đã nói rồi sao? Tôi không lấy sắc dụ anh! Lúc trước nói thế, chỉ là muốn chọc giận anh.” Cô đánh mạnh hai vai hắn, cố gắng kéo ra khoảng cách, chỉ sợ hắn thi triển kỹ năng hôn tình xảo, đến lúc đó ý chí của cô, khẳng định sẽ rút một tiếng toàn chạy bộ đi nghỉ phép.

“Đúng không?” Hắn ôn hoà hỏi.

“Đúng!” Cô kích động kêu, bị hắn ngoan cố cùng tự cho là đúng, tức giận đến trước mắt biến thành màu đen.

Người đàn ông này mà hôn, sẽ làm cô kích tình mà tan thành bọt nước, mà tính cách ngang ngược của hắn, làm cô cực kì buồn bực muốn bóp chết hắn!

“Anh chính là xem cái ‘Không cần’ của con gái trở thành ‘Muốn’, cho nên bạn gái mới có thể chạy đi không chứa một móng.” Cô tức giận lên án, vịn vẹo quá khứ tình sử của hắn. “Anh căn bản không giữ được phụ nữ!”

Những lời này đối với một người đàn ông mà nói, chính là hoàn toàn vũ nhục.

Mắt đen nheo lại, bên trong chột hiện vẻ nghiêm khắc, dục vọng vốn đang rục rịch, đều bị tức giận bay đi, lòng bàn tay hắn ngứa ngáy, lại muốn “chăm sóc” móng nhỏ mượt mà của cô.

“Em nói lại lần nữa xem” Thanh âm hắn nguy hiểm như điểm báo cửa địa ngục chuẩn bị mở ra.

Tức giận vượt xa, cô dứt khoát bất cứ giá nào, cầm nâng lên, khó chịu trừng hắn. “Tôi có nói sai sao? Anh căn bản giữ ——”

Bên ngoài cánh cửa nửa mở kia có động tĩnh.

Thư Mi đột nhiên sùng sốt, trăm ngàn cái ý niệm giống như thác lũ, mãnh liệt mệnh mông dừng mãnh chảy vào trong đầu, suy nghĩ trong đầu cô thay đổi, quyết định cho tên đàn ông này chịu chút đau khổ, tức giận trên khuôn mặt mất hết, giống như ma thuật, lập tức trở nên ôn hòa.

“Ý em là, anh không thể mỗi lần đều nóng vội như vậy, vừa dễ thương (vũ khí thời xưa á) đã lên ngựa.” Cô cúi đầu bắt đầu từng bước. Khi cúi xuống như vậy, tầm mắt không cần thận đối diện với cái “súng” đang vận sức chờ phát động kia của hắn, mặt cô đỏ lên, vội vàng chuyển tầm mắt.

Bất thành linh chuyển biến, làm cho hắn nhún mày.

Mỗi lần?!

Cô thu lại cổ áo, dùng ngữ khí xấu hổ cùng e sợ tiếp tục nói hươu nói vượn.

“Con gái áy à, là muốn cẩn thận che chở, anh dịu dàng với em một chút!” Cô nhẹ giọng lời nói nhỏ nhẹ, quay tròn mắt, thỉnh thoảng lướt qua đầu vai hắn, nhìn hướng cửa, phảng phất mọi người tụ họp lại xem, đang thưởng thức diễn xuất của cô.

Hắn nháy mắt toàn thân trở nên cứng ngắc, ý thức được cô đang làm cái quỷ gì, hắn nheo mắt, rất thông thả, rất thông thả quay đầu.

Quả nhiên, cửa đã sém chặt ních khách không mời mà đến, tất cả đều tròn lớn ánh mắt, giống đang xem diễn, thưởng thức bọn họ thân mật “trình diễn tại chỗ”.

Bạn đang đọc truyện *Tương Tư Com Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Bên trong phòng tràn ngập sự yên tĩnh không được tự nhiên.

Cửa chật ních cả trai lẫn gái, già trẻ lớn bé, tất cả mười mấy người đều cổ vươ dài cổ, gian nan hoạt động thân mình, muốn ở chỗ không gian eo hẹp này cướp được “vị trí xem” tốt nhất. Chen chúc ngay hàng đầu, là A Gia mặc quần áo thoải mái, trên tay hấn mang theo túi nilon, tay cầm máy chụp ảnh, trung thực ghi lại tất cả trước mắt.

“Ai nha!” Thăng đến lúc này, Thư Mi mới phát ra một tiếng than nhẹ, như mới phát hiện trước cửa có người, thẹn thùng không thôi trốn vào chăn bông, dù là biểu tình hay là động tác, đều có thể gọi lên tưởng tượng vô hạn cho người bên ngoài.

Hê hê, cô muốn làm cho người ta hiểu lầm, hại Trương Triệt Nhất trăm lời không thể biện giải!

Cô là một cô nương hình tượng trong sáng thanh bạch, bị hấn kéo lên giường, chỉ cần ứng phó với câu hỏi của các vị trưởng bối, cũng đủ làm hấn đau đầu, nếu cô trợ giúp, bịa chuyện vài câu, không khiến hấn đưa tay đầu hàng mới lạ.

“À, dừng ngay chúng ta, các con chậm rãi làm việc, chậm rãi làm việc ——” Kha Tú Quyên phục hồi tinh thần đầu tiên, hai tay vung loạn, muốn đem toàn bộ nhóm hàng xóm đi ra ngoài, còn trong lòng ca ngợi Nguyệt lão linh nghiệm.

A, đi cầu Nguyệt lão quả nhiên đúng! Mới có ít ngày, sự tình đã có chuyển biến, xem hai người trẻ tuổi kia ôm nhau như bánh bột mì, nếu vào chậm vài phút, nói không chừng liền ——

Lại nói, Nguyệt lão này cũng quá lười biếng đi, tơ hồng thuận tay dắt một cái, giải quyết con trai con gái bà cùng một lúc luôn!

Nhóm hàng xóm, vốn đến nhà ăn thọ yến (tiệc sinh nhật), nào biết đâu lại gặp được một màn hết sức phấn khích này.

Tuy nói, bọn họ mới đến, chi tiết không nhìn được bao nhiêu, nhưng vừa nghe Thư Mi nhuyển ngôn kiều ngữ (chắc kiều lời nói mềm mại yêu kiều), bọn họ cũng nhìn ra một ít manh mối, đoán đôi nam nữ trẻ tuổi này, thừa dịp không có ai trong nhà, ở trong phòng làm chút “chuyện tốt”.

“Chắc chắn, A Nhất à, con không nên nóng vội thế chứ!” Trương Chân lắc đầu thở dài, không nghĩ tới con mình là thằng đàn ông không hiểu thương hương tiếc ngọc là gì.

“Thế nào nhì —— những người trẻ tuổi bây giờ, đều ——”

“Trước lên xe sau mua vé bỏ sung?” A Gia xen mồm, không lo nghĩ nhún nhún vai. “Thời đại tiến bộ thôi! Đây là trào lưu đương thời, đôi tình nhân nào còn chưa tiến vào lễ đường, liền trước đó ——”

Còn chưa nói xong, vài viên hạt dẻ luộc đồng thời đập vào đầu làm hấn mất nổ đom đóm, nghe răng trợn mắt vì đau.

“Thằng nhóc hỗn nhà cậu, không cần nói hươu nói vượn!”

“Đúng vậy, còn dám nói bậy, cẩn thận tôi lột da cậu.”

A Gia bưng cái đầu đầy u sưng bấu môi than thở, lui đến góc tường, oán hận khôn kể.

Ô ô, cho dù không đồng ý, vì sao lại động thủ đánh người? Hấn cũng không phải làm chuyện xấu, người vừa làm chuyện xấu vẫn còn ngồi trên giường kia, các trưởng bối thật bất công, như thế nào lại không chất vấn quản đốc?

Trương Triệt Nhất bị cô gái nhỏ hăm hại, trợn mắt lườm nhìn Thư Mi trong chăn bông chỉ lộ ra đôi mắt, hung tợn thưởng cho cô ánh mắt “em chết chắc rồi”.

“Toàn bộ đi ra ngoài.” Hấn nghiêng răng nghiêng lợi hạ lệnh đuổi khách, cố gắng khắc chế, mới có thể đem chữ “cút” kia biến mất, không làm mặt rống trước khi các vị trưởng bối thoát ra.

Thư Mi vô tội nháy mắt vài cái, không biết tình lại còn mỉm cười với hấn.

“Chúng ta đi ra ngoài, các con cứ từ từ xuống, vạn lần không cần gấp, đợi lát nữa khi rảnh rồi, nhớ đến phòng khách cùng mọi người thương lượng ngày.” Bác gái nhà Âu Dương cười lớn đến toét, thuận tiện nhún vai, thăm dò xung quanh xem chồng đang chen chúc ngoài cửa.

“Đúng vậy đúng vậy, chúng ta xem hoàng lịch trước đi!” Kha Tú Quyên mãnh liệt gật đầu.

“Hoàng lịch nhà bà để đâu?” Bà chủ văn phòng phẩm hỏi.

“Tôi đi tìm.” Di Lâm xung phong nhận việc, thành thành chạy đi lục tìm.

“Không cần, tôi có.” Lãng Lương Nguyệt Nga lên tiếng ngăn lại, từ túi lấy ra một quyển hoàng lịch không bao giờ rời người. “Ừm, tôi xem xem, mong tám tháng sau là ngày lành.”

Bà là bà mối trên trấn, nhiều năm vì hôn nhân đại sự trai gái trên trấn mà cố gắng, trong nhà một đồng tư liệu, bên trong là tài liệu về trai gái chưa kết hôn trong vòng trăm dặm. Bà chú ý Trương Triệt Nhất đã lâu, đã giới thiệu qua vài lần, nhưng nhà gái đều lấy lý do “tính cách không phù hợp” từ chối.

Ai, tên nhóc này đáng về xưng đầu, sự nghiệp đắc ý, nhưng tính cách kia thật sự làm cho người ta không dám lĩnh giáo, cho nên mới ở hội độc thân đến nay, chậm chạp không đi vào con đường hôn nhân. Hiện tại được rồi, nếu đã bắt được hai người trên giường làm loạn, bà thân là bà mối sẽ không bỏ qua cơ hội, nóng lòng bắt đầu tính toán, quyết tâm muốn kiếm được hồng bao, cùng cô dâu mới đưa làm đôi.

Trần nhỏ thực sự chất phác, tuy thời đại tiến bộ, nhưng truyền thống quan niệm cũ vẫn bảo thủ. Một đêm vợ chồng trăm ngày ân ái, nếu đã thử “hàng” đương nhiên phải phụ trách mua về rồi!

Lại nói, đôi trai gái này, trước kia là anh trai cùng em gái, qua mười lăm năm, thành trai lớn cùng cô gái nhỏ xinh đẹp, bất luận thế nào, cũng đều thấy cực xứng đôi.

Thư Mi chôn ở trong chăn cười trộm, không có ý thức đến, nhóm dài dòng, đã khởi động lực hành động tuyệt vời, trong thời gian ngắn nhất, đem hai người thành một đôi. Cô về mặt nghi hoặc, chậm rãi thò đầu ra, chớp mắt nhìn trái nhìn phải.

“Vì sao cần hoàng lịch?” Cô rất có tình thần học hỏi.

“Ai nha!” Lăng Lương Nguyệt Nga vẫy vẫy tay, lý giải cười. “Di biết, cháu là con gái, da mặt mỏng một chút, nhắc tới việc này, khó tránh khỏi cảm thấy ngượng ngùng. Ngoan, đừng e lệ, trai lớn cưới vợ, gái lớn gả chồng, đây là chuyện thiên kinh địa nghĩa.”

“Gả?” Cô không hiểu ra sao, hứng trí chinh sửa Trương Triệt Nhất tạm thời bị đánh gãy.

“Đúng vậy, hai đứa đều ở trên giường làm loạn rồi, chẳng lẽ còn không nghĩ kết hôn sao?” Bà mối liên tiếp lắc đầu. “Cháu đừng có bắt chước học cái kiểu người Mỹ, cái gì mà chủ nghĩa không kết hôn.”

Thư Mi lập tức từ trong chăn bông ngồi dậy, không nghĩ mới đùa vui một chút, lại ngoài ý muốn lau súng lửa, ác ý muốn chinh Trương Triệt Nhất không được, lại bị nhiệt tâm của các trưởng bối kéo đến việc hôn nhân đại sự.

“Ồ, cái kia ——” Cô cứng rắn da đầu mở miệng, suy nghĩ làm thế nào giải thích, mới có thể lập lại trật tự, nói cho bọn họ, chuyện này chỉ là trò đùa nhỏ nhỏ của cô.

“Sao?” A Gia tiến đến, ống kính đối diện khuôn mặt cô, cho cô một kiểu cận cảnh. “Thư Mi, cô có gì muốn nói sao?” Tinh thần hẳn có thể được so sánh với đám chó săn chuyên nghiệp, phỏng vấn đương sự.

Khuôn mặt nhỏ trong ống kính, đầu tiên rên lên một tiếng nhìn hấn, sau đó quay tròn mắt hướng bên cạnh nhìn, quan sát biểu tình của Trương Triệt Nhất.

A Gia theo đó dời ống kính.

“Quản đốc, chúc mừng anh sẽ cùng Thư Mi kết hôn.” Hấn nói câu chúc mừng, ống kính để sát khuôn mặt tuần tú giận dữ. “Gi, quản đốc, anh mất hứng sao?”

Trương Triệt Nhất trả lời là một quả đấm mạnh mẽ đầy sức mạnh.

Bốp!

A Gia kêu rên một tiếng, cả người lảo nháy, bị đánh bay khỏi bên giường. Hấn giống như một con gấu bị phá hồng, bay qua hơn phân nửa cái phòng, ầm ầm đụng trúng vách tường, sau đó chậm rãi, chậm rãi trượt xuống, mềm nhũn nằm sấp trên sàn thành một đồng.

Sau khi giải quyết tên đáng ghét kia, Trương Triệt Nhất chuyển qua, chuẩn bị xử lý cô gái ngồi bên cạnh. Hấn vươn hai tay, kiềm trụ hai vai của cô, nghiêng răng nghiêng lợi chặt vụn.

“Cô đến tốt cùng là có chủ ý quái quỷ gì?”

“Em?”

“Nói!”

“A, làm ơn đừng thô lỗ như vậy.” Cô nhẹ giọng nhắc nhở, nâng lên đôi mắt đen trắng rõ ràng. Nhìn thần sắc tức giận của hấn, làm cho cô đột nhiên thay đổi chủ ý, quyết định biết thời biết thế, cũng theo mọi người ồn ào. “Anh không muốn sao?” Cô điềm đạm đáng yêu hỏi, thậm trí còn rơi ra vài giọt nước mắt trong suốt.

“Ki Mi Thư, không cần đóng kịch!” Hấn trầm giọng cảnh cáo, thanh âm lạnh lẽo như khối băng, hàm dưới cắn chặt tùy thời như có thể vỡ vụn.

Không khí hiện trường rơi xuống điểm âm.

Tất cả mọi người trừng hấn, như là hấn phạm tội tày trời. Ánh mắt như là mũi tên bắn lên, vút vút vút phóng tới, muốn cho hấn — “tên đàn ông phụ lòng”

này vạn tiền xuyên tâm

“VẬY RA, anh căn bản không muốn kết hôn cùng em. Như vậy, anh lại nói với em những lời đó, tất cả chỉ là gạt em thôi sao?” Cô diễn đạt dễ sợ, sắc mặt cẩn thận đoan trang nhìn hần, xác định những lời này hiệu quả chọc giận hần, trong lòng đắc ý đến sắp nội thương, nhưng ngoài mặt xem ra vẫn là hoa lệ đài vũ.

Con nhóc già dối này!

Trương Triệt Nhất hít sâu một hơi, cơ bắp căng chặt, trong phòng yên tĩnh chỉ nghe thấy tiếng “két két”, cái loại này giống như tiếng xương cốt đan vào nhau, lại cũng giống như tiếng nghiền răng nghiền lợi.

“Cô ——”

Thấy hần sắp trở mặt, cô tiên hạ thủ vi cường (ra tay trước), buồn bã khóc một tiếng, ghé vào trên đầu gối ra dáng diễn kịch mưòi phần.

“Ô ô, quên đi quên đi, anh đã không muốn chịu trách nhiệm, em cũng sẽ không trách anh.” Nước mắt cô làm ẩm cái chiếu, giống oán phụ bi thảm, khóc đến người ruột gan đứt từng khúc.

Lăng Lương Nguyệt Nga thấy thế, sớm đã cảm động đến mắt đã phấp phỏng.

“A Nhất, đây là cháu không đúng?” Ô ô, cô bé này thật đáng thương a, con bé so với nữ nhân vật chính trong phim tám giờ kia càng bạc mệnh hơn à!

“Đúng vậy đúng vậy, thân là đàn ông, phải có trách nhiệm một chút!”

“Tiểu Mi xinh đẹp lại thông minh, có gì không tốt đâu? Cháu được ở cùng một chỗ với con bé khẳng định là phúc kiếp trước tu luyện được.”

“Tiểu Mi, con đừng lo lắng, mẹ nhất định thay con làm chủ!” Kha Tú Quyên cam đoan thề son sắt, trong mắt giờ chỉ còn con gái, sớm đã quên cái người đang bị chỉ trích kia mới chính là đứa con bà chín tháng mười ngày sinh ra.

Trong thoáng chốc, phòng ngủ hừng hực rối loạn, mỗi người một câu, với việc Trương Triệt Nhất, có khuyên bảo, có chỉ trích.

Thư Mi ghé trên đầu gối, hai bả vai mảnh khảnh rung động, một chút lại một chút khóc thút thít, nhưng không quên thương thức “thành quả” của mình, rất là hưởng thụ nhìn khuôn mặt tuần tú kia, từ đen chuyển sang xanh, rồi lại từ xanh chuyển sang đen, sau mấy lần thay đổi, hần đã gần như không không chế được, mắt thấy các vị tiền bối không ngừng lải nhải bên cạnh, từng bước từng bước hướng ra ngoài cửa sổ.

Thời cơ chín muồi, nữ nhân vật chính cũng nên vinh quang rồi đi.

Cô chuyển động cánh tay gầy nhỏ, u oán nhìn hần một cái, đôi mắt to chứa nước chớp chớp vài cái, nước mắt liền như suối chảy ào ào trào ra.

“Được rồi, mọi người không cần nói nữa.” Thanh âm cô yếu ớt, đầy đủ biểu đạt từ bi thương cho đến thương tâm, mọi người lập tức dừng lại, tất cả đều nhìn về mặt đau lòng của cô.

Sau khi xác định mỗi một ánh mắt đều đang gắt gao nhìn cô, cô chậm rãi tiêu sái xuống giường, rồi xa ba bước, xác định Trương Triệt Nhất trong con giận dữ dù có vươn tay, cũng không có biện pháp một tay bắt được cô, mới sâu kín bỏ lại – một câu thoại cuối cùng.

“Chuyện này coi như không phát sinh qua đi, em, em, em một chút cũng không trách anh trai ——” Cô mang theo thâm ý khác lén lén, người khác nhìn cô đau lòng chảy lệ, duy chỉ mình hần nhìn ra, trong mắt cô chợt lóe lên thần thái tính nghịch rồi biến mất.

“Cô đứng lại đó cho tôi!” Trương Triệt Nhất rống lên, nhảy xuống giường muốn bắt cô, chuẩn bị trước mọi người đánh cô thật đau.

Thư Mi phản ứng lại nhanh hơn.

Cô vừa nói xong, lập tức xoay người bỏ chạy, dùng tốc độ nhanh nhất chạy về phòng, lại nhanh chóng khóa trái cửa. Cánh cửa gỗ này thật sự rắn chắc, tuyệt đối chịu nổi lửa giận như bạo long phun lửa của hần, cho dù hần muốn phá cửa, cũng phải tiêu tốn không ít công phu.

Châm chọc là, cánh cửa gỗ này, chính là bút tích của Trương Triệt Nhất, là hần tự mình thiết kế, tự mình tạo ra, lại tự tay hần gắn lên tường, cô đối với tác phẩm của hần có tin tưởng, khẳng định cánh cửa này tuyệt đối chắc chắn dùng bền.

“Kì, Thư, Mi!” Ngoài cửa tiếng hô như sấm, thanh âm thật lớn thiếu chút nữa làm bay nóc nhà, trong tiếng rống giận dữ của hần, các tiền bối còn đang hỗn loạn thất chũy bất thiết “Đạo đức khuyến bảo”, lại làm hần tức giận không thôi.

Cô tránh ở trong phòng, đặt mông ngồi lên chiếc giường mềm nhũn, đôi chân thon dài giơ lên, ung dung nhìn cửa gỗ, đôi môi đỏ mọng nhếch lên, cười thật vui vẻ.

Muốn đấu với cô?! Hừ hừ, đợi kiếp sau đi!

Đắc tội với một cô gái, đủ làm cho cuộc sống hàng ngày của một người gặp khó khăn.

Đắc tội với toàn bộ phụ nữ trên trần, thì đáng sợ đến mức phải so sánh với ngày tận thế!

Phải bái lạy trò đùa dai mà Kì Thư Mi ban tặng, mấy ngày sau đó, toàn bộ phụ nữ trên trần, tất cả đều đem hấn trở thành kẻ phụ tình, đối đãi hấn như kẻ thù giết cha, chẳng có ai nhìn hấn với sắc mặt hòa nhã, ngay cả dì Lâm cũng bãi công, từ chối chuẩn bị đồ ăn cho hấn, hấn thế mà lại bị một cô gái nhỏ chinh cho đến ngay cả cơm cũng không được ăn.

Hấn giận dữ, lại bị ba mẹ trách cứ không thể cãi lại, giải thích cái gì đều bị coi là nói xạo, tất cả mọi người đều hướng đến ác ma nhỏ kia, căn bản không nghĩ tới người chân chính bị hại là hấn.

Người phạm phải tội làm người ta giận sôi là Thư Mi lại ý định trốn hấn, bất luận khi nào nhìn thấy bên cạnh cô đều có rất nhiều hộ vệ lè mè, bọn họ che chở cô, coi cô như đứa trẻ, cưng chiều, thương, an ủi, chỉ cần hấn xuất hiện, liền bị toàn thể đồng lòng trợn trừng nhìn hấn, kiên quyết không cho hấn tới gần nửa bước.

Lửa giận dần dần tích lũy, đến khi phát hiện nhân viên nhà xưởng lại dám bãi công tập thể, rốt cục bạo long cũng bạo phát.

Trong nhà xưởng to như vậy, lại lặng yên không một tiếng động, thứ duy nhất xuất hiện trước mặt, lại là một con mèo không biết thức thòi, lắc cái đuôi đi tới, đi qua đi lại trước mặt, còn nhìn hấn, giễu cợt kêu meo meo một tiếng, rồi mới cao ngạo bỏ đi.

A Gia muốn chết, chết tốt không chết, lại xuất hiện ở phía sau.

“Quản đốc khỏe!” Hấn vẫy tay chào, trên tay như thường lệ còn cầm cái máy ảnh, trên mặt còn có một quảng mắt thâm bị quả đấm của Trương Triệt Nhất lưu lại lần trước.

“Mọi người chết hết ở đâu rồi?” Trương Triệt Nhất gầm rú, trên đầu khói đã bốc lên.

A Gia xuất chiêu sử dụng Lăng ba vi bộ, nhanh nhẹn lùi về sau, lại đem ống kính kéo ra phía trước, phóng đại hình ảnh, hình ảnh đặng đặng sát khí đầy giận dữ của quản đốc lập tức chiếm toàn bộ màn hình.

“Á, chuyện đó, mẹ bọn họ, vợ hoặc là bạn gái quyết định kết thành ‘Liên minh đánh dẹp đàn ông phụ tình’, uy hiếp không cho bọn họ đến làm việc.” Trong màn hình khuôn mặt đẹp trai, càng lúc càng xanh mét, A Gia yên lặng tán thưởng, độ phân giải màu sắc của máy chụp ảnh thật tốt nhá.

“Bãi công?!” Hấn giận không thể kiềm chế, cắn răng rít gào.

“Bọn họ nói, nếu một ngày quản đốc không chịu cưới Thư Mi thì một ngày bọn họ sẽ không làm việc.” A Gia làm tròn chức trách của ống loa nhiều chuyện.

Nhóm các bà các mẹ kia, vì “hạnh phúc chung thân” của Thư Mi, căn bản không từ bất kì thủ đoạn tòi tệ nào.

Kỳ thật, thân là “người bị hại”, cô căn bản cái gì cũng chưa nói, chỉ ngẫu nhiên chớp chớp đôi mắt to, khi mọi người hỏi han, thì chảy xuống mấy giọt lệ trong sáng, nhóm đàn bà con gái suốt ngày xem phim nhiều tập Huân Đào kia, sẽ tự động giúp cô thêm nội dung vở kịch. (Edit bởi Diễn đàn Lê Quý Đôn). Không đến vài ngày, bất quá vui buồn lẫn lộn, đã truyền khắp đầu đường cuối ngõ, tốc độ truyền bá ở trần nhỏ này so với cảm mạo còn nhanh hơn.

Sâu trong con mắt đen, phụt ra một ánh sáng cuồng dã, Trương Triệt Nhất nhú lại hai mắt, trán nổi gân xanh, lửa giận cháy sạch trong phạm vi 5m, không ai dám tới gần.

A Gia đứng cách xa mấy mét, chỉ kém không bắt chước thần lẫn, treo vách tường chạy trời chết.

“Cái kia, quản đốc à, tôi nghĩ các trường bồi nói cũng đúng, Thư Mi xinh đẹp như vậy, năng lực làm việc cũng tốt, cũng có tâm với anh, không bằng anh liền——” Còn chưa nói xong, cả người hấn đã bị xách lên, nghênh diện với lửa giận âm ảm, đốt hấn sứt đầu mẻ trán ngay tại trận.

Trương Triệt Nhất giận dữ lườm hấn, tay kia cầm cái máy chụp ảnh, dùng sức lực đáng sợ, một tay biến nó thành đồng sắt vụn.

“A, quản đốc, cái máy đấy là hơn 5 vạn a ——” A Gia ai ai gọi bậy, đau lòng đến muốn xuất huyết. “Ô ô, tôi phải dành tiền 1 năm 5 tháng là 7 ngày, mới mua được nó đấy!” Hấn thật sự chảy ra nước mắt, vì cái máy chụp ảnh âu yếm mà chảy lệ nam nhi.

“Chuyện của tôi, không cần cậu quan.” Hấn lạnh lùng nặn ra lời cảnh cáo. “Mặt khác, nếu cậu sau lưng tôi giờ trò quỷ, để cho tôi biết, có ảnh chụp CD hay trang web gì lưu thông trên trần ——” Năm đấm sắt mạnh mẽ nện một phát vào khối gỗ, nháy mắt khối gỗ liền móp méo biến dạng.

“Ặc, sẽ không, tuyệt đối sẽ không ——” A Gia mãnh liệt nuốt nước miếng, dùng hết sức lắc đầu, chỉ sợ cái đầu cũng sẽ bị như cái máy ảnh kia, bị một chưởng của quản đốc bóp nát.

“Tốt nhất là như vậy.” Hấn hung ác bỏ lại cảnh cáo, ném A Gia xuống đất, gót chân xoay tròn, nhảy qua rồi đi nhanh.

Nhìn bóng dáng Trương Triệt Nhất như ngọn núi, A Gia đau thương quỳ rạp xuống đất, khóc rống nhìn cái máy ảnh bị “phanh thân”.

“Trời cao a, ông vì sao đối xử với tôi như vậy?” Hấn ngửa đầu chất vấn ông trời, run run vơ vết lại những mảnh linh kiện của máy ảnh, tiếp theo hai mắt đầm lệ, vừa khóc vừa chạy khỏi nhà xưởng.

Ô ô, quần đốc bắt nạt người, ô ô ô —

Trong văn phòng trống không, duy nhất dám can đảm xuất hiện trong tầm mắt Trương Triệt Nhất, không phải cái con mèo chết tiệt kia, mà là ông chủ của “Phúc Nhĩ Ma Sa” — Lăng Vân.

Hấn khí định thần nhàn đồng thời đặt xuống mục lục sản phẩm mới nhất, khoe miệng vĩnh viễn đều cười như không, trong mắt lóe lên ánh sáng độc đáo.

“Xem ra, Tiểu Mi xác thực làm cậu đau đầu.”

Trương Triệt Nhất lạnh lùng trừng hấn, lo lắng có nên hay không vứt đi tên bạn tốt bao nhiêu năm ra ngoài cửa sổ. “Cậu không còn chuyện gì khác sao?”

“Chuyện quan trọng nhất trước mắt chính là quyết định đưa ra dự án hợp tác cùng xí nghiệp Lam thị.” Hấn mỉm cười, đối mặt với cái người đang điên cuồng giận dữ, vẫn bình chân như vại. “Hiện tại mọi người vẫn đang chờ cậu gật đầu.”

“Các người có thể đợi được.” Môi mỏng cong thành nụ cười lạnh, nổi trên khuôn mặt sát khí dọa người.

Lăng Vân nhú mày.

“Cậu lúc trước rõ ràng đồng ý dự án hợp tác này.”

“Đó là lúc trước.”

“Dù cậu không đồng ý, cũng không nên nhảm vào cái vụ án này.” Lăng Vân sắc bén nói.

“Thì tính sao?” Hấn hỏi lại.

“Cho nên, cậu thừa nhận, dự án này có thể làm, hơn nữa còn mang đến lợi ích?”

Trương Triệt Nhất không có hé răng, lựa chọn trầm mặc mà chống đỡ.

Đúng vậy, trên phương diện buôn bán, Kỉ Thư Mi xác thực làm hấn nhìn với cặp mắt khác xưa, dự án hợp tác cô thiết kế ra công bằng mà nói đều có lợi.

Không chỉ như thế, trong cô hấn thấy nghị lực cùng nhẫn nại của một người phụ nữ xuất sắc.

Phụ nữ bình thường, căn bản sẽ không nguyện ý bước vào nhà xưởng, chỉ đứng ngoài liếc mắt một cái rồi chán ghét quay đầu bỏ đi. Cô lại một mực thuyết phục hấn, tính tình nhẫn nại, tiêu phí phần lớn thời gian cùng tinh thần, xoay quanh chạy bên hấn, với mỗi chuyện đều tràn đầy hiếu kỳ, không lãng phí thời gian tiếp thu tri thức tương quan, không ngại việc nặng, cũng không ngại bẩn tay hay quần áo.

Từng đoạn kí ức nhỏ nhanh nhẹn chạy vào trong đầu, hấn phiền chán nhưn mày, nghĩ đến sự xuất sắc đồng thời nhớ đến sự giả dối của cô.

Chết tiệt, hấn xác thực thừa nhận ý kiến tuyệt vời của cô, nhưng là, hấn chính là khó chịu!

Con người đen sau chiếc kính mắt viền vàng, hiện lên ý cười.

“Tôi nghĩ, các cậu trước đó còn có ân oán gì, cũng nên một bút xóa đi.” Lăng Vân nói nhẹ băng quơ, ám chỉ quan hệ hai người không phải là ít.

Hấn không biết cô gái nhỏ kia lúc trước đã làm gì đắc tội Trương Triệt Nhất, nhưng bọn họ đã trở thành tình nhân, cũng không sớm nên một đêm “ngủ” chung hết ân oán sao?

Nhắc tới chuyện này, khuôn mặt đẹp trai lại đen đi một nửa.

“Tôi chưa chạm qua cô ấy!”

“Không có? Tôi nghe lời đồn trên trấn không phải như vậy.” Trên trấn đều truyền như lửa như trà, A Gia chỉ kém không bán ra đĩa CD làm bằng chứng. “Cậu không phải ăn com bá vương, ăn cô ấy xong lại không muốn nhận nợ đi?” Hấn biết rõ ràng, bạn tốt hấn rất có trách nhiệm, tuyệt đối không phải loại đàn ông bội tình bạc nghĩa.

Trương Triệt Nhất vận vẹo, trừng mắt nhìn bạn tốt kiêm ông chủ Lăng Vân.

“Tôi chưa có ăn hết com.”

“Như vậy, đến giai đoạn nào?” Hấn thật cẩn thận chứng thực.

“Món khai vị.”

Lăng Vân bưng tình đại ngộ, đồng tình gật gật đầu, chỉ mới ăn đồ trắng miệng, còn chưa kịp hưởng dụng “toàn bộ”, đã bị người ta quấy rầy, còn bị người ta cứng rắn cấp cái tội danh, lấy cái hóa đơn gắn lên đầu, cũng khó trách Trương Triệt Nhất một bụng phát hỏa.

“Như vậy, “món khai vị” kia cậu ăn vừa lòng chứ?” Hấn cẩn thận cân nhắc câu chữ, vòng quanh luẩn quẩn, dùng com làm ví dụ, biết nếu bỏ qua, Trương Triệt Nhất khẳng định trở mặt với hấn.

Trầm mặc.

Lăng Vân lộ ra ý cười, tiện tay lật xem mục lục, thưởng thức bộ dáng tươi cười kiều diễm của Thư Mi.

Hấn đối với cô gái nhỏ này rất hứng thú.

“Phúc Nhĩ Ma Sa” xác thực phát triển thật sự thuận lợi, nhưng nếu muốn tiếp tục mở rộng, tự nhiên sẽ gặp phải cản trở, Thư Mi là nhân tài bọn họ thiếu, vừa vặn bù đủ. Từ một khắc khi biết thân phận của Thư Mi, hấn liền hạ quyết tâm, quyết định muốn khai thác, mới phản phò vợ, nếu có cơ hội, nhớ rõ phải động tay động chân, hết sức kết hợp bọn họ.

Và lại, với tính tình của Trương Triệt Nhất, nếu thật sự cứng rắn, cho dù lão Thiên Hoàng có cầu tình, hấn cũng sẽ đá đối phương trở về, nếu không phải có vài phần ý tứ với Thư Mi, hấn sẽ không dây dưa với cô, mà đã sớm trói cô lại dùng dịch vụ chuyển phát quốc tế, trong thời gian ngắn nhất gửi cô về Mĩ.

“Cậu không phải luôn rất rõ ràng bản thân muốn gì sao?” Lăng Vân lật xem mục lục, không có ngắc đầu.

Người đàn ông đứng trước cửa sổ, chậm rãi nheo mắt lại.

“Mặt khác, nếu cậu đã dùng thử “món khai vị”, sao không đem chỗ com còn lại ăn nốt đi, lại cam tâm tình nguyện tính tiền?” Hấn nói không lạnh không nhạt, khẩu khí kia thật giống như khi thảo luận về vấn đề thanh toán trả tiền.

“À, đúng rồi, quên nói cho cậu, mẹ tôi nói, bà đau lòng Tiểu Mi, không muốn nhìn cô rơi nước mắt nữa, nói nếu cậu không đồng ý, bà sẽ giới thiệu đối tượng cho Tiểu Mi, trong phạm vi trăm dặm không hề thiếu đàn ông, chờ muốn “ăn hết món com” này.

Giới thiệu đàn ông khác cho Thư Mi?! Để bọn họ có được cô?!

Một ham muốn chiếm giữ bạo ngược nháy mắt áp chế lửa giận, Trương Triệt Nhất đột nhiên thờ hốc vì kinh ngạc, thẳng đến lúc sau, mới rõ ràng phát hiện, cô trong lòng hấn đã quan trọng đến mức nào.

Chưa từng có cô gái nào, có thể thành công chọc giận hấn như vậy.

Chưa từng có cô gái nào, có thể thành công hăm hại hấn như thế.

Cũng chưa từng có cô gái nào, có đủ dũng khí địch lại hấn, không những không bị tính xấu của hấn dọa chạy, còn dám chống lại hấn, khi thì nhìn hấn soi mói, còn dám nhếch lên cái cằm thanh tú, dũng cảm quăng xuống chiến thư, nói rõ muốn cho hấn ăn không xong (nôm na là sống không yên).

Hấn là một người đàn ông quyết định rất nhanh, tuy rằng thỉnh thoảng bị con giận dữ che mờ lý trí, nhưng đến thời điểm quan trọng, vẫn có thể liếc mắt nhận ra bản thân muốn gì.

Sau một lúc suy tư, Trương Triệt Nhất ngẩng đầu lên, con ngươi thâm u nhìn về phía bạn tốt, lửa giận lúc trước đã biến mất không còn một mảnh.

“Cậu có cao kiến gì?”

“Không dám nhận là cao kiến, chẳng qua, trước mắt có một biện pháp tốt, có thể cứu lại địa vị của cậu ở chốn quê nhà.” Lăng Vân mỉm cười, không có vạch trần, đầu ngón tay có chút dăm chiêu miết môi.

Một chút ý cười nhảy vào con ngươi đen, hấn cong môi mỏng, xoay người liền đi ra ngoài.

“Cậu muốn đi đâu?”

Trương Triệt Nhất vận vẹo, lộ ra nụ cười dữ tợn mà khi xưa chỉ khi làm đối thủ bị đau mới có.

“Trả tiền.” Hấn dùng ngữ khí nhẹ nhất, nói xong hai chữ này, cũng không quay đầu, bước ra ngoài.

Lăng Vân ở chỗ cũ không tiếng động nhủ mảy, cầm lấy mục lục, mỉm cười nhìn cô gái xinh đẹp ở trên, âm thầm đoán, bạn tốt tính dùng phương thức gì để ăn được “hết com”.

Xem ra, hấn nên thông báo với mẹ đại nhân, bắt đầu chuẩn bị việc vui.

Bạn đang đọc truyện *Tương Tư Com Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 8

Buổi sáng chủ nhật, trên sân thể dục trường trung học náo nhiệt phi thường.

Đám học sinh không huyên náo giống mọi ngày, hôm nay tập trung lại chỗ này là đội quân các bà các mẹ trên trời. Mọi người vì gây quỹ thay trường tiểu học nghèo mà làm bữa trưa dinh dưỡng, long trọng tổ chức một bữa tiệc lớn ở vườn, mỗi người đều xuất ra bản lĩnh của mình, mang ra các món ăn hương sắc đầy đủ, cách làm khéo léo, các loại quầy hàng được sắp xếp thành một vòng ở sân thể dục, mà quần chúng tham gia đến đông như nê nôm cối.

Ngay cả “Phúc Nhĩ Ma Sa”, cũng cung cấp không ít đồ gia dụng thủ công để bán hàng từ thiện, quyên tặng cho các đơn vị có liên quan, đấu giá vật phẩm tranh bẻ đầu, kêu giá cũng dồn dập ghi không nổi, không khí rất nhiệt liệt.

Thư Mi cũng bị bắt tới giúp đỡ, chuẩn bị ở chỗ tiếp khách, dùng thanh âm để nghe phục vụ nhóm dân chúng. Không ít đàn ông, bị vẻ đẹp của cô làm điên đảo, toàn bám lại không chịu đi.

“Tiểu Mi, có người dùng dao thái cắt bị thương, xước một chút da, con đi lấy miếng dán OK đến.” Kha Tú Quyên từ xa kêu tới thay cô giải vây.

Thư Mi lên tiếng, uyển chuyển cự tuyệt đám người theo đuổi dây dưa, không dấu vết rời chỗ tiếp khách, đến chỗ được chỉ điểm, nhanh nhẹn đi đến phòng y tế.

Xa cách 15 năm, kiến trúc trường học có nhiều thay đổi, cô lần mò cả buổi, mới tìm được phòng y tế.

Phòng y tế không có một bóng người, ngay cả bác sĩ cũng không thấy đâu, chắc là ngủi được mùi thức ăn tại các quầy hàng trên sân thể dục, bị con bọ tham ăn trong bụng làm chịu không nổi, cho nên chuồn êm đi ra ngoài mua cơm trưa.

Thuốc tiết trùng và kéo cứt như vậy để trên bàn, còn chưa thu lại vào trong ngăn tủ.

Thư Mi đi vào bên trong, con người trong suốt ngõ đồng nhìn tây xem xét từ kính, tìm miếng dán OK, nhưng thủy chung không thấy. Cô cũng không nóng vội, chậm rãi tiêu sái đến chỗ cửa sổ, đợi bác sĩ trở về, sẽ hỏi giúp.

Cửa bị đẩy ra, tiếp đến là tiếng bước chân hỗn loạn.

Cô quay đầu lại. “Thật có lỗi, tôi nghĩ ——”

Vào cửa không phải là bác sĩ, mà là bốn tên đàn ông vẻ mặt dữ tợn, mỗi người thân thể khỏe mạnh, miệng tà cười, vô luận thấy thế nào, cũng không giống như người bệnh cần đến bác sĩ giúp đỡ.

“Chính là cô gái này?” Người đi đầu hỏi, vẻ mặt dâm tà làm người ta căm hận.

“Đúng vậy, chính là cô ta.” Đàn em đi theo sau từ trong túi lấy ra một quyển sổ, dĩ nhiên là kì mục lục mới nhất của “Phúc Nhĩ Ma Sa”.

Nha nha, xem ra lớn chuyện đây, mấy tên lưu manh này không phải muốn “tùy hứng lấy mẫu”, mà là thật sự tìm đến cô!

“Các anh là ai?” Cô hỏi, mắt vô tình có ý nhìn về phía cái kéo nhỏ trên bàn.

“Bọn này? Bọn này muốn dựa vào cô để phát tài.” Bốn người liếc mắt một cái, cùng lộ ra tiếng cười tham lam. Cầm đầu là cái tên mắt híp kia, lại bổ sung thêm một câu. “Chẳng qua, trước đó, bọn này nghĩ muốn khoái hoạt một chút. Kéo cô ta lên giường đi!” Hắn khăn cấp liếm liếm môi, đoán rằng thân thể dưới bộ quần áo mềm mại kia, sẽ cỡ nào tinh tế mềm mại.

“Lão đại, không phải muốn bắt cô ta để đòi tiền sao?”

“Chờ tao hưởng qua đã rồi nói sau!” Cô nàng này xác thực xinh đẹp, hắn chưa từng gặp qua cô gái nào duyên dáng như vậy, tham dục cùng sắc dục đang mê hoặc hắn, làm hai mắt hắn đều đỏ lên.

“Làm ơn đợi chút.” Thư Mi không có bị dọa đến hoa dung thất sắc, ngược lại thản nhiên cười. “Các vị có đồng ý cùng tôi giao dịch hay không?” Cô nhìn giống như rất bình tĩnh, thật ra tim đập rất nhanh.

Tên lưu manh cầm đầu không cho là đúng nhìn cô.

“Một đứa con gái dựa vào cái gì muốn cùng huynh đệ chúng ta bàn chuyện làm ăn?”

Thư Mi trả lời đơn giản.

“Tiền.” Cô giữ ngữ khí bình tĩnh, chú ý về mặt của bốn tên. “Các vị đưa ra giá, tôi lập tức có thể đưa cho các người.”

Đám đàn ông châu đầu ghé tai bàn luận trong chốc lát, đối với đề nghị của cô rất động tâm, chỉ duy tên cầm đầu là kháng nghị không đồng ý.

“Tao rất muốn tiền, nhưng càng muốn nắm tư vị của tiểu mỹ nhân!” Nói xong, hắn đã tiến lại đây, vuron móng vuốt như muốn bắt nạt con về phía cô.

Mắt thấy đám phản không thành, cô chỉ còn một con đường để đi.

Chạy!

Thư Mi vuron tay bắt lấy cái kéo trên bàn, vung tay đâm, cố gắng chạy ra bên ngoài.

Không đoán được, cô gái nhỏ này không chịu ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ, càng không khóc lóc cầu xin tha thứ, lại dám có gan cầm kéo lên phản kháng. Bọn họ nhất thời không có phản ứng, cô đã vọt tới cửa, trong đó cánh tay của một người còn bị đâm chảy máu, kêu rên không thôi.

Cô nhìn cánh cửa rộng mở, một tiếng trống làm tinh thần hăng hái hướng đến phía trước, lại đột nhiên nhìn thấy, một bóng đen cao to thông thả đi đến trước cửa, cản trở đường đi của cô.

“Tránh ra!” Cô cao giọng cảnh cáo, cái kéo trên tay vung ra, cho rằng đối phương là đồng bọn của đám lưu manh đứng đây canh chừng.

Ánh bạc sáng loáng, ở trong không trung vung ra một đường cong, đâm tới tên cản đường —

Trương Triệt Nhất trong nháy mắt mạo hiểm tránh đi, mới không bị cô đâm chảy máu tại chỗ. “Cô gái ngu ngốc, chẳng lẽ em muốn giết tôi à?” Hắn không dám tin quá, lập tức xoay lại không chế cô tay cô, đoạt đi hung khí nguy hiểm.

“Ai bảo anh cản đường của tôi? Chưa từng nghe chó ngoan không cản đường sao?” Cô cũng hét lại, lễ giáo 15 năm qua, nay vút một tiếng bay mất.

“Mẹ nó, nửa đường lòi ra một tên Trình Giảo Kim!” Tên lưu manh cầm đầu đuổi theo, không nhận thấy được, trong cái liếc mắt của Trương Triệt Nhất có sát khí sắc bén.

Mắt thấy truy binh đuổi theo đến đây, mà nếu hắn đã đoạt vũ khí của cô, như vậy đương nhiên, sẽ nhận trọng trách to lớn chống lại địch nhân!

“Mau mau mau, những người này đều giao cho anh!” Cô ba bước thành hai chạy vòng ra sau hắn, vuron hai tay, dùng hết khí lực đem hắn tiến lên trước.

Bốn tên đàn ông to lớn giống như bò tót xông tới Trương Triệt Nhất, hắn hít sâu một hơi, chớp mắt, về mặt không kiên nhẫn, giống như trước mặt là một đám ruồi bọ bay loạn, không phải là đám lưu manh.

Tiếp theo, Thư Mi thấy hoa mắt, thân hình cao lớn trong tay không còn mà đã bước vào cuộc chiến, hòa vào đám người kia đối phó. Trong phòng y tế chỉ một thoáng tràn ngập tiếng kêu rên, tiếng nắm tay va chạm răng rắc, cùng với tiếng xương cốt gãy chối tay, không đến một phút đồng hồ, binh lực bên đối phương đã tổn hại đến 50%, có hai người bị đánh đến ngã xuống.

Cô biết, thân thủ hắn rất giỏi, nhưng tận mắt thấy hắn động thủ, vẫn rất kinh hoàng.

“Sao anh biết tôi ở trong này?” Mắt thấy hắn “xử lý” thật sự gọn gàng, sự căng thẳng trong lòng Thư Mi giảm đi phân nửa, đứng chỗ an toàn, đưa ra nghi vấn với hắn.

“Mẹ nói cho anh biết.” Hắn thuận tay vung một cái, lại quật ngã một tên.

Cô gần như vì thân thủ sạch sẽ gọn gàng kia mà vỡ tay, trong lòng thông khoái cực kỳ. Thật tốt quá thật tốt quá, mấy tên trướng thói vọng tưởng muốn nhúng chàm cô, lúc này đều bị đánh ngã —

Trương Triệt Nhất tay tìm tòi bắt được tên cuối cùng, quay đầu, có thâm ý khác liếc cô một cái.

Cái liếc mắt kia, Thư Mi nhìn đến nổi hết da gà!

Nha, không đúng không đúng, rất là “không” tốt! Ánh mắt hắn rõ ràng nói cho cô, sau khi đối phó xong đám lưu manh kia,

Hắn sẽ đến đối phó cô!

Tiếng chuông cảnh giác trong đầu vang lớn, cô bắt đầu lạng lẽ, chậm rãi lui lại phía sau, thừa dịp hắn không chú ý, mau chóng thoát khỏi hiện trường, bắt đầu di động tác cô quá chậm, mới lui không được vài bước, mấy tên “chướng ngại vật” kia hầu như đã bị thu dọn hết, Trương Triệt Nhất như tia chớp nhanh chóng đến bên cửa, một tay chế trụ cằm của cô.

“Em muốn đi sao?” Hắn hỏi nhẹ nhàng vô cùng.

“Không, không không không không, không có a —” Cô trả lời ập a ập ứng, từng sợi lông tơ sau gáy dựng thẳng hết lên. “A, tôi, tôi, mẹ muốn tôi lấy bằng OK cho bà!” Cũng không quan có lấy bằng OK hay không, cô bỏ lại cái cơ hội vàng suy nghĩ muốn rời đi, cầm bị bàn tay to giữ chặt hơn, làm cô không thể giẫy.

“Anh sẽ tìm người khác đi đưa thay. Về phần em liền theo anh về nhà, chúng ta cần nói chuyện cho tốt.” Trương Triệt Nhất vừa chậm chậm lắc đầu, đôi mắt lóe ra ánh sáng kì dị, so với trước kia có một phần nóng rực không nói lên được, thanh âm lại khàn khàn làm cho cô hai chân như nhũn ra. “Càng nhanh, càng tốt.”

Trên đường trở về nhà họ Trương, Trương Triệt Nhất một bên lái xe như bay, một đường bày ra kĩ thuật có thể so sánh với tuyển thủ đua xe, may mà trên đường không gặp cảnh sát giao thông, nếu không bọn họ không thể không bị ngăn lại, lĩnh mấy cái vé phạt mang về làm kỉ niệm.

“Đi nấu cơm.” Mới một bước tiến vào nhà, hần liền đã hạ chỉ thị.

Thư Mi hai tay chống thắt lưng, nheo lại mắt nhìn. “Vì sao?”

“Anh đói bụng.”

“Bảo đi Lâm làm đi!” Cô từ chối biểu diễn tài nấu nướng.

“Em quên rồi sao? Nhờ em ban tặng, phụ nữ toàn trấn đều coi anh là kẻ thù, anh ở nhà không được ăn, bên ngoài cũng không xong, bụng đói, còn phải tự lái xe đến trấn bên cạnh đi mua!”

Ồ, nghe qua quả thật rất thảm!

Cô nghiêng đầu, vẻ mặt vui sướng khi người gặp họa, một chút cũng không cảnh tỉnh hay sám hối. “Như vậy, anh hi vọng tôi bồi thường?” Cô cười đến ngọt ngào. “Chính là, anh chẳng lẽ không sợ, tôi bỏ trốn vào thức ăn của anh loại đậu anh ‘yêu nhất’?”

“Nếu em dám, anh trước khi ngã xuống đất sẽ tự tay bóp chết em.” Trương Triệt Nhất bình thản nói.

Cô sờ sờ cái cổ mảnh khảnh, nghe ra hần không dọa xuông, mà là nói được thì làm được, cho dù là muốn té xỉu, thì cũng phải bóp cổ cô trước. Sau một lúc lo lắng, cô quyết định bảo vệ mạng nhỏ quan trọng hơn.

“Quên đi, xem anh lúc này biểu hiện không tồi, tôi liền làm cơm cho anh!” Cô ra vẻ hào phóng nói, xoay người đi vào phòng bếp, rửa tay nấu canh.

Vốn định xào rau, chiên trứng ốp lết cho hần lấp đầy cái bụng là từ bị lảm rồi, nhưng khi cô làm ra hai bàn đồ ăn, bung vào phòng ăn, mới phát hiện vợ chồng Lăng Vân mang con gái bảo bồi tới nhà viếng thăm, gia nhập hàng ngũ “gào khóc với ăn”, ngồi bên cạnh bàn ăn, lễ phép mà không chút nào che dấu nhìn thức ăn trong tay cô.

Nếu khách quý tới nhà, đương nhiên không thể keo kiệt thức ăn, cô lại lần nữa trở lại phòng bếp, còn bắt đầu thật sự suy nghĩ xem nên làm cái gì.

Tuy nói nhiều năm không xuống bếp, nhưng lúc này nấu cơm, hay cười xe đạp cũng không khác lắm, một khi học xong, sẽ rất khó quên. Cô chỉ cần hơn nửa giờ, cũng đã làm ra được một bàn ăn hương sắc đầy đủ.

Đợi cho canh trứng hoa chân giò hun khói tắt bếp, cũng là lúc Hường Cương bước vào cửa, không chút khách khí gia nhập bữa ăn, các nhân vật linh hồn của “Phúc Nhĩ Ma Sa” toàn bộ đến đông đủ.

Thư Mi bung canh nóng lên bàn, nhìn bàn ăn có duy nhất một chỗ chưa ai ngồi, hơi lo lắng một chút.

A, cô không đói bụng, còn có, cô cũng không nghĩ muốn ngồi bên cạnh Trương Triệt Nhất ——

Chính là, cuộc nói chuyện trên bàn cơm, lại hấp dẫn lực chú ý của cô. Cô vênh tai, chuyên tâm lắng nghe, rõ ràng phát hiện, bọn họ đúng là đang nói chuyện có liên quan đến cô. Cô không kiềm chế được tò mò, chân nhỏ dường như bị dính trụ, đứng ở bên cạnh nghe.

“Tôi đã tự mình hỏi qua bọn lưu manh, bọn họ nói là có người ra giá, muốn bọn họ bắt cóc Tiểu Mi.” Dương Oa Oa cúi hạ tầm mắt, nhẹ giọng bổ sung. “Đối phương còn nói, chỉ cần có thể bắt cóc đến Tiểu Mi, sống hay chết đều không sao.”

“Là ai?”

“Không biết, đối phương nói sau khi làm được việc, sẽ liên lạc với bọn họ.”

Nói như vậy, chuyện va chạm lúc trước, cũng không phải ngoài ý muốn, là thật có người muốn gây bất lợi cho cô.

Thư Mi cắn môi đỏ mọng, cố gắng nghĩ, rốt cuộc là người nào, lại hận cô thấu xương như thế, dám bằng lòng tổn một lượng lớn tiền mặt, đổi lấy cái mạng nhỏ của cô.

Bàn tay dày rộng nắm lấy tay mềm mại nhỏ bé của cô, thuận thế lôi kéo. Cô nghĩ đến xuất thân, không có phòng bị, liền như vậy ngồi dựa vào ghế, cùng làm láng giềng với Trương Triệt Nhất.

“Em từng đắc tội qua với ai?” Tay hần không buông ra, vẫn là chặt chẽ đem bàn tay mềm mại của cô bao phủ.

Cô lắc đầu.

“Anh đợi tôi tính một chút.”

Năm phút đồng hồ trôi qua.

“Xin hỏi, cô còn chưa tính xong sao?” Hường Cương đặt câu hỏi.

“Ồ trên thương trường, có không ít người quan tâm đến tôi.” Cô vô tội trả lời.

“Xem ra, trong khoảng thời gian ngắn sẽ không có biện pháp tra ra ai giữ trò quỷ.” Lăng Vân thay vợ yêu múc một chén canh nóng, còn không quên thay cô thổi nguội một chút.

“Cho em một ít thời gian, em có thể bắt được kẻ giấu mình kia.” Dương Oa Oa tiếp nhận bát canh, thìa đầu tiên trước hết dứt cho chồng. Nhìn cô mảnh mai vậy thôi, kì thực thần thông quảng đại, chỉ cần cô ra lệnh một tiếng, có thể thông qua các loại đường dẫn, nhanh chóng tìm ra kẻ gây bất lợi với Thư Mi.

Hường Cương hạ thìa, từ trong túi quần lấy ra một cái chìa khóa, ném cho Trương Triệt Nhất.

“Tôi có nhà ở trên núi, nhà gỗ bí mật chỉ dùng để chăm sóc các loại hoa lan mới, bên đó có nước có điện, bố trí thoải mái. Không bằng cậu trước đưa Tiểu Mi lên núi tránh né mũi nhọn, đợi Oa Oa xử lý sự tình thỏa đáng, rồi trở về cử hành hôn lễ.”

Thư Mi tròn nhìn cái chìa khóa kia, vội vàng ngẩng đầu, mắt nhìn mỗi người một vòng.

“Đợi chút, đợi chút, cử hành hôn lễ gì?” Cô có nghe nhầm hay không vậy? Là ai với ai muốn cử hành hôn lễ?

Trương Triệt Nhất vừa thu lại cái chìa khóa, dùng khẩu khí bàn luận chuyện thời tiết, chậm rãi mở miệng.

“Anh có một việc quên không nói với em.”

Ý cười thâm trường kia lại xuất hiện, cô không tự chủ được toàn thân căng thẳng, có dự cảm chuyện hán muốn nói, tuyệt đối sẽ không phải cái gì tốt đẹp.

“Chuyện gì?”

“Anh quyết định kết hôn cùng em.”

Cho dù lúc này hán tuyên bố, hán thực ra là phụ nữ, cô cũng sẽ không kinh ngạc hơn hiện tại!

Như là ghế trên đột nhiên có cái gì chọc vào, Thư Mi cả người nhảy dựng lên, kinh hãi đến sắc mặt trắng bệch, mở cái miệng nhỏ nhắn, lại nói không ra nửa chữ, chỉ có thể liên tục phát ra thanh âm gì đó như cổ bị bóp chặt, tay nhỏ chỉ vào chóp mũi hán, run rẩy không ngừng.

Tất cả thực khách đều không xen mồm vào, trên tay gấp đồ ăn, miệng dùng bữa, ánh mắt nhìn chằm chằm hai người, chật chệch chú ý tình thế phát triển.

“Nếu toàn trấn mọi người hy vọng chúng ta kết hôn, như vậy, anh quyết định như mong muốn của mọi người, dù sao anh cũng chán phải lái xe lên trấn trên ăn cơm rồi.” Hán thường thức vẻ mặt “phản kích” trên khuôn mặt nhỏ nhắn, tiếp tục đồ thêm dầu vào lửa. “Anh đã nói cho ba mẹ cùng bà舅, bảo bọn họ chuẩn bị hôn lễ.”

“Anh là muốn đem quân của tôi phân lại phải không?” Mi Thư rốt cục có thể nói chuyện, thanh âm đã có chút run run. Cô lập tức phán đoán, cân nhắc toàn bộ tình huống, nghiêng răng nghiêng lợi nói ra quyết định. “Được, anh thắng, tôi đầu hàng!”

“Tốt lắm, nhưng hôn lễ đúng hạn cử hành.”

“Anh ——”

“Không bằng em suy nghĩ về hướng tốt. Làm vợ anh, em liền có thể lấy được cọc dự án hợp tác kia.” Hán cũng không làm ra hứa hẹn thực chất gì, dù sao cô gái nhỏ tính giao hoạt này, tuyệt đối không thể khắp nơi thuận theo cô, chỉ cần để cô phát hiện, hán có một phần nhượng bộ, cô sẽ lại bò lên đầu hán nhảy múa.

Mắt Thư Mi đã muốn phun lửa đến nơi rồi.

“Tôi sẽ không vì việc làm ăn mà bán chính mình đâu!” Cô nói lớn.

Nội tâm của mỗi người phụ nữ, đều có cái trân quý không thể dùng giao dịch. Đúng vậy, tiền rất quan trọng, vô cùng vô cùng quan trọng. Nhưng mà, so ra vẫn kém với việc chung thân đại sự của cô!

“Như vậy, anh càng kiên trì muốn cưới em làm vợ.” Trương Triệt Nhất khoe miệng ý cười càng sâu, như là cô hô lên kháng nghị, ngoài ý muốn lấy lòng

hắn.

Thư Mi toàn thân mãnh liệt rét run lắc đầu, mơ hồ phát giác, hắn thật sự quyết tâm muốn cưới cô vào cửa.

Sự tình phát triển đến nước này, lòng của cô đều loạn cả lên, chưa từng nghĩ tới, trò đùa lúc trước, nay lại báo ứng trên đầu mình. Cô không ngừng dùng sức lắc đầu, lắc đến độ máu não chấn động, sau đó đột nhiên xoay người ra bên ngoài phóng đi.

“Không, chuyện này đừng ở đây, tôi sẽ đi giải thích cho ba mẹ ——” Mới chạy không được vài bước, ngang hông cô đột nhiên căng thẳng, tựa như túi ngô bị Trương Triệt Nhất khiêng lên đầu vai.

“Trương, Triệt, Nhất!” Cô giận kêu, vung đôi tay trắng như phấn đánh vào cái lưng cùng cái mông rắn chắc của hắn. Nha, tên đàn ông chết tiệt này, dựa vào cái gì mà đối xử với cô như vậy?! Một bên còn có người đang nhìn, cô cũng không phải da mặt dày như hắn!

“Thất lễ một chút, tôi phải đổi chỗ, đổi phương thức, cố gắng thuyết phục cô ấy.” Trương Triệt Nhất tuyên bố, khiêng cô đi vào bên trong.

“Xin cứ tự nhiên.” Các thực khách nâng đũa chào, toàn thể mang theo nụ cười hiểu chuyện, nhìn theo hai người rời đi.

Sau giữa trưa, mặt trời không thấy bóng dáng, bầu trời âm u, sau đó mưa rào nổi lên một hồi sấm chớp oanh oanh liệt liệt.

Mới vào phòng, cô đã bị ném lên cái giường gỗ lim lớn, tiếp theo đó, chính là nụ hôn nóng bỏng của hắn.

Cô lúc đầu hết sức dấy giũa phản kháng, tiếp theo toàn thân chậm rãi mềm nhũn, tiếp theo bắt đầu không tự chủ được đáp lại, tay trắng đang đánh đầu vai hắn cũng dần dần hạ xuống.

Sau một lúc lâu, khi Trương Triệt Nhất chấm dứt nụ hôn, đôi mắt ngập nước của cô đã mơ mơ màng màng, đầu óc choáng váng.

“Em có muốn đổi lại đáp án hay không?” Ánh mắt hắn lóe sáng như sao, cực kì yêu thích vẻ mặt hồng hào thờ gấp của cô. “Gà cho anh, thật ra là lựa chọn không tồi.” Cô ngọt như vậy, hắn có thể thương thức cả đời, cũng sẽ không chán ghét.

Thư Mi phát ra tiếng ngậm than.

Quá hèn hạ, tên này dám sử dụng sức quyến rũ của đàn ông! Hắn khẳng định biết nụ hôn của hắn đối với cô có bao nhiêu sức ảnh hưởng——

Cô nhanh chóng bắt lấy chút lí trí cuối cùng, dùng hết khí lực đẩy hắn ra, nắm lấy cái gối lá trà, trở thành tấm chắn che trước ngực.

“Anh, anh, anh không được lại đây,” Cô liên tiếp hít thở, muốn điều hòa hô hấp. “Tôi là không có khả năng gà cho anh.”

“Vì sao?”

“Chúng ta mới ở chung có 3 tuần ——”

“Mười lăm năm trước, chúng ta từng ở chung vài tháng. Lại nói, tuy rằng trong khoảng thời gian này, chúng ta tách ra rất lâu, nhưng anh thỉnh thoảng vẫn nghĩ đến em.” Nhất là thời điểm hắn bị chứng dị ứng đậu phát tác.

“Anh là muốn đánh tôi!”

“Vậy cũng là nhớ, không phải sao?” Hắn dựa vào càn gàn.

Ngụy biện!

Thư Mi đang phiền não chuyện hôn sự, mắng mỗ ngậm trong miệng, tức giận tròn mắt nhìn hắn một cái, cái gối lá trà đẩy mạnh ra phía trước, muốn cách hắn xa ra một chút, không nghĩ tới hắn đột nhiên rút cái gối đi, bàn tay dày rộng nắm lấy tay nhỏ của cô, bắt buộc cô chạm đến khuôn ngực ấm áp cách một chiếc áo sơ mi của hắn.

“Chẳng lẽ em không thích những thứ này sao?”

“Nói bậy, tôi, tôi, tôi mới không thích cái đó ——” Cô đỏ bừng mặt, cho dù nụ hôn của hắn thực sự lay động thần hồn cô; Cho dù hắn chạm đến, làm cho cô ban đêm lăn lộn khó ngủ, cô cũng quyết cường không chịu thừa nhận, chính mình thật sự đã bị hắn hấp dẫn.

Chỉ là, cô không rõ, Trương Triệt Nhất vì sao đột nhiên muốn kết hôn muốn cô làm vợ?

Cô vắt hết óc nghĩ lại nghĩ, lại vẫn không tìm được lý do gì, phiền não đến đau đầu nhức óc.

“Không sao, chúng ta sẽ tìm xem, em rốt cuộc thích cái gì.” Hắn dụ hoặc hôn, chậm rãi, chậm rãi cắn môi cô. “Em thích như vậy?” Tay lớn thô ráp tiến vào trong quần áo cô, ven theo phần eo mềm mại của cô chuyển động. “Hay là như vậy?”

Lớn mật chạm đến như thế, làm cô run rẩy mềm cả người, càng lúc không thể cầm giữ chính mình.

“Thư Mi, ngoan ngoãn theo anh lên núi đi, chúng ta có thể chậm rãi nghiên cứu.” Hấn dụ dỗ.

Không được! Nếu không nghĩ biện pháp ngăn lại Trương Triệt Nhất xâm lược, cô khẳng định sẽ bị nuốt!

“Tôi đáp ứng theo anh lên núi. Nhưng mà, về phần hôn sự, phải đợi cho sự tình hiện giờ giải quyết hết, chúng ta sẽ lại bàn tiếp.” Cô ném ra kế hoãn binh, chỉ cần mau rời khỏi cái giường, tiếp theo cô sẽ lấy cơ tắm rửa đi thu dọn quần áo, cầm lấy hộ chiếu đi thẳng ra sân bay, đáp chuyến sớm nhất bỏ chạy về nước Mi.

Trương Triệt Nhất lại lắc đầu, không có buông tay.

“Anh không tin em?”

“Anh làm sao không thể tin tôi?” Uy tín bị nghi ngờ, cô phá lệ tức giận.

“Em đã dùng hết số lượng hạn chế.” Hấn bắt đầu thoát quần áo của cô, dùng tốc độ nhanh nhất đem cô vạch trần. “Chúng ta ngày mai lên núi, nhưng trước đó, anh sẽ không cho em rời khỏi cái giường này.” Hấn lộ ra nụ cười như sói, chuẩn bị ăn luôn cô bé chần chừ là cô.

Tay cô vội vã kéo loạn, muốn giữ quần áo che đậy thân thể, nhưng mà khí lực nam nữ trời sinh khác biệt thật lớn, cô một lần lại một lần bại trận, quần áo từng cái bị vứt xuống giường, mắt thấy sắp bị lột hết tron.

“A, dừng tay, không được!” Thư Mi bối rối kêu, thậm chí quay đầu nhìn cửa, lo lắng không biết có nên mặt dày cầu cứu hay không.

Hấn hiểu rõ ý đồ của cô, không cho cô có cơ hội mở miệng, dùng phương pháp nguyên thủy hiệu quả nhất chặn miệng cô.

Hấn hôn cô.

“Anh, anh dừng tay ——” Cô thờ dốc từng hồi, dưới sự vuốt ve của hấn làm ra lần giây dựa cuối cùng.

Môi mòng lại lần nữa hạ xuống, lần hôn này càng sâu càng lâu.

“A ——”

Nụ hôn nồng nhiệt phát huy uy lực vô địch, thanh âm ô ô kháng nghị của cô càng lúc càng yếu, cuối cùng chỉ còn lại tiếng thì thào thờ dốc. Tất cả ý thức bay khỏi đầu, cô mơ mơ màng màng cảm giác được, mỗi hấn lướt qua từng tác da thịt của cô, kẻ tiếp in lại những dấu hôn vụn nhỏ.

Đêm nay, Thư Mi rốt cục cũng bị “tử hình tại chỗ”.

Bạn đang đọc truyện *Tương Tư Com Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Buổi sáng 9 giờ 30 phút, trời xanh mây trắng, ngày nóng rực.

Kì Thư Mi chẳng có mục đích đi trong trấn nhỏ, trên khuôn mặt nhỏ nhắn gần đầy mây đen, trong lòng hỗn loạn đến cực điểm.

Trời ạ, cô cùng Trương Triệt Nhất —— bọn họ —— hấn cùng cô ——

Sự kiện phát sinh buổi chiều hôm ấy tại phòng y tế, cô liền mơ mơ màng màng bị hấn lừa lên giường. Buổi sáng ngày hôm sau, phía chân trời mặt trời mới hiện ra, hấn liền xách cô toàn thân đau nhức, đến ngôi nhà gỗ nhỏ trên núi.

Mới nếm thử nam nữ tình dục, cô là người mới gặp nhiều trục trặc, bị hấn bài bố không lực chống đỡ, cũng không biết ở trong nhà gỗ, cùng hấn “càn quấy” mấy ngày mấy đêm. Hấn vô cùng tinh lực, ép khô thể lực cô, không phải lúc dùng com cô ngủ bù, thì chính là ở trong lòng hấn, đổ mồ hôi đầm đìa “học tập” chương trình dạy gần gũi của hấn——

Thẳng đến đêm hôm qua, khi cô bởi vì bị hôn đến mệt mỏi, Trương Triệt Nhất tựa vào bên tai cô, nhắc lại hôn sự hai người. Trong nháy mắt, sâu gây mê toàn bộ lui binh, cô đột nhiên bừng tỉnh, mở to hai mắt, nhìn trần nhà, thức trắng một đêm.

Thẳng đến sắc trời sáng choang, cô lén lút bò xuống giường, dùng tay nhỏ run run mặc xong quần áo, sau đó tay chân nhẹ nhàng ra khỏi ngôi nhà gỗ nhỏ, thể này mới chạy trốn xuống núi.

Nỗi lòng cô hỗn loạn, một lòng thầm nghĩ muốn chạy trốn cách xa tên đàn ông khiến trái tim cô loạn, căn bản đã quên, người giấu mình phía sau còn chưa xuất hiện, uy hiếp chưa được giải trừ.

Lúc cô trốn đi, Trương Triệt Nhất vẫn trong tình trạng hoan ái mà ngủ say, đáng vẻ nằm ở trên giường, chết tiệt gọi cảm!

Hình ảnh hoạt sắc sinh hương kia, ở trong đầu cô đầy không đi, cô theo đó lại không tự chủ được nhớ tới, mấy ngày nay hân hôn cô như thế nào, yêu cô, tay thô ráp mon trón từng tấc da thịt, môi nóng ẩm, dịu dàng mà ngang ngược mút đi nước mắt vì quá vui mà chảy ra của cô ——

Khuôn mặt phấn nộn, bởi vì nhớ lại kích tình quá độ mà nổi lên đỏ ửng xinh đẹp——

A, chán ghét, tránh ra, tránh ra!

Cô xấu hổ đến thở dốc, hai tay vung loạn trên không, muốn ném hình ảnh của Trương Triệt Nhất ra khỏi óc, bắt đắc dĩ khuôn mặt đẹp trai của hân như đã in dấu trong lòng, mặc kệ cô cố gắng thế nào, vẫn là chùi không đi.

Sau một lúc lâu, cô dừng lại động tác vung tay vô nghĩa, tay nhỏ bung lấy gò má nóng như lửa đốt, đứng bên đường bắt đầu thở dài.

Ài, chuyện tới lúc này, cô nên làm cái gì bây giờ?

Cô vốn chỉ tính toán cùng Trương Triệt Nhất nói chuyện làm ăn, thuận tiện chinh ác hân, giống con mèo nhỏ đùa với sư tử, nhìn hân nổi trận lôi đình, cô liền cảm thấy tâm tình thoải mái. Nào biết đâu rằng, sư tử phát uy, quay đầu dùng công phu sư tử ngọam, nuốt luôn cô ——

Hiện tại, cũng không biết dây thần kinh của hân bị hỏng chỗ nào, lại còn nói muốn kết hôn với cô?!

“Cưới mình? Cưới mình? (Edit bởi Diễn đàn Lê Quý Đôn). Anh ta muốn cùng mình kết hôn?” Cô bụng má phẫn, đứng ở tại chỗ, không dám tin tự hỏi lại.

Gian trá mà, cô thừa nhận, ngoài Trương Triệt Nhất, chưa có một người đàn ông nào, có thể ảnh hưởng cô sâu như vậy.

Hân tục tăng gọi cảm như vậy, hai mắt cô luôn không thể dời khỏi hân, mà cô cũng thật sự rất thích thú hưởng thụ cùng hân giường thương múa kiếm —— ờ, được rồi, cô nguyện ý thừa nhận, trong lúc cùng hân “giường thương múa kiếm” gì đó, cô đều rất hưởng thụ —— nói thật ra, hân tuy rằng nhìn thô lỗ, nhưng bình tĩnh mà xem xét, từ bé tới giờ, hân chưa bao giờ thật sự tổn thương cô, thậm chí ngẫu nhiên còn có thể thoát ra cung chiêu với cô, nhưng quan trọng nhất là, tên kia từ đầu tới đuôi, căn bản chưa nói thích cô lần nào, càng miễn bàn nói yêu cô!

Dưới tình huống như vậy, cô làm sao có thể gả cho hân?

Gả cho người đàn ông cô yêu, nhưng hân lại không yêu cô? Đùa giỡn gì thế! Loại giao dịch này tính thế nào cũng không được!

Mất Thư Mi trọn lớn, như là bị sét đánh, cả người không thể động đậy.

Cái gì? Cô vừa mới suy nghĩ cái gì?! Yêu?! Cô yêu hân?!

Cái chữ kia ở trong đầu cô phóng đại vô hạn, còn từng bước tới gần, khiến cô không thể chạy trốn. Cô kinh ngạc hút khí, cái miệng nhỏ nhắn khê nhếch, rốt cuộc không thể lừa gạt chính mình.

Cô cô cô —— làm sao có thể? Cô mới không ngu như vậy! Kia kia kia —— cái tên thô lỗ vô lễ kia —— kia kia kia —— tên đàn ông đã mạn —— kia kia kia —— Trương Triệt Nhất kia ——

Kết ——

Một thanh âm chói tai đột ngột vang bên tai, rốt cục cũng câu được sự chú ý, khiến cô tạm thời thoát khỏi suy nghĩ hỗn loạn.

Thư Mi hồi phục lại tinh thần, quay đầu, liền thấy một xe hơi màu đen đứng ở bên người cô, xe thậm trí còn lái lên đường cho người đi bộ, đủ để thấy được đối phương không tuân thủ quy tắc giao thông quốc dân.

Trong lòng cô rùng mình, còn chưa kịp xoay người chạy trốn, cửa xe liền nhanh chóng mở ra, hai tên đàn ông lao xuống như điều hâu bắt gà con, không có ý tốt vượn tay, một trái một phải bắt trụ cô.

“A, các người làm gì ——” Cô kinh hoảng hét chói tai, còn chưa nói xong, môi mềm đỏ mọng đã bị một chiếc khăn tay thấm mùi lạ che lấp.

Mùi lạ làm người ta buồn nôn xông thẳng vào óc, nháy mắt tiếp theo, Thư Mi cả người mềm nhũn, trước mắt đen kịt, sau đó liền mất đi ý thức.

“Này, mấy người kia ——” Có người đi đường phát hiện không thích hợp, cách đường cái hô to, còn có ý chạy tới can thiệp.

Hai tên to lớn thần sắc khẩn trương, dùng tốc độ nhanh nhất, đem Thư Mi hôn mê bất tỉnh lên xe, tiếp theo liền đóng cửa, người qua đường hét lên một tiếng, bên trong lái xe nghênh ngang mà đi.

Đáng ghét!

Một cảm giác ghê tởm tràn ngập cổ họng, Thư Mi chau mày nhỏ, trong con hôn mê khó chịu mà khẽ rên, lông mi thật dài run run.

Sau một lúc lâu, ý thức của cô chậm rãi khôi phục, mắt cũng chậm rãi mở, đập vào mi mắt là từng mảng ri rít bị bong ra đắp thành nóc nhà.

Đầu cô choáng váng não căng ra, trong nháy mắt không lí giải được mình đang ở chỗ nào, chính là trong mũi ngoài cái vị kì dị kia, còn tràn ngập mùi nước sơn gay mũi, làm cô khó chịu đến muốn nôn.

Trời ạ, mùi vị này thực đáng sợ!

Thư Mi nghĩ muốn xoay người nôn, không ngờ phát hiện bản thân lại không có cách nào nhúc nhích, tay chân mảnh khảnh đã sớm bị người ta dùng dây thừng thô lỗ trói chặt, cột vào bàn gỗ cứng ngắc.

Ai a a, thế này không được!

Trí nhớ trước khi bị hôn mê nhanh chóng tiến mạnh vào đầu, thế này cô mới phát hiện bản thân gặp phiền toái lớn rồi.

Thư Mi kích động nhìn trái phải xung quanh, thế này mới phát hiện, bản thân bị mang đến một nhà xưởng gia cụ. Bên cạnh cách đó không xa, có một người đàn ông mặc đồ tây đứng ở một bên, thường thức dáng vẻ chật vật của cô.

Dáng vẻ tên kia đáng khinh, vẻ mặt tái nhợt không có chút máu, trên làn da có thể thấy mạch máu rõ ràng, như là chưa bao giờ phơi nắng qua, hai tay còn không ngừng vò lấy cái mũ trong tay, cái mũ đội đầu tốt như thế, bị hấn vò đến nhăn nhó giống như rau phơi khô.

“Cô tỉnh rồi sao?” Thấy cô tỉnh, hắn không có ý tốt đưa mặt lại gần đây, thanh âm xót xa cười lạnh cô.

Oa!

Nhìn khuôn mặt tiến đến, mùi hôi thối đánh úp tới, cảm giác ghê tởm mãnh liệt trào lên cổ họng, Thư Mi dùng sức quay đầu đi, thật vất vả mới nhìn xuống con xúc động, không có ngay tại chỗ phun lên khuôn mặt người kia.

Cô cố gắng đối kháng với cảm giác ghê tởm, dần dần nhớ lại, trước kia từng gặp qua khuôn mặt tái nhợt này. Lúc trước trong nhà xưởng “Phúc Nhĩ Ma Sa”, cô từng gặp qua, người này cùng một số người nữa đến mua sản phẩm —

Người bắt cóc cô, cư nhiên là người phụ trách “Mì Lệ Chi Đảo” — sao chép sản phẩm hút máu “Phúc Nhĩ Ma Sa”.

“Anh nghe đây, anh cùng Trương Triệt Nhất có ân oán gì tôi mặc kệ, tóm lại không liên quan tới tôi, anh mau chóng thả tôi ra, nếu không —” Cô hét sức phui sạch, tỉnh sau khi được tự do, mới cùng hắn tính toán sổ sách thật tốt.

“Thả cô? Hừ, nghĩ hay quá nhỉ, tôi đã chờ ngày này đã lâu rồi.” Người nọ cười đến càng đáng khinh, cái dáng vẻ kia có bao nhiêu ti bỉ.

Chờ ngày này đã lâu rồi?

Cô ngây ngốc chớp mắt vài cái.

Ờ, không biết vì sao, từ khi cô trở về Đài Loan, tựa hồ có không ít người đều thích lấy câu này làm câu hỏi thăm ân cần với cô. Ví như Trương Triệt Nhất, sau khi nhận ra cô, cũng là nhe răng cười, phun ra những lời này.

Nhớ tới khuôn mặt đẹp trai kia, Thư Mi hơi chút khôi phục một ít bình tĩnh. Cô nhún mày, cảm hận nhìn tên đáng khinh bên cạnh, cái đầu nhỏ cố gắng suy nghĩ, nên dùng phương pháp gì, dỗ đối phương mở trói.

Chỉ là, cái vẻ tươi cười tái nhợt ghê tởm này, cô càng nhìn càng giống như đã từng quen biết, hơn nữa mùi lạ trên người hắn, cũng làm cho cô có loại cảm giác quen thuộc kinh sợ. Cô mơ hồ nhớ rõ, rất nhiều rất nhiều năm trước kia, từng gặp qua này khuôn mặt, ngửi qua loại hương vị này —

Tiếp theo nháy mắt, hộp trí nhớ mở ra! Một hình ảnh đã bị D _ E _ L _ E _ T _ E từ lâu, đột nhiên nhảy vào trong đầu, một thiếu niên âm u ở trong phòng, tiềm chất lòng không rõ vào cơ thể, sau đó ngửa mặt tái nhợt giống như quỷ, run run hít sâu.

Cô nhận ra này người!

“Trần Kiến Hi?! Không phải anh bị tổng vào tù rồi sao?” Thư Mi hô lên cái tên đã quên nhiều năm, toàn thân vụt qua một trận lạnh run.

“Đừng vậy, nhờ phúc của mày!” Mặt hắn tái nhợt nháy mắt trở nên vô cùng dữ tợn, tay quăng cho cô một cái tát. “Con tiện nhân nhà mày, dám vụng trộm báo cảnh sát sau lưng tao!”

Đáng chết, đau quá!

Cái tát kia, đánh cho mặt nhỏ của cô run lên, đầu lại một trận choáng váng.

Mấy năm trước lúc chín tuổi, cô được thân thích thu dưỡng, ba mẹ nuôi đối xử với cô thập phần không tốt, đem cô trở thành trẻ lao động miễn phí mà

sai bảo, mà chân chính làm cho cô không thể chịu đựng được, là đứa con duy nhất của nhà đó Trần Kiến Hi.

Cô từng chính mắt thấy, Trần Kiến Hi tránh ở trong phòng hít thuốc phiện, hắn không biết tình lại, lại dám hung tợn, uy hiếp cô không cho phép tiết lộ nửa câu.

Năm đó, cô tuy rằng tuổi nhỏ, cũng đã thông minh hơn người, biết nếu nuông chiều người này, cuối cùng xui xẻo nhất định là chính cô. Vì thế, cô mặt ngoài làm bộ nghe lời, chờ đợi cơ hội, đợi cho hắn lơ lửng phòng bị, cô trong lúc vô tình, nghe thấy hắn hẹn những lưu manh khác, chuẩn bị giao dịch buôn lậu thuốc phiện.

Ngày đó, Trần Kiến Hi chân vừa bước ra khỏi nhà, cô lập tức bỏ chạy đến bên điện thoại, gọi điện thoại nặc danh báo nguy, kể lại địa điểm cùng thời gian bọn họ giao dịch. Vài ngày sau, nhân viên xã công cùng đi với cảnh sát tới nhà, nghiêm túc mà đồng tình nói cho cô, Trần Kiến Hi bị bắt, cô thu dọn hành lý, tạm thời chuyển đến trong cục xã hội.

Vốn cho rằng, nếu Trần Kiến Hi đã bị đá vào nhà tù, cô từ nay về sau sẽ thoát khỏi kiếp khổ ải, làm sao dự đoán được, người này âm hồn không tiêu, sau 15 năm, cứ nhiên lại xông ra.

Ghê tởm! Cô lúc này không nên nhìn lại, hắn phải trực tiếp phun lên mặt hắn mới đúng!

“Tao đã tìm mày nhiều năm như vậy, vốn định phải buông tha, không nghĩ tới mày lại chui đầu vô lưới, trở lại trần.” Trần Kiến Hi hèn mọn nhìn cô, oán hận nở nụ cười.

Vật đổi sao dời, lúc trước ở trong nhà xưởng “Phúc Nhĩ Ma Sa”, bọn họ đều không nhận ra đối phương, nhưng thanh âm từ găng của Trương Triệt Nhất kia, hết tên cô đến cả mấy người ngoài phố đều nghe thấy, làm cho cô bị lộ.

Xem ra, mấy chuyện phát sinh ngoài ý muốn lần trước, đều là Trần Kiến Hi ở phía sau điều khiển. Từ một phút bắt đầu nhận ra cô, hắn liền trăm phương ngàn kế, nghĩ muốn báo thù.

“Như vậy, anh rút cuộc muốn thế nào?” Khuôn mặt Thụ Mi lạnh lại, cắn răng nhìn đối phương, nếu không phải hai chân cũng bị trói chặt, thật đúng là muốn đá một cước.

Nhìn màu da tái nhợt thiếu tự nhiên của Trần Kiến Hi, cô trăm phần trăm khẳng định, sau khi ra tù, hắn căn bản không có hồi cải, vẫn như cũ trầm mê trong vực sâu thuốc phiện.

Hắn chậm rãi đeo bao tay, một lần nữa tới gần cô. “Em gái thân yêu, mày cho rằng tao nghĩ thế nào?” Hắn vươn tay, vỗ nhẹ khuôn mặt nhỏ nhắn của cô.

Cảm giác ghê tởm mãnh liệt này lên, cô thiếu chút nữa thật sự nôn ra. Thẳng đến lúc này trong nháy mắt, cô mới khắc sâu thấy rõ, cũng là chạm vào, hai tay Trương Triệt Nhất có thể làm lòng cô say mê, nhưng Trần Kiến Hi lại làm cho cô ghê tởm không thôi.

Cô tận lực nghĩ đường lui, cảnh giác ra tiếng.

“Nếu anh dám can đảm chạm vào tôi, tôi nhất định giết anh!” Cô phô trương thanh thế kêu, trong lòng lại không ngừng sợ hãi.

“Yên tâm.” Trần Kiến Hi hèn mọn nhìn cô. “Tao không có hứng thú với thân thể mày.”

Đúng nha, Thụ Mi thế này mới nhớ đến, lúc nhỏ hắn đặc biệt thích những cô bé con. Năm đó, hắn cũng ý đồ vườn ma chương với cô, nhưng mỗi lần lại bị cô dùng xảo diệu tránh thoát, chẳng những không chiếm được tiện nghi gì, ngược lại còn bị chinh phục thâm vô cùng.

Hồ, nguy hiểm thật nguy hiểm thật, xem ra cô trưởng thành, có thể hấp dẫn được Trương Triệt Nhất, nhưng không hợp khẩu vị bao từ người trước mắt.

Cô đầu tiên nhẹ nhàng thở ra, giây tiếp theo, lại thấy Trần Kiến Hi xoay người, đi tới chỗ dụng cụ, nhấc tay ấn vài cái chốt mở.

Kít ——

Một loạt thanh âm chói tai khủng bố, đột nhiên vang lên trên đầu cô, thanh âm bén nhọn càng lúc càng gần, gần tới nỗi khiến da đầu cô run lên, máu toàn thân đều sợ hãi mà đông lại.

Thụ Mi quá sợ hãi, quay đầu nhìn phía bên cạnh, rõ ràng phát hiện, một cái cửa tròn xoay xoay hiện ra, khởi động ngay bên trái cô.

Ông trời! Cô ở nhà xưởng “Phúc Nhĩ Ma Sa”, đã xem qua loại này cửa tròn đặc thù này, thợ thủ công trẻ tuổi nói cho cô, loại cửa tròn này sắc bén vô cùng, cửa khỏi gỗ cứng dẻo như sắt thép hủ.

Thụ Mi hậu tri hậu giác phát hiện, bản thân đúng là bị trói trên đài cửa; băng tải di động, chậm rãi mà không chút do dự, đưa tay trái của cô tới phía lưỡi cửa ——

“A —— cho tôi xuống dưới! Trần Kiến Hi, anh điên rồi! Mau thả tôi xuống!” Sợ hãi giống như có mấy con sâu kì quái trên da thịt, cô run lên thét chói tai, giãy dụa suy nghĩ muốn chạy trốn, nhưng dây lưng buộc quá chặt, cô giãy dụa mồ hôi đầy người, vẫn không thể thoát thân.

“Kì Thụ Mi, mày nằm ngoan ngoan cho tao, tao chuẩn bị cửa tay mày trước, đợi lát nữa sẽ đến chân, sau đó ——” Ánh mắt nhỏ gian tà lóe ra tia khát

máu, hấn ma sát hai tay đeo bao, hưng phấn cười hề hề không ngừng.

Cửa tay chân cô?

Này, này này này, này không tốt lắm đâu, cũng không phải biểu diễn ảo thuật David*, nếu thật sự cửa, thì tuyệt đối không thể quay về đâu á!

*David Copperfield tên thật là David Seth Kotkin (sinh 16 tháng 9 năm 1956) là một ảo thuật gia người Mỹ nổi tiếng nhiều trò ảo thuật huyền bí và luôn gây bất ngờ với khán giả. Anh là nhà ảo thuật thành công nhất thế giới về mặt thương mại. Khoảng 40 triệu lượt khán giả đã mua vé xem anh trở tài, giúp anh thu được hơn 1 tỷ USD.

Tình thế trước mắt người ta mạnh hơn, Thư Mi nhanh chóng hiểu rõ, kẻ thức thời mới là trang tuần kiệt, “rừng xanh còn đó, sợ gì không có củi đun”, cô trước hết phải bảo trụ cái mạng nhỏ của mình.

Nghĩ đến đây, mặt cô thay đổi so với lật sách còn nhanh hơn, lập tức lộ ra nụ cười ngọt, hai mắt kích động tròn nhìn cái cửa tròn đang rung động xẹt xẹt, miệng xuất ra tuyệt chiêu nói hươu nói vượn, tích cực muốn thuyết phục Trần Kiến Hi.

“Đợi chút! Đợi chút! Anh đợi một chút đã! Cái đó — cái đó — Trần, Trần, Trần tiên sinh, tôi nói, anh không bằng đem tôi đi bán, như thế so với chém đứt tay chân càng khiến tôi sống không bằng chết đúng không? Hơn nữa có vẻ cũng kiếm lời tốt hơn! Anh xem, đáng về tôi cũng không kém, tuy rằng không hợp khẩu vị anh, nhưng vẫn rất nhiều đàn ông thích, cho nên anh xem xét chút đem bán tôi có vẻ có lời hay không —”

“Bán mày? Cắt hết tay chân mày, rồi đem bán đến tập đoàn ăn xin, quăng ra đường làm ăn mày, đều kiếm được giống nhau.”

“Nhưng, như vậy kiếm được ít hơn đó!” Mắt thấy cái cửa xoay tròn kia càng ngày càng tiến đến gần, cô kinh hoàng thất thanh hét chói tai.

Đột nhiên, bên ngoài nhà xưởng truyền đến động tĩnh, những người canh giữ ở ngoài một trận xôn xao, hình như có người có ý đồ xông vào nhà máy.

Trong mấy chục giây ngắn ngủi, tiếng đánh nhau bên tai không dứt, tiếng nhóm mặc đồ đen đánh trống reo hò nhanh chóng hóa thành kêu thảm thiết. Tiếp theo, một tên mặc đồ đen mặt mũi bị đánh bầm dập bị ném vào trong, ngã trên mặt đất thật mạnh.

Cũng không biết người nọ có bất tỉnh hay không, vẫn chịu được đòn hiểm, quyết định giả chết, tóm lại sau khi hấn nằm úp sấp, cũng không thấy đứng lên.

“Làm cái quỷ gì?” Trần Kiến Hi mắng, cảnh giác nhìn về phía cửa.

Một người thân ảnh cao lớn đứng đằng kia, bả vai rộng lớn, che khuất ánh nắng chói chang, khí thế cường đại kia khiến tất cả mọi người run rẩy.

Là Trương Triệt Nhất!

Thư Mi thiếu chút nữa mừng đến phát khóc.

Nha, cô đã lớn như vậy, chưa từng nghĩ tới, bản thân có một ngày lại thấy vui mừng khi gặp được hấn!

Trương Triệt Nhất trong mắt đen bắn ra ánh sáng nguy hiểm, sắc mặt lại âm trầm đáng sợ. Hấn như vào chỗ không người, từ từ đi vào, đám người áo đen ngoài cửa, đều bị nắm đầm sát của hấn tiếp đón ngã xuống không dậy nổi, nhưng đường vô điều kiện, tùy ý hấn vào trong nhà xưởng.

Khi nhìn thấy cô gái nhỏ đang nằm ngửa ở trên đài, ánh sáng nồng đậm lo âu nào đó bên trong đôi mắt đen, thẳng đến lúc này mới biến mất.

“Mau mau mau, mau tới giúp em cởi dây lưng!” Thư Mi vừa mừng vừa sợ kêu lên, không ngừng giật lấy cái dây trói trên cổ tay.

Trương Triệt Nhất đi đến, ánh mắt chuyên chú xẹt qua toàn thân cô, xác định cô bình yên vô sự, hai tay dày rộng mới rơi xuống dây trói, chuẩn bị giải cứu cô thoát khỏi sự uy hiếp của cái cửa tròn —

Khóe mắt có bóng đen chột lóe, cô sợ hãi hét rầm lên.

“Cẩn thận đằng sau!”

Trần Kiến Hi tránh sau chỗ giữ dụng cụ, thừa dịp này muốn hèn hạ đánh lên từ phía sau, nhặt một cây ống sắt, hưng ác đánh tới.

Trương Triệt Nhất lập tức xoay người, không kịp ngăn cản. Nhưng hấn cũng không tránh né, cứ đứng ở chỗ cũ, để ống sắt đánh thật mạnh vào vai, kiên định thừa nhận công kích.

Hấn kêu lớn một tiếng, cả người do chịu đòn nghiêm trọng mà lùi về phía bàn cửa.

Một gậy thật mạnh, tuy rằng là đập vào người hấn, lại làm cho trái tim của cô thiếu chút nữa ngừng đập.

“Anh tên ngốc này! Đã nói cẩn thận rồi, sao anh còn không tránh? Thần kinh vận động của anh không phải tốt lắm sao?” Thư Mi đau lòng mắng, thế mới chậm nửa nhịp nghĩ đến, lấy thân thủ nhanh nhẹn của hấn, nếu có ý định muốn tránh, Trần Kiến Hi chỉ còn nửa cái mạng sâu bọ kia có muốn chạm vào góc áo hấn cũng không được.

Hắn không tránh, tất cả đều là vì bảo vệ cô, nếu hắn tránh, gậy sắt kia sẽ nện thẳng vào người cô ——

Cảm động này lên trong lòng, cô khẽ cắn môi đỏ mọng, xác định người đàn ông này thật tốt với cô.

Trương Triệt Nhất đứng vững, cũng rút một cây gậy sắt làm vũ khí, nhưng lại cắt một nhát lên cái cửa trên đài, cản lại uy hiếp của dao cửa giữa cô và cái cửa lúc đó.

“Mẹ nó, mày bớt lo chuyện người khác đi!” Trần Kiến Hi mắt thấy đại kếp báo thù bị cản trở, ánh mắt phần hận đỏ bừng, cả khuôn mặt tái nhợt xanh lét, người không ra người, quỷ không ra quỷ. Hắn vùng gậy sắt, dường như nổi điên vùng loạn, lại lần nữa triển khai công kích.

Trương Triệt Nhất đưa tay ngăn, vùng ra từng nắm đấm vững chắc chuẩn xác.

Ngay tại phía sau, ổng sắt thô to chạm đến cửa đao, nhát thời tia lửa bức lên, cô sợ tới mức rút mạnh người lại, vội vàng lên tiếng cầu cứu.

“Cứu mạng! Trương Triệt Nhất! Mau tới cứu em đi!”

Một bên hai người đàn ông, cuốn lấy nhau thành một khối, căn bản không rảnh chú ý. Thư Mi sợ tới mức khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, tiếp tục tiếng quỳ kêu gà mè chết.

“Trương Triệt Nhất, anh động tác nhanh chút đi! Cái loại hàng này, không phải chỉ hai giây liền giải quyết được sao? A —— phun đến em, lửa phun đến đây, vậy của em!”

Tiếng cô gọi, làm hắn phân tâm trúng một gậy.

“Cái cô này, chẳng lẽ em không thấy trên tay hắn là gậy sắt, anh tay không sao?” Hắn cảm tức quay đầu, hét về phía cô.

Trả lời hắn, là tiếng thét đề-xi-ben cao chói tai.

Trương Triệt Nhất thì thảo mắng, quyết tâm không để ý tới, thu lại tâm trạng, ứng phó tên nửa điên nửa cuồng Trần Kiến Hi. Mắt đen nhú lại, dò xét kỹ hờ, bàn tay phóng ra như tia chớp, nắm tay cứng rắn như sắt thép ngay chính giữa khuôn mặt dữ tợn tái nhợt, bốp một tiếng, đánh bay hắn.

Đầu Trần Kiến Hi bị đánh cho choáng váng, ho khụ khụ quỳ rạp trên mặt đất, không thông khí, cổ áo lại đột nhiên căng thẳng, cả người bị nâng lên.

“Mày, mày bớt lo chuyện người khác, khụ, khụ khụ khụ, đưa con gái kia, đưa con gái kia ——” Hắn không biết sống chết, còn muốn cường điệu, đây là ân oán một người.

“Cô ấy là của tao.” Trương Triệt Nhất lạnh lùng tuyên bố, giọng nói rất nhẹ nhu hòa, so với lúc gào thét rít to càng dọa người hơn. “Mày hắn là rất may mắn đó, trước khi tao xuất phát, Lăng Vân đã thông báo trước với cảnh sát, nếu không, tao thực sự sẽ tự tay giết mày.” Hắn tiếc hận nói xong, lại vùng nắm tay lần nữa, dùng hết khí lực bỏ xuống một quyền, chính thức đánh tên khốn này hôn mê bất tỉnh.

“Này, này, anh đánh đủ chưa vậy? Mau tới đây cứu em đi!” Thư Mi còn trên đài cửa cầu cứu.

Hắn lại khí định thần nhàn, kéo lại áo sơ mi vì đánh nhau mà không chỉnh tề, sau đó chậm rãi vỗ vỗ ổng tay áo, cũng không liếc cô lấy một cái.

Dáng vẻ nhàn nhã đó, khiến cô không thể tin được trọn mắt.

“Anh đang làm cái gì thế? Nhanh chút lại đây cho em xuống dưới đi! A, nóng quá! Nóng quá!” Tiếng cửa gai góc chói tai, khiến cô căng thẳng muốn xỉu, mà tia lửa thật nhỏ lại không ngừng bắn tung tóe ra, đốt quần áo của cô, tuy rằng không nghiêm trọng nhưng mang lại cảm giác vô cùng đau đớn.

Hắn vẫn là dáng vẻ không liên quan đến mình, thẳng đến khi cô kinh sợ thúc giục, mới sải bước đi tới.

“Nếu không phải buổi sáng em trốn đi, ngoan ngoãn theo anh đi lên núi, sẽ không xảy ra chuyện này.” Hắn đứng ở bàn giữ cửa, không cời bỏ dây trói, thậm chí không dùng máy, ngược lại ung dung nhìn cô.

Đối với các loại máy móc hắn nắm rõ trong lòng bàn tay, biết cái cửa tròn kia nhìn dọa người, nhưng tốc độ không nhanh, chỉ một lát sẽ không làm tổn hại đến da thịt mềm mại của cô, trước khi thả cô ra, giữa bọn họ còn có chuyện cần nói rõ ràng!

Buổi sáng hôm nay, khi hắn tỉnh dậy, phát hiện cô đã sớm chạy đi, hắn tức giận đến thiếu chút nữa hủy căn nhà gỗ của Hường Cương. Hắn phát điên lao xuống núi, đến trên trần cuồng loạn tìm, thẳng đến lúc giữa trưa, mới nhận được thông tri của Oa Oa, nói có người mục kích bắt cóc Thư Mi.

Bởi vì sốt ruột báo thù, Trần Kiến Hi phát rồ, dám phái thuộc hạ của chính mình ra mặt, như thế mới lòi ra cái đuôi.

Trương Triệt Nhất dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới, dọc đường đi các loại tưởng tượng đáng sợ không ngừng tra tấn hắn. Hắn âm thầm thề, một khi cứu ra cô, cả đời này, hắn sẽ lấy dây thừng trói chặt cô vào bên cạnh, miễn cho cô lại gặp phải nguy hiểm gì làm mạng nhỏ gặp tai họa.

Mắt thấy hắn đứng một bên, không chịu thả người, Thư Mi gầy dựa lợi hại hơn, cảm động vì hắn lúc trước, lúc này tất cả đều tan thành mây khói.

“Em đương nhiên muốn chạy trốn! Em không muốn bị ép buộc lập gia đình!” Cô giận kêu.

“Em không thể không gả.”

“Vì sao?”

“Bởi vì anh bằng lòng cưới em.”

“Anh bằng lòng cưới, thì em nhất định phải lấy anh sao?” Cô lườm hắn, không thể tin được quát.

“Đúng.” Hắn đáp như đinh đóng cột.

Trương Triệt Nhất nói như lẽ đương nhiên, khiến cô im lặng, trong lúc nhất thời nói không ra lời.

“Em có lấy chồng hay không?”

“Không lấy chồng!” Cô dối nói.

“Không lấy chồng? Được, vậy cũng được.” Tay hấn sờ cái cằm lún phún râu, là vì một mực tìm cô mà không có kịp cạo, thần thái thoải mái nhún vai. “Dù sao chờ cửa ổng sắt này xong, liền tới lượt em.” Hấn sớm biết, muốn đối phó với ác ma nhỏ quỷ kế đa đoan này, tuyệt đối không thể dùng thủ đoạn bình thường.

“Cái gì?” Thư Mi hít ngum khí, hỏn hên kêu to. “Anh đây là uy hiếp!”

“Em làm anh không có lựa chọn nào khác.” Hấn nhún vai một cái, hai tay để trong túi.

“Trương Triệt Nhất!”

Hấn nhưn một bên mày, vẫn khoanh tay đứng nhìn, tay trong túi nắm thành quyền, cố nén xúc động muốn thả cô xuống. ổng sắt còn thừa lại 5 tác, nhiều thêm một tác nữa, hấn liền không còn biện pháp nào, cho dù cô không đáp ứng, hấn cũng phải ngoan ngoãn thả người.

Cô gái chết tiệt này, vì sao không chịu đồng ý kết hôn cùng hấn? Cô thật sự thả rằng bị cửa thành từng đoạn, cũng không chịu gả cho hấn sao?!

Nắm chắc cơ hội cuối cùng, Trương Triệt Nhất mặt không biểu tình hỏi lại. “Em có thay đổi chủ ý không?”

A! Tia lửa lại phun đến cô!

Mắt thấy đáng về bất động như núi của hấn, dưới tình thế cấp bách, vì bảo toàn mạng nhỏ, cô đành phải bối rối gạt đầu.

“Được rồi! Em đáp ứng gả cho anh, em đáp ứng! Nhanh chút tắt đi nguồn điện, mở trói thay em đi!”

Sâu trong đôi mắt đen hiện lên một tia thoải mái. Hấn đi đến giữ dụng cụ, ấn xuống cái nút, cửa tròn vốn đang xẹt xẹt rung động, chợt dừng lại.

Thư Mi toàn thân run rẩy, nhìn hấn thay cô cởi dây trói, quần áo sơ mi đơn bạc bị mồ hôi lạnh thấm ướt hơn phân nửa. Cô bám lên cánh tay vững chắc của hấn, khởi động chân nhỏ run run, miễn cưỡng xuống đài cửa.

Gần như vừa lúc thoát khỏi nguy hiểm, ánh mắt xinh đẹp kia bắt đầu loạn chuyển. Cô cúi đầu, giao hoạt tính toán rồi lại ngẩng đầu, cố gắng suy nghĩ nên làm thế nào, mới có thể hòa nhau một bản.

“Kì Thư Mi,” Tiếng nói đàn ông trầm thấp, tựa vào bên tai cô vang lên. “Em không cần cho anh cái chủ ý quái quỷ gì cả.” Gần như lúc ánh mắt cô chuyển một cái, hấn biết ngay cô suy nghĩ cái gì.

“Cái gì?” Cô giả ngu.

“Em không phải nghĩ tới kẻ sách qua sông đoạn cầu, không chịu nhận nợ đi?”

“A,” Cô vụng về đỡ trán, muốn cùng hấn kéo dài cuộc so tài. “Anh nói cái gì? Em một chút đều nghe không hiểu. A, vừa mới bị kinh hách, khả năng đầu óc có chút hồ đồ, hiện tại nghĩ lại, căn bản đã quên bản thân nói qua cái gì.”

Mắt đen thoáng nháu lại.

Tốt lắm!

“A Gia.” Trương Triệt Nhất giương giọng kêu.

A Gia xuất quỷ nhập thần lần nữa hiện thân, từ ngoài cửa thình thình thình chạy vào.

“Đã thu lại hết chưa?”

“Thu rõ ràng! Tôi còn dùng phương thức thu âm đặc biệt nữa đó.” A Gia vỗ ngực cam đoan, trên tay kia là cái máy ảnh mới tinh, đã sớm thu lại cảnh anh hùng cứu mỹ nhân cùng với tình hình thừa cơ bức hôn đầy đủ.

Chúng có trước mắt, nếu hấn ra lệnh một tiếng, tùy thời có thể làm thành CD, phát ra quảng cáo với hàng xóm, cô chống chế không xong!

“A!” Thu Mi tức giận tròn mắt, giống con mèo nhỏ phẫn nộ, nhảy qua muồn cướp cái máy chụp ảnh, muốn đập thành đồng sắt vụn ngay tại chỗ, hoàn toàn hủy diệt chứng cứ.

Chỉ là, cô mới chạy không được vài bước, bên hông liền đột nhiên căng thẳng. Trương Triệt Nhất duỗi tay vòng trụ thắt lưng cô, mạnh mẽ dùng lực một lần nữa tha cô lại vào lòng.

“Nhận đi, em chỉ có thể gả cho anh.” Hấn ngang ngược tuyên bố, khiêng cô đang gầy dựa không thôi lên đầu vai, đi nhanh ra ngoài.

Trở lại nhà họ Trương, Trương Triệt Nhất đơn giản báo bình an, nói tóm tắt vài câu với người nhà và bạn bè, liền khiêng cô đi vào phòng ngủ của mình, thế này mới buông Thu Mi đang thờ hồn hèn ra.

Dọc theo đường đi, cô mẫn không ngừng nghi chút nào, nguyên rủa hấn ngang ngược cùng thô bạo, mẫn đến miệng đắng lưỡi khô, tay trắng nõn giống như mưa, đánh lung tung lên lưng hấn. Nhưng hấn không có chút phản ứng, không đánh trả cũng không mẫn lại, chỉ tùy ý cô phát tiết.

“Ngồi xuống trước đi, anh lấy cốc nước cho em.” Trương Triệt Nhất đặt cô lên ghế thái sư, biết cô khẳng định mẫn đến khát rồi.

Thu Mi hừ một tiếng, cắn môi lờ mờ bóng dáng hấn, nhìn hấn ra ngoài lấy nước. Đôi mắt trong suốt lờ mờ cái cửa, thẳng đến lúc hấn lấy cốc nước trở về, ánh mắt tức giận vẫn chưa biến mất.

Cốc nước đưa tới trước mặt cô.

Cô quật cường quay đi, coi thường cổ họng khát khô, không nhận cốc nước kia. Nhưng hấn cũng không thúc giục, cực kiên nhẫn chờ, bụng cốc nước đứng yên tại chỗ không nhúc nhích, mắt đen u ám thùy chung nhìn cô thật sâu.

Sau một lúc lâu, cô không chịu nổi cơn khát, rốt cục dưng cờ trắng đầu hàng. Vì duy trì tôn nghiêm, cô hất cằm lên, cũng không thèm nhìn hấn một cái, tay chìa ra.

Cốc nước được đưa vào tay nhỏ lạnh buốt của cô, cô không nói gì đưa cốc nước đến bên môi, nước khoáng lạnh lạnh ngọt lạnh làm môi cùng miệng lưỡi cô dễ chịu.

Thẳng đến khi uống nửa cốc nước, cô dần dần đỡ xuống phòng vệ, cả người vì sợ hãi mà tri giác tri động, mới bắt đầu chậm rãi khôi phục lại.

Cốc nước được ôm trong tay bắt đầu run rẩy, chất lỏng chấn động, càng về sau, nước như muốn tràn ra khỏi cốc.

Trương Triệt Nhất rửa nhẹ ra tiếng, vờn hai tay, ôm cô vào lòng, biết cô sợ hãi.

Hơi thở đàn ông quen thuộc vây lấy thân thể cô, nhiệt độ cơ thể ấm áp, an ủi tâm hồn bị chịu đủ sự tra tấn của cô. Thẳng đến sau đó, nước mắt giống như những hạt trân châu bị cắt đứt, từng hạt rơi khỏi hốc mắt, tay cô ôm hấn, dùng khuôn mặt nhỏ nhắn ẩm ướt ngượng ngùng ở trong lòng hấn mà chà sát.

Khi phát hiện bản thân bị lọt vào tay Trần Kiến Hi, cô thật sự nghĩ mình tuyệt đối chết chắc rồi! Cô không dám tưởng tượng, nếu Trương Triệt Nhất không đuổi tới đúng lúc, cô -- cô --

Bả vai mảnh khảnh vì sợ hãi mà run run, cả người ớn lạnh, không dám tiếp tục nghĩ đến nữa.

“Đừng sợ, anh sẽ bảo vệ em.” Trương Triệt Nhất nói nhỏ, lau đi nước mắt trên mặt cô.

Cô ôm hấn khóc một hồi lâu, tiếng khóc kia thật đáng thương, khiến người ta nghe được tâm đều đau.

“Vì sao anh bảo vệ em? Bởi vì muốn kết hôn với em sao? Như vậy, người khác cũng có thể bảo vệ em, người muốn kết hôn với em, xếp hàng chờ có khi đến tận New Zealand.” Cô khóc thút thít nghẹn nói, nhớ tới hấn bức hôn, liền cảm thấy thật ủy khuất.

Ô ô, có chung thân đại sự của cô gái nào, bị quyết định qua loa như vậy chưa? Đúng là bọn họ đã lên giường, nhưng cô thùy chung không biết, trong lòng hấn rốt cuộc nghĩ như thế nào --

Trong lòng cô có hình bóng hấn, thân thể của cô cũng chỉ có hấn mới phản ứng, nhưng mà, hấn chưa bao giờ ưng thuận hứa hẹn, thậm trí ngay cả lời nói dụ dỗ cũng không có, cô vẫn chỉ nghe thấy có tiếng giận rống như sấm của hấn.

Nghĩ đến tính xấu của hấn, cô vừa khóc vừa oán giận.

“Em, em không cần gả cho anh,” Cô chu môi đỏ mọng, như là đứa nhỏ đáng thương sắp bị đẩy vào hố lửa. “Chờ chúng ta kết hôn, anh nhất định mỗi ngày sẽ đánh mông --”

“Anh sẽ không.”

” Thật sự?” Cô chứng thực.

Hắn thành khẩn cam đoan. “Anh sẽ không nuốt lời.”

Nước mắt lưng tròng nhìn hắn dò xét, xác nhận hắn không giống như đang nói dối, nhưng buồn tủi, vẫn chiếm cứ trong cô.

“Ồ ồ, thật ra, anh cưới em, chính là mưu đồ tiện nghi đi? Em biết, anh chỉ là muốn có thân thể em --”

Hắn rút cuộc không thể nhịn được nữa, bị sự trì hoãn của cô làm bức điên rồi, nổi trận lôi đình thét lên.

“Cái gì mà mưu đồ tiện nghi? Nếu không phải anh yêu em, làm gì kiên trì muốn kết hôn với em?” Hôn nhân không phải trò đùa, hắn là người đàn ông truyền thống, chung thân đại sự so với cái gì cũng quan trọng hơn.

Như trò ảo thuật, Thư Mi vốn đang khóc sụt sùi, vừa nghe những lời này, lập tức nín khóc mỉm cười, biểu tình u oán biến mất vô tung, trong mắt hiện ra ý cười giả dối hân quen thuộc nhất.

“Aha, bị em bắt được rồi!” Cô vui vẻ, không uống cô khổ tâm, cuối cùng cũng lừa được hắn nói thật tâm, tâm tình cao hứng như hoa mới nở.

Hắn yêu cô đó! Tên đàn ông nghiêm khắc nóng nảy này, thế mà lại nguyện ý nhả ra, thừa nhận yêu cô, cô vui đến sắp bay lên trời rồi, trong lòng vốn có chút xấu không xác định, lúc này cũng tan thành mây khói.

Trương Triệt Nhất đầu tiên ngây người, tiếp theo lại nhún mảy, bởi vì bị gạt mà tức giận không thôi.

“Em nữ nhân này!” Hắn tức giận kéo cô lên đùi, xốc lên cái váy bị lửa thiêu đến lỗ chỗ của cô, tay to giờ cao, lại muốn đi “chiếu cố” mông trắng của cô.

“A, đợi chút, đợi chút, nhớ rõ nhé, đại nam nhân một lời giá đáng ngàn vàng, anh mới đáp ứng em, sẽ không đánh mông!” Thư Mi vội vàng đưa ra “Kim bài miễn tử”, tay to đang giờ cao kia, nghe thấy một lời đáng giá ngàn vàng, quả nhiên ngưng trụ bất động.

Hê hê, xem ra, chiêu này dùng rất được nha!

Trương Triệt Nhất nhú lại mắt, nhìn kĩ con nhóc quỷ kế đa đoan này, tầm mắt lướt qua mông nhỏ nõ nang kia, hình ảnh vài ngày trước hai người hoan ái, một màn hiện lên trong đầu, nháy mắt giận dữ biến mất, khoe miệng cong lên nụ cười tà, biết muốn xử phạt cô, có thể có phương thức tốt khác.

Có thể đoán được, trong cuộc sống hôn nhân sau này, bọn họ tuyệt đối sẽ phản kích vạn phần.

Nhìn thấy hắn thật sự không xuống tay, cô vui mừng không tự kìm hãm được, bản thân từ nay về sau an toàn vô lo, lại không nghĩ rằng, hắn đã nghĩ ra phương thức hiệu quả hơn. Thủ đoạn vô cùng thâm thiết kia, sẽ không làm cho da thịt cô đau, nhưng cũng tuyệt đối sẽ làm cô ngâm khế xin khoan dung -

Thư Mi chuyển động thân mình, mềm nhũn tiến vào lòng hắn, hai tay quàng lấy cái cổ cường tráng của hắn, đùa bỡn đuôi tóc hắn, môi đỏ mọng chu ra cười, bản tính khó đời sử dụng mỹ nhân kế.

“Anh thật sự muốn cưới em?” Cô hỏi.

“Thật sự.”

“Được, như vậy trước khi kết hôn, chúng ta trước nói đến cái dự án kia, em cảm thấy --”

Hắn không nhịn nữa hôn trụ cô, cái miệng nhỏ nhắn huyền ảo, không lâu sau liền dật ra tiếng ngâm khế mê người, cái gì dự án hợp tác, sớm bị nhóm tình nhân ném ra khỏi đầu.

Ngoài cửa sổ cây tương tư nhẹ nhàng lay động, tung ra một đóa lại một đóa hoa cúc nhỏ, sắc xanh âm áp có thể che gió che mưa, còn xua đi mùa hè nóng bức.

Trong cửa sổ còn lại là tiếng mềm khê làm bầm, người đàn ông bên cạnh cô, nghiêm mật bảo vệ, tựa vào bên tai cô nói nhỏ, sẽ đặt cô trong lòng cả đời. Thấy hắn hiếm khi tỏ ra dịu dàng, cô vụng trộm dùng môi, ở trong ngực hắn nhấn xuống lời đồng ý chân thành, nói cho trái tim hắn biết, không nói cho tai hắn nghe.

Lúc này đây, cô sẽ không như chuồn chuồn lướt nước nữa, mà sẽ vĩnh viễn ở lại.

Nơi đây, chính là mái nhà chân chính của cô.

Bạn đang đọc truyện *Tương Tư Com Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

